

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Burroughs_E_R-Tarzan-05.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-05
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.11.2003
Modification Date: 18.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TARZAN A KLENOTY OPARU

Edgar Rice Burroughs

BELGIČAN A ARAB

Poručík Albert Werper mohl děkovat jen dobrému jménu své rodiny, že nebyl s hanbou vyloučen z armády. Zpočátku byl vděčný i za to, že ho poslali do Bohem zapomenuté krajiny v Kongu, místo aby byl postaven před válečný soud, jak bezpochyby zasloužil. Leč šest měsíců unavující jednotvárnosti a samoty jej dokonale změnilo.

Mladý muž neustále přemýšlel o svém osudu. Byl nyní pln chorobné sebelítosti, která v jeho rozkolísaném nitru vyvolala pocit nenávisti vůči těm, jimž by měl vlastně děkovat za záchranu před potupnou degradací. Litoval rozmařilého života v Bruselu tak, jako nikdy předtím neželal svých hříchů, kvůli kterým se musel s tímto nejveselejším z velkoměst rozloučit. Postupem času soustředil svůj hněv na zástupce úřadů, které jej do Konga vyslaly - svého kapitána a přímého nadřízeného.

Důstojník byl chladný, nemluvný muž, který si nedokázal získat přízeň mužstva, nicméně se těšil úctě a respektu černých vojáků své nevelké jednotky. Werper a jeho nadřízený byli zvyklí vysedávat celé hodiny na verandě společného obydlí, pokuřující své nepostradatelné cigarety za naprostého ticha, které ani jeden z nich neměl chuť přerušit. Poručíkova nesmyslná zaujatost se postupně změnila v bezmeznou zášť. Přirozenou mlčenlivost svého nadřízeného si počal vykládat jako záměrnou snahu ponížít jej za předešlé přestupky. Neustále se obíral myšlenkou, že jím kapitán opovrhne. To jej natolik popudilo, že jeho vztek záhy přerostl únosnou mírou, a jednoho večera se Werper již neovládl.

Prsty se dotýkal pažby revolveru, zavěšeného u boku, oči se mu zúžily a obočí svažilo. Konečně promluvil. "Vy mě soustavně urážíte!" zvolal a vyskočil ze židle. "Jsem důstojník a gentleman a nedám si od vás nic podobného líbit!"

Kapitán se k němu otočil s překvapeným výrazem ve tváři. Již bezpočtukrát viděl muže, kteří v džungli zešíleli ze samoty, bezútěšných myšlenek či horečky. Vstal a vztáhl ruku, aby ji položil poručíkovi na rameno. Chystal se ho uklidnit vlídným slovem, avšak promluvit již nestačil. Werper se domníval, že ho chce kapitán udeřit. Hlaveň jeho revolveru byla v té chvíli ve výši důstojníkovy hrudi. Sotva kapitán učinil jediný krok, Werper stiskl kohoutek. Zasažený bez hlesu klesl na roubení verandy.

Tehdy si Werper uvědomil, jakého činu se dopustil, i následky, které za něj ponese. Z příbytků mužstva se počaly ozývat vzrušené výkřiky a poté poručík uslyšel blížící se kroky. Jistě ho dostihnou - a pokud ho nezabijí, bude dopraven po řece Kongu na místo, kde se celé záležitosti ujme vojenský soud.

Werper nechťel zemřít. Ještě nikdy nepocítil takovou touhu žít, jako právě teď. Kroky byly čím dál blíž. Co dělat? Rozhlédl se kolem, jako by hledal pro svůj skutek omluvu. Viděl však jen tělo muže, kterého bezdůvodně zastřelil. V zoufalství se otočil a dal se na útěk před blížícími se vojáky. Běžel táborem, svíraje v ruce revolver. U brány jej zastavila hlídka. Werper se dlouho nerozmýšlel, namířil a jediným výstřelem skolil nic netušícího černocho.

V příštím okamžiku vyrazil otevřenou branou a zmizel v temnotě džungle, zmocniv se předtím pušky a střeliva mrtvého. Celou noc prchal stále hlouběji do divočiny. Co chvíli ho řev lva přinutil stanout a naslouchat. Pokaždé se však hned znovu vydal na cestu s puškou připravenou k výstřelu. Více než divokých šelem před sebou obával se lidských za sebou.

Rozednilo se, ale uprchlík se dál lopotil vpřed. Ve strachu, že bude dopaden, zapomněl na hlad i únavu. Neodvažoval se zastavit, aby si odpočinul či pojezl. Chtěl tak učinit teprve tehdy, až bude v bezpečí. Posléze však padl vyčerpáním, nemaje sil vstát. Jak dlouho prchal, nevěděl. Obestřely ho mrákoty...

A v tomto stavu jej našel Arab jménem Ahmad Zak. Jeho druzi chtěli nenáviděného nepřítele na místě probodnout oštěpem, ale Ahmad Zak byl jiného mínění. Nejprve se chtěl Belgičana na leccos vyptat. Zdálo se mu snazší zajatce nejdříve vyzpovídat a pak zabít, než naopak. Nechal tedy Werpera odnést do svého stanu, kde se o něho otroci postarali, takže brzy nabyl znovu vědomí. Když otevřel oči, díval se do tváří neznámým černým mužům a před stanem zahlédl postavu Araba. Nikde nikdo ve vojenské uniformě. Arab se otočil, a jakmile zjistil, že ho vězeň pozoruje, vstoupil dovnitř.

"Jsem Ahmad Zak," řekl. "Kdo jsi ty a co děláš na mém území? Kde jsou tví vojáci?"

Ahmad Zak!!! Werper vytřeštil oči a srdce se mu rozbušilo prudčeji. Padl do rukou obávaného nájezdníka - muže, jenž nenáviděl snad všechny Evropany, a zejména ty, kteří nosili belgickou uniformu! Belgičané v Kongu vedli s loupeživým Arabem a jeho družinou vleklou válku - válku, v níž si obě strany počínaly stejně nemilosrdně. Nicméně z hlubin nenávisti tohoto muže vůči Belgičanům vysvitl nyní Werperovi paprsek naděje na vlastní záchranu. Vždyť i on - podobně jako Arab - byl psancem. Měli tedy stejný úděl, a Werper se rozhodl využít toho ve svůj prospěch.

"Slyšel jsem o tobě," odpověděl, "a hledal jsem tě. Moji lidé se obrátili proti mně. Nenávídím je. Ještě teď mi jsou na stopě, aby mě zabili. Věděl jsem, že u tebe najdu ochranu, protože i ty je nenávídíš. Na oplátku ti budu pomáhat. Jsem dobrý voják. Umím bojovat - a tvoji nepřátelé jsou i mými nepřáteli."

Ahmad Zak zamyšleně hleděl na Evropana. Přemítal a zdálo se mu, že ten pohanský pes lže. Stejně tak však mohl mluvit pravdu - a pak by jeho nabídka stála za úvahu. Bojovníků není nikdy nazbyt, a zvláště bělochů, vojensky zkušených a vycvičených. Ahmad Zak se zamračil a Werperovi naskočila husí kůže. Ale poručík dosud neznal tohoto Araba, který se mračil, když se jiní smáli, a smál, když jiní kabonili tváře.

"Jestli lžeš," řekl Ahmad Zak, "zabiji tě bez milosti. Očekáváš snad za svou službu něco jiného, než že ti daruji život?"

"Zatím jen to," odvětil Werper. "Zjistíš-li později, že mám větší cenu, jistě se domluvíme."

Werperovi teď skutečně nešlo o nic jiného, než zachránit holý život. Nakonec se oba dohodli a Belgičan se stal členem klanu pokoutních obchodníků s otroky a slonovinou, vedeného nechvalně proslulým Ahmadem Zakem.

Po celé měsíce putoval s divokými nájezdníky. Bojoval se zoufalou odvahou a nelitostnou krutostí, v níž si se svými kumpány nijak nezadal. Ahmad Zak sledoval jeho počínání s ostražitostí a rostoucím uspokojením. Záhy jeho důvěra došla tak daleko, že Werperovi ponechával mnohem větší volnost. Nakonec se mu svěřil i se svým tajným plánem, který již drahnou dobu zamýšlel uskutečnit, avšak dosud k tomu neměl příležitost.

"Slyšel jsi o muži jménem Tarzan?" ptal se Belgičana.

Werper přitakal. "Slyšel jsem o něm, ale neznám ho."

"Nebýt jeho, mohli bychom naše záměry provádět bezpečněji a s větším ziskem," pokračoval Arab. "Léta s námi bojoval a přinutil nás opustit nejbohatší území. Vyzbrojil černochoy, aby nás zahnali, jakmile bychom se chtěli vrátit. Je velmi bohatý. Kdybychom ho dokázali nějak přinutit, aby nám vydal své zlato, pomstili bychom se mu. Má ale na své straně domorodce, kteří žijí pod jeho ochranou."

Werper vyňal cigaretu z vykládané tabatěrky a zapálil si. "Viš snad, jak ho přinutit, aby zaplatil?" zeptal se. "Má ženu," odpověděl Ahmad Zak. "Muži říkají, že je velmi půvabná. Stála by jistě za tučné výkupné."

Werper zamyšleně sklonil hlavu. Ahmad Zak stál nehnutě, čekaje na odpověď. Co dobrého ještě v Belgičanovi zbylo, vzepřelo se při pomýšlení, že by bílá žena měla být prodána do otroctví či skončit v harému. Podíval se na Ahmada Zaka. Arab přivřel oči. Jako by pochopil, že jeho kumpánovi je něco podobného proti mysli. Werper se však bál odmítnout. Byl zcela v rukou tohoto barbara, který necenil život jinověrce víc než život psa. Belgičan miloval život. Co pro něho vlastně ona žena znamená? Nepochybně to byla Evropanka z lepší společnosti. A on byl pouhým psancem. Všichni bílí lidé se stali jeho nepřáteli. Tedy i tato žena. Odmítne-li plán Ahmada Maka, Arab ho jistě zabije. "Váháš?" zamumlal mohamedán.

"Jen přemýšlím o naději na úspěch," zalhal Werper, "a o mé odměně. Jako Evropana mě jistě přijmou ve svém domě. Nemáš nikoho jiného, kdo by to dokázal. Bude to nebezpečné. A bude to hodně stát, Ahmade Zaku!" Na Arabově tváři pohlál úsměv ulehčení.

"Chytře řečeno, Werpere," přikývl a poklepal poručíkovi na rameno. "Mělo by ti být dobře zapláceno, a taky bude. A teď se posadíme a pohovoříme si o tom, jak to nejlépe udělat."

Oba muži se usadili na měkký koberec pod hedvábné stěny stanu a hovořili spolu dlouho do noci. Oba vysocí, zarostlí a osmahlí; budili dojem, že spolu rozmlouvají dva Arabové. A pak - Belgičan nosil i stejný oděv jako jeho protějšek, aby se mu co nejvíce podobal.

Bylo téměř k ránu, když se Werper zvedl a vrátil se do svého stanu. Příštího dne si nechal přešít belgickou uniformu a odstranil z ní vše, co by připomínalo její vojenskou minulost. Z naloupené kořisti mu Ahmad Zak vybral lehkou korkovou přílbu a evropské sedlo. Pak vyzval své kumpány, nosiče a askarije, aby Belgičanovi tvořili doprovod. Spolu s nimi opustil Werper tábořiště.

CESTOU DO OPARU

Dva týdny po této události vracel se John Clayton k choti z cest po svých afrických statcích. Jel sám rozlehlou plání, ležící mezi jeho bungalovem a lesem, jenž farmu ze všech stran obklopoval. Právě přitahoval koni otěže, když spatřil nevelkou skupinu jezdců a domorodých nosičů, vynořujících se z křovin u nedaleké mokřiny. Jeho bystrý zrak zachytil tropickou přílbu bílého cizince a v domnění, že neznámý jezdec bude hledat pohostinství, obrátil koně a zamířil mu vstříc.

Půl hodiny poté již vystupoval po schodišti na verandu své rezidence a představoval lady Greystokové monsieur Julese Frecoula.

"Úplně jsem zabloudil," vysvětloval cizinec. "Můj předák dosud nikdy nebyl v těchto končinách a průvodci, kteří mě měli doprovázet od poslední vesnice, nevědí víc než my. A ke všemu se nám přede dvěma dny ztratili. Jsem vskutku velmi rád, že mé šťastná náhoda přivedla až k vám. Nevím, co bych si počal, kdybych vás nepotkal."

Bylo rozhodnuto, že monsieur Frecoult a jeho družina zůstanou několik dní, dokud si náležitě neodpočinou a lord Greystoke nezajistí průvodce, který by je odtud vyvedl. V roli pravého francouzského gentlemana neměl Werper sebemenší potíže, aby oklamal svého hostitele a vetřel se do přízně i jeho choti, lady Greystokové. Čím déle zůstával, tím více se mu však zdálo, že uskutečnit původní plán nebude nikterak snadné. Lady Greystoková nevyjížděla do okolí

nikdy sama a oddanost Waziriů, kteří tvořili převážnou část Tarzanovy družiny, znemožňovala jakýkoli pokus o únos či úplatek.

Uplynul týden a Werper nijak nepokročil. Leč na poslední chvíli se přihodilo něco, co jej znovu naplnilo nadějí a dovolilo mu pomýšlet na ještě větší odměnu než pouhé výkupné. Do bungalovu dorazil posel s týdenní poštou a lord Greystoke strávil celé odpoledne ve své pracovně, pročítaje dopisy a sepisuje odpovědi. Při večeri vypadal velmi rozrušeně a brzy se omluvil a odešel spát. Lady Greystoková jej zanedlouho následovala. Werper seděl na verandě a slyšel, jak spolu vážně rozmlouvají. Uvědomil si, že je něco ve vzduchu. Zvolna se zvedl ze židle a mezi stíny křovisek, která bujela kolem bungalovu, se připlížil pod okna pokoje, kde spali jeho hostitelé. Tady se zastavil a naslouchal - a ne bez výsledku! Již první slova, která zaslechl, jej naplnila vzrušením.

Tím, kdo mluvil, byla lady Greystoková.

"Vždycky jsem se bála, že onen podnik nezůstane bez problémů. Zdá se mi ale neuvěřitelné, že mohli přijít o takovou částku - pokud ovšem nejde o nějakou pokoutní manipulaci s penězi."

"Mám podobné podezření," odpověděl její muž. "Ale ať se stalo cokoli, je holou skutečností, že jsem přišel o značnou část jmění. Nezbyvá než se znovu vydat do Oparu a něco odtud odnést."

"Ach, Johnne," zvolala lady Greystoková a Werper cítil v jejím hlase rozechvění, "což není jiné cesty? Neumím si představit, že by ses měl vrátit do toho hrozného města! Raději zůstanu chudá, než abys znovu podstupoval všechna nebezpečí, která tě tam čekají!"

"Nemusíš se bát, drahá," odvětil Tarzan se smíchem. "Dokáži se o sebe postarat, a pak - budou se mnou Waziriové!"

"Již jednou z rozvalin utekli a ponechali tě vlastnímu osudu," připomněla mu Jane.

"Bylo to naposledy," řekl. "Tehdy se velmi styděli a nakonec se vrátili."

"Což opravdu není jiné řešení?" naléhala.

"Žádná snazší cesta neexistuje. Musím jít do Oparu a odnést odtud zlato," odpověděl. "Budu opatrný, Jane, a obyvatelé města se nikdy nedovědí, že jsem tam byl a připravil je o další část pokladu, o jehož existenci a hodnotě nemají ani tušení."

Rozhodný tón jeho hlasu přesvědčil lady Greystokovou, že další námítky jsou marné, a tak přestala o celé věci mluvit. Werper zůstal ještě chvíli stát a dál naslouchal. Když si byl jist, že se již nic nového nedoví, a protože měl strach, aby nebyl odhalen, odebral se zpátky na verandu, kde vykouřil několik cigaret a pak odešel spát. Příštího jitra při snídani oznámil, že má v úmyslu vydat se brzy znovu na cestu. Tarzana požádal, zda by při návratu mohl občas lovit na území Waziriů, k čemuž lord Greystoke ochotně svolil. Ještě dva dny strávil Belgičan na farmě a připravoval vše potřebné. Konečně se rozloučil, doprovázen průvodcem, kterého mu Tarzan zapůjčil.

Karavana urazila teprve nepatrnou vzdálenost, když Werper počal předstírat nevolnost a prohlásil, že zůstane, kde je, dokud se jeho stav nezlepší. Protože nebyli daleko od farmy, propustil průvodce s tím, že pro něho pošle, jakmile bude schopen pokračovat v cestě.

Když Waziri odešel, povolal Belgičan jednoho z Ahmadových černochů do svého stanu a vyzval jej, aby Tarzana sledoval až do jeho odjezdu a okamžitě mu podal zprávu, kterým směrem se vydal. Nečekal dlouho. Již příštího dne se zvěd vrátil a oznamoval, že Tarzan s padesáti bojovníky kmene Waziriů vyrazili časně ráno pěším pochodem na jihovýchod. Werper zavolal svého předáka a odevzdal mu list pro Ahmada Zaka.

"Vyšli okamžitě někoho k Ahmadu Zakovi s tímto dopisem!" nařídil. "Ty zůstaneš v táboře a vyčkáš dalších rozkazů!"

Pokud přijde někdo z Angličanovy farmy, řekni mu, že ležím nemocen ve svém stanu a nepřeji si nikoho vidět. Vyber šest nosičů a šest nejlepších askariů, abych se mohl za Angličanem vydat a zjistit, kde skrývá své zlato."

A tak když Tarzan, oděn jen do surové kůže, kterou měl vždy nejraději, a vyzbrojen toliko primitivními zbraněmi, vedl své věrné Wazirie k tajemnému městu Oparu, ubíral se Belgičan za dlouhých horkých dní po jeho stopě a za nocí pak tábořil v jeho těsné blízkosti. Zatímco takto putovali, mřil Ahmad Zak se svými kumpány ke Greystokově farmě.

Pro Tarzana byla podobná výprava svátkem. Civilizaci vždy vnímal jen jako cosi na povrchu, čeho se kdykoli rád zbavil. Snad jen láska k ženě jej přiměla k tomu, aby žil v lidské společnosti. Nemiloval konvence, přetvářku a lícoměrnost. Sám nezkažený, vždy se s ryzími úmysly pouštěl do boje za pravdu a nedotknutelnost osobního vlastnictví.

"Ukažte mi nějakého dobře živeného zbabělce," říkával, "který kdy přišel na originální či ušlechtilou myšlenku. To nejlepší, co je uchováno v lidském srdci a mysli, bylo vytvořeno za rachotu zbraní, v boji o život, o hladu a tvář v tvář smrti."

Proto se Tarzan vždy tak rád vracel k přírodě. Jeho Waziriové byli v podstatě blíže civilizaci než on. Maso nebyli zvyklí jíst syrové a vystříhali se nejednoho pokrmu, který Tarzan pojídal s chutí. Syn divočiny miloval maso opečené na ohni stejně jako čerstvé, bez jakékoli úpravy. Lovil pomocí kopí, ale dokázal se do kořisti i zakousnout. Odkojen mlékem své divoké matky, vystavoval každodenně svou sílu nástrahám džungle v boji za přežití - v boji, který se stal naplní i smyslem prvních dvaceti let jeho života.

VOLÁNÍ DIVOČINY

Vrátiv se znovu tam, odkud vzešel, trávil Tarzan noc se svou družinou uprostřed nevelké trnové ohrady, sloužící jako ochrana proti divokým šelmám. Jediný bojovník sám hlídal spící druhy, rozhlížeje se tmou. Vytí a štěkot leopardů se mísily s hlasy ostatních obyvatel pralesa. Volání divočiny v nitru anglického lorda sílilo. Převaloval se na svém travnatém loži a nezamhouřil oka. Po chvíli vstal, tiše, jako by nebyl víc než vlastním stínem, a zatímco jeho wazirijský druh klímal, přeskočil ohradu, vyhoupl se do větví a zmizel. Opojen volností života v divočině, postupoval větvovím, aby vzápětí vyšplhal až k samým vrcholům, kde jej zalévaly měsíční paprsky a ovíval slabý vánek.

Zastavil se a hleděl do tváře Gory - měsíce. Napřímil se. Na rtech se mu chvěl výkřik opího samce, leč zůstal tiše, aby nevylekal své věrné Wazirie. Pak se znovu vydal na cestu, tentokrát pomaleji a opatrně, neboť hledal kořist. Spustil se níže k zemi, kryt hustým listovím. Občas zcela znehybněl a zavěšl. Konečně objevil stezku velkého zvířete a posléze ucítil čerstvý pach Bary, jelena. Vydal spokojený zvuk - a v té chvíli nadobro shodil břímě civilizace a stal se primitivním lovcem, jedním z prvobytných lidí, jací obývali tuto planetu v šerém dávnověku. Proti mírnému větru sledoval stopu s neomylností, již normální smrtelník není schopen. Ani pronikavý pach Horty, divokého kance, nezmátl jeho citlivý čich a nesvedl jej z cesty za úlovkem.

Konečně mu jelení výpary prozradily, že kořist je na dosah. Znovu vyšplhal výše na strom, odkud sledoval dění pod sebou, napínaje sluch i zrak. Zanedlouho spatřil Baru, který stál na okraji paseky zalité měsíčním svitem. Tiše se prodíral mezi větvemi, až se ocitl přímo nad jelenem. V pravé ruce třímал dlouhý lovecký nůž, jenž kdysi patřival jeho otci. Byl opět divokou šelmou. Na okamžik stanul nad nic netušícím Bárrou, aby vzápětí seskočil na jeho štíhlou šíji. Vahou celého těla srazil zvíře do pokleku, a než se stačilo vzpamatovat, vrazil mu dýku přímo do srdce. A právě ve chvíli, kdy se zvedal z kořisti, připraven vydat vítězný skřek, donesl vítr k jeho nozdram pach, který způsobil, že zůstal stát jako přikovaný.

Pohlédl nyní tím směrem, do míst, odkud vítr přinesl výstrahu. Brzy nato se stvoly trav rozestoupily a na okraji mýtiny se objevil Numa, lev, krácející vpřed

majestátním krokem krále zvířat. Pár kroků od Tarzana se zastavil a upřel na něho své žlutozelené oči, plné závnosti, neboť sám oné noci nic neulevil. Z Tarzanových úst se ozvalo výstražné zamručení. Numa odpověděl, avšak nepřibližoval se. Stál nehnutě, šlehaje ocasem. Tarzan se sklonil na úlovkem a odřízl notný kus ze zadní části.

Numa sledoval jeho počínání s rozmrzelostí a hněvem, zatímco muž vydával mezi jednotlivými sousty hlasité skřeky, aby ho varoval. Lev, který dosud nikdy nepřišel do styku s Tarzanem z rodu Opů, byl zmaten. Před ním se tyčila postava podobná člověku - a Numa již nejdou okusil lidské maso. Věděl, že jakkoli není příliš chutné, je snadné se ho zmocnit. Zvířecí zvuky, které podivný tvor vydával, mu však připomínaly jednoho z jeho přirozených pralesních nepřátel. Proto zůstal několik vteřin stát, dokud jej hlad a Barův pach nevydráždily.

Tarzan jej nespustil z očí. Tušil, co se v takové chvíli v jeho nevelkém mozku odehrává. A dobře učinil - Numa nevydržel klidný dlouho. Jeho ocas se náhle prudce vztyčil a vzápětí muž, který přesně věděl, co tento signál znamená, uchopil zbytek jelení kýty do zubů a vyskočil s ní na nejbližší strom. Stalo se tak v témže okamžiku, kdy Numa rychlostí expresu vyrazil vpřed.

Tarzanův ústup nebyl dílem strachu. Život v pralese má poněkud jiné zákonitosti než život mezi lidmi. Kdyby byl hladový, mohl Tarzan zůstat na místě a postavit se Numovu útoku. Učinil tak bezpočtukrát - a nejdou dokonce zaútočil sám. Té noci však necítil hlad - jelení kýta, kterou si nesl s sebou, byla víc, než dokázal pozřít. To tedy nebyl důvod, proč nyní shlížel dolů na lva, který zatím rval kusy masa z jeho kořisti. Za svou troufalost musel být vetřelec potrestán! Proto se Tarzan rozhodl ztrpčít mu každé sousto.

Kolem rostlo velké množství stromů s mohutnými ostnatými plody. Na jeden z nich se přehoupl s mrštností veverky, trhal plody a počal je po Numovi házet. Na velkou kočku se snesla pravá kanonáda, bránící ji v nerušeném hodování. Nemohla nic než řvát, vyskakovat a chňapat okolo sebe. Nakonec se dala na ústup, plná hněvu.

Uprostřed mýtiny lví řev umkl a Tarzan viděl, jak se mohutná hřiva krčí k zemi a Numa se plíží ke stromoví na opačné straně travnatého prostranství, máchaje ocasem. Tarzan okamžitě zbystřil pozornost. Zdvihl hlavu a nasál slabý vánek, linoucí se pralesem. Co přivábilo Numu a přimělo ho, že se tak tiše vykradl z místa své potupy? Právě když lev mizel mezi stromy za pasekou, Tarzan zjistil, co bylo příčinou jeho počínání. Citlivé nozdry syna divočiny zachytily totiž pach člověka!

Upevnil zbytek jelení kýty na jedné z větví přilehlého stromu a vydal se Numu pronásledovat. Pralesem tudy vedla široká, udusaná sloní stezka. Podél ní se Numa plížil vpřed, zatímco Tarzan se vznášel větrovým jako duch. Divoká kočka a divoký muž zahlédli Numovu kořist téměř současně, ačkoli již dávno předtím věděli, že je to černoch. Poučily je o tom jejich citlivé nozdry. Tarzan dokonce rozeznal, že jde o starého člověka, a navíc muže.

Byl to skutečně starý černoch, který se sám ubíral džunglí. Vrásčité, seschlý, s jizvami a tetováním, kůži hyeny kolem ramen a vysušenou lebkou jakési drobné šelmy na prošeďivěm temeni. Podle náušnic Tarzan poznal, že jde o šamana. Neměl tyhle lidi příliš v lásce, a proto očekával Numův útok s jistým potěšením.

V téže chvíli, kdy se Numa chystal ke skoku, si Tarzan uvědomil, že mu šelma ukradla zbytek úlovku, a rozhodl se k pomstě. První známkou blížícího se nebezpečí byl černochovi šelest křovin, sotva Numa vyrazil ze vzdálenosti pouhých několika yardů. Stařec se otočil a spatřil obrovského lva s hustou hřivou, jak se žene přímo k němu. Pokusil se o útek, ale Numa jej vzápětí dostihl. Zároveň však se spustil z větví Tarzan a dopadl šelmě přímo na hřbet. Pravou rukou se držel hřívou, levou bodal zvíře nožem do slabín. Zuby mu zařal do krku a nohama sevřel jeho statné boky. S řevem vzteku i bolesti se Numa vzepřel a Tarzana zalehl. Ten se ale nepustil a jeho nůž pronikal stále hlouběji. Lev sebou zmítal, kousaje a chňapaje naprázdno, a vydával hrozný řev ve snaze zmocnit se živého břemene na svém hřbetě. Několikrát ho skutečně setřásl. Tarzan, ač odřený a zabahněný, však neustával a vždy se dokázal Numu znovu chytit. Marné bylo Numovo úsilí vyprostit se ze sevření a svými mohutnými tlapami a ostrými tesáky skoncovat s lidskou šelmou, odkojenou mlékem pralesa.

To vše se odehrávalo jen pár kroků od místa, kde ležel starý zařikávač, krvácející z ran a neschopný pohybu, a vytřeštěnými zraky zíral na nelitostnou bitku mezi těmito dvěma neohroženými pány džungle. Jeho vpadlé oči se matně leskly a bezzubá ústa mumlala jakousi modlitbu ke kmenovým bůžkům. Zpočátku stařec ani na okamžik nepochyboval o tom, jak zápas dopadne. Neznámý bílý muž musí přece podlehnout hroznému Simbovi! Kdo kdy slyšel, že by jediný člověk, ozbrojený toliko nožem, přemohl tak silnou šelmu?

Postupně se však černochovy zornice počaly rozšiřovat stále větším úžasem a v hlavě se mu vynořily dohady, kdo bude vítězem. Jaká pozoruhodná bytost to bojovala s neutuchající silou proti Simbovi, králi zvířat! V šamanových očích se zablýsklo a jeho zjizvená tvář nabyla strnulého výrazu, v němž jako by ožila zašlá vzpomínka na dávné časy - na bílého mladíka, vznášejícího se korunami stromů ve společnosti stáda velkých opic. Starého muže se zmocnila hrůza - děs, jaký pronásleduje ty, kdo věří v přízraky a demony. A tehdy zároveň změnil své mínění o výsledku souboje - věděl, že pralesní bůh Simbu zabije. Báł se teď o sebe sama, neboť čím byla smrt ve spárech lva proti tomu, co jej čeká, až padne do rukou vítězi! Viděl, že lev umdlévá a krvácí. Viděl, jak se jeho mohutné údy křečovitě chvějí a on naposledy klesá k zemi, aby se více nezvedl. Viděl lesního boha, jak vstává, klade nohu na poraženého protivníka, obrací tvář k nebesům a vydává svůj vítězný skřek, při kterém tuhne krev v žilách...

PROROCTVÍ A JEHO NAPLNĚNÍ

Tarzan nyní obrátil svou pozornost k neznámému muži. Nezabil Numu proto, aby černocho zachránil - chtěl se pomstít lvu. Když však před sebou spatřil zbědovaného starce, pocítil cosi jako lítost. Zamklademěl zařikávače rád, nicméně život v civilizované společnosti v něm přece jen zanechal nejednu stopu. Viděl, že starý muž trpí a umírá, a proto se k němu sklonil, ohledal jeho rány a zastavil krev.

"Kdo jsi?" zeptal se stařec roztřeseným hlasem.

"Jsem Tarzan. Tarzan z rodu Opů," odpověděl syn divočiny se stejnou okázalostí, jako kdyby říkal: "Jsem John Clayton, lord Greystoke."

Zařikávač se otřásl a zavřel oči. Když je znovu otevřel, byla v nich odevzdanost osudu, který jej čeká v rukou tohoto hrozného pralesního démona.

"Proč mě nezabiješ?" ptal se.

"Proč bych tě měl zabít?" divil se Tarzan. "Nic jsi mi neudělal. Tvé dny jsou však sečteny. To Numa tě zabil."

"Tedy mě nezabiješ?" opakoval stařec. V jeho tónu zaznívalo překvapení a nedůvěra.

"Zachránil bych tě, kdybych mohl," odpověděl Tarzan. "Ale není to v mých silách. Proč ses domníval, že tě zabiji?"

Stařec na okamžik zmlkl. Když opět promluvil, zdálo se, že znovu nabył trochu odvahy.

"Znáš té odedávna," řekl, "kdy jsi vládl džungli v zemi krále Mbongy. Již tehdy jsem byl kouzelníkem, když jsi zabil Kulongu a mnoho dalších bojovníků, loupil v našich chýších a odnášel nádoby s jedem. Nejprve jsem se na tebe nemohl upamatovat, ale teď vím, kdo jsi. Ty jsi bílá opice, která žila se smečkou obyčejných opic a ztrpčovala nám život. Jsi pralesní bůh Munango Keewati, kterému jsme u bran osady obětovali pokrmu a který přicházel a jedl je. Řekni mi, jsi člověk, nebo ďábel?"

Tarzan se usmál.

"Jsem člověk," řekl.

Stařec vzdychl a potřásl hlavou.

"Chtěl jsi mě zachránit před Simbou," zašeptal, "a já se ti za to odměním. Jsem velký čaroděj! Poslouchej mě, bílý muži! Čekají tě zlé dny! Čtu to

z vlastní krve, kterou jsem si rozetřel na dlani. Bůh, silnější než ty, povstane a přemůže tě! Vrať se zpět, Munango Keewati! Vrať se, než bude pozdě! Nebezpečí číhá před tebou, nebezpečí číhá za tebou! Ale to největší tě teprve čeká. Vidím..."

Odmlčel se a zhluboka se nadechl. Pak se schoulil do klubka a skonal.

Bylo již pozdě k ránu, když Tarzan znovu překročil trnovou ohradu a ulehł mezi své spolubojovníky. Nikdo ho neviděl, nikdo nevěděl, že byl pryč. Než usnul, přemýšleł o kouzelníkově výstraze, a sotva procítl, vytanula mu na mysli opět. Kdyby byl v té chvíli tušil, co hrozí ženě, kterou nade vše miloval, dal by se s větrem o závod na cestu pralesem, aby jí byl co nejdříve nablízku, a nechal by zlato z Oparu navždy ukryto v jeho tajemných útrobách!

Nedaleko odtud uvažoval v téže chvíli jiný bílý muž o tom, co v noci slyšel a zda by se neměl vzdát svého plánu. Był to poručík Werper. Zaslechl zvuk, který naplnil jeho bezbožnou duši nezměrnou hrůzou - zvuk, jaký dosud neslyšel a o jakém byl přesvědčen, že jej nemohla vydat Bohem stvořená bytost. Oním zvukem byl Tarzanův vítězný skřek opiho samce. Werper se při té vzpomínce roztřásl a zakrył si tvář pokrývkou. Ještě teď, za denního světla, byl bez sebe strachy, když na to pomysleł. Jistě by se byl vrátil, aby unikl nebezpečí, které v sobě onen hrozný výkřik skrýval, ale báł se svého pána - Ahmada Zaka.

A tak Tarzan, doprovázen věrnými Wazirii, kráčet dál k ruinám Oparu a za ním se plížil se svými nohsledy Werper. Jen Bůh v té chvíli věděl, co je čeká.

Na samém konci pustého údolí se Tarzan zastavil a rozhlédl se po monumentálních rozvalinách legendárního města. Był rozhodnut vyčkat do setmění a teprve pak jednat. Věděl, že musí zůstat obezřelý. Když nastala noc, vydal se sám na cestu. Také Werper zanechal své druhy v bezpečné vzdálenosti, vyšplhal na skalní útesy a držel se těsně za Tarzanem, prolétaje se mezi balvany na planině. Mohutné kameny, roztroušené kolem, a vysoké návrší před hradbami, kde ústila chodba do podzemních místností, poskytovaly Belgičanovi dostatečný úkryt, takže mohl Tarzana nerušeně sledovat až k Oparu.

Viděl, jak bílý obr obratně šplhá vzhůru na skalisko. Werper, polomrtvý hrůzou, se jen s námahou zachytával výčnělků stěny, nicméně hnán bezuzdnou hrabivostí pokračoval v cestě, dokud sám nedosáhl vrcholu. Tarzana však neviděl. Zůstal chvíli schován za jedním z menších balvanů, jimiž byl poset hřbet pahorku, a když zjistil, že po Angličanovi není nikde ani památka, vylezl ze skryše a počal pečlivě prohledávat okolí. Doufal, že najde cestu k pokladu a zmizí, dřív než ho Tarzan objeví. Chtěl jen vědět, kde je zlato uloženo, vyčkat, až Tarzan odejde, a pak se vrátit se svými lidmi a odnést tolik, co kdo pobere.

Nakonec objevil úzkou strž, kudy vedlo zachovalé schodiště přímo do nitra skalního útesu. Po něm zvolna sestoupil do temného ústí jakési chodby. Tady se zastavil, neboť se bál případného střetnutí s Angličanem.

A zatím Tarzan, jsa daleko napřed, prošel krivolakou podzemní stezkou až ke starobyle dřevěné bráně. Vzápětí se ocitl ve sklepní místnosti, kam před mnoha a mnoha lety snesli někdejší obyvatelé města nepřeberné množství zlatých prutů, určených pro panovníky kontinentu, jehož valná část dnes leží zaplavena vodám! Atlantiku. Jediný zvuk nerušil majestátní ticho katakomb Nikde ani stopy po tom, že by kdokoli jiný před Tarzanem poklad objevil.

Uspokojen vrátil se Tarzan na vrchol hory. Werper, skrčený za převisem vide, jak se vynořuje ze stínu skalní průrvy a kráčí směrem k údolí, kde na něho čekali věrní Waziriové. Tehdy se tiše vykradl ze svého úkrytu a zmizel v temném jícnu chodby.

Tarzan se zastavil na okraji skaliska a vydal zvuk k nerozeznání podobný řevu lva. Hned nato své volání zopakoval ještě dvakrát. Pak umkl a naslouchal. Zanedlouho se z protější strany planiny ozvala odpověď - první, druhá a třetí. Busuli, náčelník Waziriů, slyšel a pochopil.

Tarzan znovu sestoupil do podzemí. Věděl, že zakrátko tu budou jeho černoši, připraveni odnést odtud náklad zlatých prutů. Mezitím může sám vynosit na vrchol útesu tolik vzácného kovu, na kolik mu síly stačí!

Šestkrát sešel dolů, než Busuli dorazil ke skalisku, a dopravil na temno strmého pahorku půl stovky zlatých prutů, nesa pokaždé tolik jako dva dospělí muži. A měl ještě dost sil, aby své černé bojovníky vytáhl jednoho po druhém pomocí lana na vrcholek. Šestkrát se vrátil do sklepních místností - a šestkrát za ním vklouzl do temné chodby proradný Belgičan, bedlivě se vždy skrývající v šerých koutech.

Konečně sestoupil do nitra rozvalin naposledy, tentokrát již za doprovodu padesáti Waziriů, kteří se z oddanosti svému pánu - jedinému, kdo dokázal zvládnout jejich divoké a nezkrotné povahy - ochotně chopili úlohy nosičů. Byl vynesena další náklad zlatých prutů, takže jejich celkový počet dosáhl rovně stovky.

Sotva poslední Waziri opustil sklepení, Tarzan se otočil, aby se pokochal oním nezměrným bohatstvím, na kterém ani dvě jeho výpravy nezanechaly znatelnějších stop. Ještě jednou zažehl svíci, jejíž plamen matně ozařoval potměšlé prostory, a vzpomněl si na chvíli, kdy sem vstoupil poprvé: Na chvíli, kdy přechal podzemními kobkami, veden La, velekněžkou vyznavačů Plamenného boha. Na výjev, kdy ležel v chrámu upoután k obětnímu oltáři, zatímco velekněžka nad ním stála s napřaženou dýkou a vzrušený zástup modlářů čekal na krev oběti, aby jí naplnil zlaté číše a vypil ji na počest svého božstva. Před očima se mu znovu zjevil Tha, šílený kněz, jak před sebou ženu zmatený a vyplašený dav a vzápětí útočí na svou velitelku. Vzpomněl si na nelítostný boj s rozběsněným šilencem, který skončil protivníkovou smrtí u nohou velekněžky.

To vše mu nyní tanulo na mysli, když pohlížel na nepřeberné zásoby žlutavého kovu. Přemýšlel o tom, zda je La dosud vládkyní města, jehož chátrající zdi ho nyní obklopovaly. Byla snad již přinucena oddat se některému ze svých pitvorných kněží? Jak krutý osud pro ženu tak půvabnou! Tarzan pohodil hlavou, zhasil skomírající plamének svíčky a zamířil k východu z podzemí.

Nedaleko odtud čekal jeho živoucí stín, až odejde. Konečně se dověděl tajemství, kvůli kterému vážil cestu! Nyní se mohl klidně vrátit ke svým kumpánům, dovést je k pokladnici, a tu pak beze zbytku vyprázdnit!

Zatím Waziriové došli na konec chodby a pokračovali na vrchol pahorku, kde měli čekat na Tarzana. Ten se konečně přestal oddávat vzpomínkám a vydal se zvolna za nimi. Ještě jednou - a jak se domníval, naposledy - zavíral mohutné dveře od místnosti s pokladem. Kdesi ve tmě za ním se zvedl i Werper a protáhl znehybnělé údy. Vztáhl před sebe ruku a nahnatal jeden ze zlatých prutů. Zdvihl jej, potěškal v dlani a poté láskyplně přivinul k hrudi. Tarzan mezitím snil o šťastném návratu domů a něžném objetí své ženy. Zároveň se mu však vybavila prorocká slova starého šamana...

Vtom byly naděje obou mužů v několika málo okamžicích zmařeny. Jeden zapomněl na svou lakotu, opanován hrůzou. Druhý na svou minulost, zasažen nenadále do hlavy úlomkem skaliska.

SVATYNĚ PLAMENNÉHO BOHA

Přihodilo se to ve chvíli, kdy se Tarzan otáčel od zavřených dveří. K celé události došlo zcela neočekávaně. V jednom okamžiku stálo vše na svém místě pevně a v klidu, aby se vzápětí celý svět dal do pohybu. Mohutné kvádry, které odpadly od stropu, se řítily úzkou chodbou a zavalovaly vchod. Pod úderem jednoho z kamenů padl Tarzan naznak proti dveřím, ty se jeho vahou otevřely a on, omráčen, se svezl na podlahu.

V místnosti s pokladem nezpůsobilo zemětřesení takovou spoušť jako v chodbě. Shora popadalo několik zlatých prutů a sesul se kus kamenného stropu. Stěny popraskaly, ale vydržely stát. Došlo jen k jedinému otřesu.

Werper, stržen záchvěvem půdy k zemi, se záhy znovu postavil na nohy. Ke své radosti zjistil, že zůstal nezraněn.

Zvolna se vydal sálem a v jednom místě našel svíčku, kterou tu odložil Tarzan. Slabý plamének matně osvětlil neproniknutelnou temnotu a Belgičan ulehčeně vydechl, neboť bez světla by jeho situace byla téměř beznadějná.

Sotva jeho oči přivykly mlhavému přítí, otočil se a pohlédl ke dveřím této děsivé kobky. Jedinou myšlenkou chamtivého poručíka nyní bylo dostat se odtud.

Vtom spatřil polonahého obra, ležícího na podlaze před vchodem. Werper nejprve ustoupil o několik kroků, zjevně vyděšen. Zdálo se však, že onen muž je mrtev. Z velké rány na hlavě mu dosud prýštila krev. Belgičan kvapně překročil nehybné tělo, a aniž se přesvědčil o správnosti své domněnky, vyrazil chodbou na svobodu. Leč jeho naděje se záhy rozplynuly. Ihned za dveřmi zjistil, že celá štolka je zavalena kamením.

Vrátil se tedy zpátky a za svitu svíčky počal prohledávat komnatu. Zanedlouho objevil na jejím opačném konci další dveře, které pod jeho tíhou se skřípotou povolily. Ocitl se v úzké chodbě, podobné té předchozí. Dal se tedy, až po schodišti došel k ještě jiné chodbě, vedoucí asi dvacet stop výše. Míhotavý plamen svíčky ozařoval cestu a Belgičan děkoval Bohu, že se mu podařilo najít tento nepatrný kousek parafinu, který by byl kdykoli předtím přešel bez

po všimnutí a který mu vlastně zachránil život, neboť díky němu spatřil na poslední chvíli hlubokou propast, rozevirající se mu přímo u nohou. Bylo to cosi jako kruhová šachta. Podržel nad otvorem svíčku a pohlédl dolů. Ve značné hloubce se její světlo odrazilo na vodní hladině. Studna! Belgičan zdvihl svíci nad hlavu a rozhlédl se po protější stěně, v níž chodba pokračovala. Jak se ale dostat na druhou stranu? Stál na místě, měřil vzdálenost, která ho dělila od protilehlé zdi, a uvažoval, má-li se odvážit tak dlouhého skoku. Vtom zaslechl hlasitý skřek, který postupně slábl, až posléze přešel v táhlé vytí. Belgičanovi přejel mráz po zádech. Vystrašeně pohlédl vzhůru. Zdálo se, že snad jen nešťastník úpící na mučidlech by mohl vydávat takové zvuky. Hlas zněl odkudsi shora. Werper však neviděl nic, jen cípek oblohy posetý hvězdami. Původně chtěl zavolat o pomoc, avšak právě onen strašlivý řev jej odradil - kde lze slyšet něco podobného, nemohou žít lidské bytosti! Ted' se snažil na sebe neupozornit. V duchu spílal sám sobě za neodpuštělnou pošetilost, že se nechal zlákat k tak nebezpečnému podniku. Přál si být znovu v bezpečí u Ahmada Zaka. A snad by se byl vydal i úřadům v Kongu, jen kdyby odtud vyvázl! S hrůzou naslouchal, zda se křik bude opakovat, leč nestalo se. Konečně se odhodlal k zoufalému pokusu přeskóčit studnu. Ustoupil o několik kroků zpět, pak se rozběhl a vši silou se odrazil ve snaze dosáhnout protějšího okraje. V té chvíli mu v ruce zhasla svíčka. Za naprosté tmy prolétl prostorem. Koleno udeřil o kamenný okraj tunelu a přepadl dovnitř. Byl zachráněn! Několik okamžiků se neodvažoval pohnout - ležel strnule, přemožen bolestí a strachem. Posléze se odtáhl hlouběji do chodby, kde opět zůstal ležet, pokoušeje se uklidnit. Zjistil, že při skoku upustil svíčku. Doufal, že dopadla do chodby, a nikoli do studny. Zvedl se tedy na všechny čtyři a počal pátrat po onom malém voskovém válečku, který měl pro něho nyní větší cenu než všechno zlato Oparu. Když jej konečně našel, přitiskl ho k sobě a klesl k zemi, rozrušen a zcela vyčerpán. Ležel dlouho, chvěje se po celém těle, než se znovu vzchopil a usedl. Vyňal z kapsy zápalku a zažehl zbytek svíčky. Při jejím světle se uklidnil a vydal se tunelem hledat cestu ven. Jen divoký výkřik, který zaslechl u studny, ho dosud děsil. Nedošel daleko, když tu ke svému zklamání narazil na vysokou zeď, vyplňující celý průřez chodby. Co to znamená? Werper byl vzdělaný a inteligentní. V armádě se naučil střízlivě a věcně uvažovat. Tunel končící stěnou je holým nesmyslem! Chodba musí dál pokračovat! Někdo ji z neznámých důvodů přehradil úmyslně! Belgičan počal zkoumat zdivo. Ke své radosti zjistil, že kamenné kvádry, z nichž stěna sestávala, nejsou pospojovány ani maltou, ani cementem. Pokusil se jeden z nich uvolnit - šlo to docela snadno. Postupně pak vyjímал jeden kvádr za druhým, až za chvíli ve zdi vytvořil dostatečně široký otvor, kterým se bez námahy protáhl na druhou stranu. Stanul v prostorné místnosti. Na jejím konci ho čekaly další dveře. Sotva se do nich opřel, povolily, neboť nebyly uzavřeny na závoru. Před ním se vinula dlouhá tmavá chodba. Dříve než tudy stačil projít, zhasla svíčka a popálila mu prsty. Belgičan zaklel a upustil ji na zem. Ocítl se v naprosté tmě a znovu dostal strach. Co všechno jej čeká dál v podzemním labyrintu - na to se neodvážil ani pomyslet! A že by se záhy mohl dostat na svobodu, nevěřil. Nikde kolem ani slabý záblesk světla! Znovu se vydal vpřed. Rukama pátral po stěnách, nohama opatrně našlapoval a měřil pečlivě každý krok. Jak dlouho se takhle lopotil, neměl zdání. Připadalo mu, že tunel nemá konce. Vyčerpán a na smrt vyděšen, zesláblý a nevyspalý, rozhodl se ulehnout a odpočinout si, dokud opět nenabere sil. Když se probudil, zjistil, že kolem je vše jako dřív. Mohl spát pár hodin, ale stejně tak celý den. Ať tak či onak, cítil se svěží a - hladový. Nezbyvalo než jít dál. Urazil jen nepatrnou vzdálenost a vstoupil do místnosti, osvětlené otvorem ve stropě, k němuž vedly kamenné schody. Štěrbinou nad sebou uviděl mohutné sloupy v objetí popínavých stonků psího vína, zalité září slunce. Naslouchal. Neslyšel však nic, jen kvílení vetru ve větvích, křik ptáků a štěbetání malých opiček. Směle stoupal po schodišti, až se ocítl v kruhové dvoraně. Před ním se tyčil kamenný oltář, plný zaschlých rudohnědých skvrn. Tehdy Werper ještě nepřemýšlel o jejich původu - později však pochopil. Ve stěně za oltářem objevil několikery dveře. Po obvodu celé dvorany ve výšce vedly otevřené balkóny. Rozvalinami se prohánělo hejno opiček a sloupovím se míhali pestrobarevní ptáci. Po lidské bytosti však nikde ani stopy. Werperovi se ulevilo. Oddechl si, jako by mu spadl kámen ze srdce. Učinil několik kroků směrem k jednomu z četných dveří - a tu se náhle zastavil a vytřeštil oči hrůzou. Dveře se otevřely a přímo proti němu vyrazil celý zástup podivných tvorů. Byli to knězi Plamenného boha - zarostlí, pokřivení a ohyzdní mužáci, právě titíž, kteří kdysi do svatyně přivlekli Jane Porterovou. Dlouhé paže, krátké pokroucené nožky, malá vpadlá očka a nízká čela - to vše jen umocňovalo jejich hrůzostrašné vzezření, z něhož šly na Belgičana mráčky. Výkřikl a dal se na útěk k chodbě, odkud se před okamžikem vynořil, avšak divocí trpaslíci mu zkrížili cestu a počali se na něho sápat ze všech stran. Ačkoli před nimi klekl na kolena a prosil o slitování, spoutali jej a nechali ležet na kamenné podlaze. Vše, co následovalo, bylo věrnou kopií toho, co před lety prožili Jane Porterova a její budoucí choť. Do otevřeného sálu vstoupila La, velekněžka. Werper byl zdvižen do výše a položen na oltář. Po celém těle mu vyrazil studený pot, jakmile nad ním velekněžka napřáhla dýku. Zaslechl chorál smrti. Očima těkal po zlatých číších, z nichž se vyznavači Slunce měli napít jeho krve. Přál si, aby před svým skonem pozbyl vědomí. Vtom se ozval hromový řev. Velekněžčin nůž se již téměř dotýkal mužovy hrudi. Werper vytřeštil zrak. Najednou se všichni dali na zběsilý útěk, vydávající šílené skřeky. Belgičan se otočil, aby zjistil, co je příčinou náhlé vřavy. Při tom, co vzápětí uviděl, i jemu ztuhla krev v žilách - uprostřed svatyně stál obrovský lev a mezi spáry držel prvního nešťastníka. Král zvířat ještě jednou zařval a vrhl zlověstný pohled k obětišti. La zavrávala a přepadla v mdlobách přes Werperovo tělo.

ARABŮV ÚTOK

Sotva se vzpamatoval z úleku způsobeného zemětřesením, vrátil se Busuli se svými bojovníky do podzemí, aby tu

pátral po Tarzanovi a několika soukmenovcích, kteří se v tunelu opozdili. Již po pár krocích Waziriové zjistili, že chodba je zavalena kameny. Celé dva dny se snažili dostat ke svým uvězněným druhům. Ačkoli vynaložili nadlidské úsilí, odstranili jen několik metrů sutin. Když objevili zasypané mrtvoly svých přátel, usoudili, že Tarzana stihl stejný osud a veškerá snaha o jeho záchranu je marná. Přesto se nevzdávali a vytrvale volali svého pána. Žádná odpověď se však neozývala. Konečně upustili od dalšího hledání. Se slzami v očích pohlédli naposledy na kamenný val, který se stal hrobkou Velkého Bwany a dalších statečných mužů, pak naložili zlatý poklad, aby alespoň dílem ulehčili lady Greystokové, kterou milovali stejně oddaně jako jejího chotě, a vydali se údolím Oparu k domovu. Kdyby jen tušili, co je tam čeká!

Ze severu se k bungalovu blížil Ahmad Zak, vyzván k tomu poručíkovým dopisem, a spolu s ním horda Arabů, psanců stojících mimo zákon, a neméně ničemných černochů, nahananých z nejrůznějších kanibalských kmenů, jejichž územím arabský nájezdník projížděl bez nejmenších obav. Prvním z domácnosti lorda Greystoka, kdo zahlédl nezvané návštěvníky, byl Mugambi, černý Herkules, který kdysi sdílel s milovaným Bwanou všechna nebezpečí a útrapy na opuštěném ostrově nedaleko místa, kde se vody řeky Ugambi vlévají do moře. Lepšího a věrnějšího ochránce pro svou choť nemohl Tarzan zvolit, neboť Mugambi byl silný a neohrožený bojovník a zároveň muž neobyčejně bystrého úsudku. Od chvíle, co jeho pán odešel, neopustil farmu, vyjímaje dny, kdy lady Greystoková objížděla polnosti či si krátila dlouhou chvíli lovem. V takových případech doprovázel pak Mugambi v sedle svého štíhlého arabského plnokrevníka paní domu na každém kroku.

Jezdci byli ještě daleko, když je náčelník zpozoroval. Chvilu sledoval blížící se cizince, pak se otočil a rozběhl se k chýším domorodců, které stály jen pár stovek yardů od farmy. Počal svolávat své bojovníky, hovíci si ve stínu, a udílet rozkazy. Muži ihned uposlechlí a vyzbrojili se kopími a štíty. Několik se jich poklusem vydalo na plantáže upozornit dělníky a pastevce stád.

Oblak prachu zvítěný koňskými kopyty zahaloval dosud nezřetelné postavy. Mugambi netušil, jde-li o nepřitele, avšak strávil v divočině dost dlouhý čas, aby věděl, co bývají podobní neohlášení hosté zač. Občas sice přicházeli v dobrém, většinou však neměli kalé úmysly. A pak - nelíbil se mu spěch, s jakým ujížděli.

Bungalov Greystokových nebyl pevností. Chyběly mu hradby, neboť stál na území hrdých a bojovných Waziriů, kam se zatím žádný ničema neodvážil. Jedinou ochranou před nepřátelskými kulkami byly masivní okenice. Mugambi je právě zavíral, když se na verandě objevila lady Greystoková.

"Mugambi!" zvolala. "Co se děje? Proč zavíráš okna?"

Mugambi ukázal přes planinu, kudy se rychle přibližovala skupina bíle oděných mužů, teď již dobře rozeznatelných.

"Arabové," vysvětloval. "Jisté nemají v úmyslu nic dobrého, když přicházejí v době, kdy tu není Bwana."

Jane se rozhlédla. Za hustým živým plotem se leskla těla věrných Waziriů. Paprsky slunce ozařovaly hroty jejich kopí a vítr si pohrával s pestrobarevnými pery na válečnických chocholech. Jane cítila pýchu i lásku. Co by se jí mohlo stát, pokud ji chrání taková lidé?

Jezdci se náhle zastavili na planině asi sto yardů od usedlosti. Mugambi seběhl z verandy, aby se připojil ke svým mužům, stojícím klidně tvář v tvář po zuby ozbrojeným nájezdníkům. Vystoupil ale ještě o několik kroků vpřed a zavolal na cizince:

"Co tu chcete?"

"Přicházíme v míru," odpověděl Ahmad Zak.

"Tedy se obraťte a v míru odjeďte!" zavelel Mugambi. "Nestojíme o vás. Mezi Araby a kmenem Waziriů není mír!"

Ač sám nepocházel z tohoto kmene, byl Mugambi přijat za jeho člena a od té chvíle nebylo muže, který by více ctil kmenové tradice než právě on.

Ahmad Zak vyjel z řady a jal se promlouvat ke svým lidem. Vzápětí se Waziriové ocitli pod palbou, aniž byli předtím varováni. Dva bojovníci padli, ostatní se chystali k odvetě.

Mugambi však nebyl jen statečný, ale i moudrý. Věděl, že útok proti arabským puškám je beznadějný. Stáhl proto své bojovníky za živý plot v zahradě. Zároveň jich několik rozptýlil po farmě a zbytek poslal do bungalovu, aby chránili paní domu.

Ahmad Zak, který znal válečnické umění těchto dětí divočiny, sešikoval své muže do půlkruhu, jenž se směrem k farmě krok za krokem zužoval. Jakmile se přiblížili Waziriům na dostřel, zahájili Arabové palbu na křoviska, za kterými se černí válečníci skrývali. Ti pak odtud počali vysílat své štíhlé šípy po útočnicích.

Waziriové prosluli jako výteční lučištníci - a onoho dne dělali čest svému jménu! Co chvíli rozpráhl některý z jezdců ruce nad hlavou a skácel se ze sedla, zasažen smrtící střelou. Přesto byli Arabové v přesile. Kulky z jejich pušek si razily cestu kravinami a nacházely neomylně svůj cíl. Ahmad Zak se zatím prosekal k živému plotu půl míle od bungalovu a vedl své šiky přes pole, srovnávaje se zemí vše, co mu stálo v cestě.

Sotva Mugambi uviděl Araby přijíždět, svolal zbylé bojovníky a vyrazil k usedlosti. Na verandě stála lady Greystoková s puškou v ruce. Mugambi přiměl svou paní skrýt se v bezpečí uvnitř a sám se po boku posledních Waziriů pustil do boje s vetřelci.

Arabové stále postupovali, zběsile střelíce po všem živém a mávající ručnicemi nad hlavou. Zanedlouho dorazili téměř až k verandě, odkud pálili na wazirijské bojovníky. Ti odpovídali lukostřelbou zpoza svých dlouhých oválných štítů - štítů, které mohly chránit proti kopím, nikoli však proti puškám. Zbylí lučištníci vysílali na nepřitele šípy pootevřenými okny bungalovu. Po odražení prvního útoku stáhl Mugambi své druhy dovnitř. Arabové oblehli dům a bez ustání rozsévají smrt mezi hrdinnými obránci farmy. Mířili nyní do oken ze všech stran. Waziriové padali jeden za druhým. Šípů kvapem ubývalo.

Konečně Ahmad Zak zavelel k rozhodujícímu výpadu. Střelíce za chodu, postupovali vetřelci k verandě. Několik jich padlo za obětí šípům Waziriů, ale ostatní dorazili ke dveřím a počali je rozbíjet pažbami svých pušek. Praskot dřeva se

mísil s výstřely, které Jane Claytonová vysílala z místnosti. Posléze však i tato poslední hradba neodolala divokému útoku. Dveře povolily a horda násilníků vnikla do obývacího pokoje. U protější stěny stála lady Greystoková, obklopená zbytkem svých ochránců. Na zemi ležela mrtvá těla těch, kdo neváhali nasadit vlastní život. V čele skupinky nejvěrnějších stál pak hrdý a neohrožený Mugambi.

Arabové zacílili, aby zdolali poslední zoufalý odpor nepřítele, leč Ahmad Zak je náhle zadržel:

"Nestřílejte na ženu! Kdo jí ublíží, zemře! Zmocněte se jí živé!"

Jako na povel vyrazili Arabové vpřed, uvítání kopími Wazirů. Vzduchem svištěly šavle a zněl štěkot ručnic. Mugambi zasáhl kopím nejbližšího útočníka, vzápětí jinému vyrval pistoli, popadl ji za hlavu a srazil každého, kdo se přiblížil jeho paní na dosah. Roznícení jeho příkladem, bojovali ostatní Waziriové jako lvi - přesto jeden po druhém umírali, až na bojišti zůstal sám Mugambi, aby bránil lady Greystokovou.

Ahmad Zak pozoroval tento nerovný boj z ústraní. V ruce třímal vykládanou ručnici. Zvolna ji přiložil k lici a čekal, až se Mugambi objeví někde, kde kulka neohroží život Bwanovy ženy a ostatních Arabů. Jakmile nadešla vhodná chvíle, Ahmad Zak stiskl kohoutek a statečný Mugambi klesl k nohám své paní.

V příští chvíli byla Jane obstoupena Araby a odzbrojena. Poté ji vyvekl z bungalovu. Obrovský černoch ji uchopil, přehodil přes sedlo svého koně, a zatímco nájezdníci plenili dům, vyjel s ní za bránu a čekal na další rozkazy. Jane viděla, jak jezdci odvádějí koně z ohrady a vyhánějí stáda z polí. Zdrčené pozorovala, jak z domu mizí vše, co má v očích Arabů nějakou cenu, a jak vzápětí první plameny olizují krov.

Když konečně Arabové opanovali vztek a ukojili hrabivost, vsedli na koně a vydali se na sever. Dokud se nevnořili hlouběji do pralesa, sledovala Jane se slzami v očích mohutný oheň a hustý dým stoupající k oblakům..

Sotva plameny dosáhly obývacího pokoje, kde leželi mrtví, postava jednoho z nich se náhle pohnula. Obrovský černoch se převálil na břicho a otevřel krví podlité oči. Mugambi, kterého měli Arabové za mrtvého, ještě žil! Plameny byly již téměř u něho. S námahou poklekl a počal se sunout ke dveřím. Upadl a znovu se zvedl, neustáváje v strasti plné cestě do bezpečí. Po chvíli, která mu připadala jako věčnost a během níž požár proměnil místnost v žhnoucí pec, se černému obru nakonec podařilo dostat se na verandu, skoulet se ze schodů a dolézt k živému plotu. Tady ležel celou noc. Střídaly se u něj mdloby se záchvěvy vědomí. V jasných chvílích hleděl nenávisťně na plameny šlehající z trosek hořící usedlosti a kupek sena.

Nedaleko zařval lev, avšak Mugambi necítil strach. Do spánků mu teď bušilo jediné slovo: pomsta, pomsta, pomsta!

KLENOTNICE OPARU

V té době ležel ještě Tarzan na podlaze oparské pokladnice mezi troskami zborčeného stropu. Vypadal jako mrtvý - ale mrtvý nebyl. Náhle se pohnul a otevřel oči. Všude kolem byla hustá tma. Přiložil ruku k hlavě a vzápětí ucukl. Měl ji celou od krve. Přičichl k prstům, jako když si divoká šelma očichává poraněnou tlapu. Pomalu se posadil a naslouchal. Hlubinami jeho podzemního vězení vládlo naprosté ticho. Postavil se a počal tápat mezi hromadami zbylých zlatých prutů. Kdo je? Kde je? V hlavě mu hučelo, jinou bolest však necítil. Nedokázal si vzpomenout, co a jak se mu vlastně přihodilo. Rukama si ohmatával končetiny, trup i hlavu. Na zádech objevil toulec s lukem a v pochvě na opasku nůž. Pak na to přišel - cosi mu chybí!

Shýbl se k podlaze, pátraje po oně věci, kterou tu - jak cítil - někde ztratil. Konečně ji našel - těžký oštěp, někdejší nedilnou součást jeho každodenního života, spjatou s každým krokem učiněným v džungli. A tehdy jej napadlo, že existuje ještě jiný, krásnější svět než temnota v útrokách této kobky. Dal se tedy do hledání cesty ven, až posléze narazil na chodbu spojující podzemní pokladnici s chrámem. Zamířil tudy, nepocítí uje sebemenší strach.

Došel ke kamennému schodišti, které vedlo do další štolky vytesané ve skále. Vystoupal po něm a pokračoval dál až ke studni. Místa, kudy procházel, si nepamatoval. Kráčet temnou chodbou, jako by to byla louka za bílého dne. Proto muselo dojít k tomu, k čemu došlo. Když dorazil na samý okraj studny, vykročil do prázdna a zřít se do propasti. Svíraje stále v ruce oštěp, dopadl prudce na hladinu a potopil se do vodních hlubin.

Pád jej nezranil. Když se znovu vynořil a protřel si oči, zjistil, že je tu dobře vidět. Průrvou vysoko nad ním sem dopadalo denní světlo, v němž mohl snadno rozeznat stěny studnice. Na úrovni hladiny spatřil široký tmavý otvor. Doplav k němu a protáhl se jím do jakéhosi tunelu. Pustil se dál, tentokrát však mnohem opatrněji - předchozí nehoda jej náležitě poučila.

Chodba vedla dlouho rovně. Podlaha tu byla kluzká a mazlavá, jako by tudy nedávno tekla voda. Proto byla chůze pomalá a namáhavá. Tunel končil schodištěm. Tarzan po něm začal stoupat vzhůru. Schody se několikrát stáčely sem a tam, až jej nakonec dovedly k malé kruhové místnosti, jejíž vnitřek byl slabě ozářen denním světlem, které sem pronikalo otvorem ve stropě. Světlík

o průměru asi deseti palců nahoře končil kamenným roubením, nad nímž se klenula azurově modrá prosluněná obloha. Zvědavost přiměla Tarzana prozkoumat okolí. Jediným, co tu našel, bylo několik uzavřených beden, opatřených měděným kováním. Kamenem, který ležel poblíž, Tarzan urazil zámek a odklopil víko jedné z nich. Sotva zjistil, co obsahuje, vykřikl dětinskou radostí. Přítmím místnosti se rozlila mihotavá záře a po stěnách se roztančily barevné odlesky spousty třpytivých kaménků!

Tarzan, který ztratil paměť, neměl ani tušení, že hledí na nesmírné bohatství, a nemohl tedy mít sebemenší představu, jak s pokladem naložit. Drahokamy pro něho nebyly ničím víc než hezkými oblázky. Bral je do dlaní a nechával propadnout zpět mezi prsty. Pak otevřel i ostatní bedny a všude našel tytéž kaménky. Téměř všechny byly broušené. Nabíral z nich plné hrsti a nakonec jimi naplnil váček, který nosil na krku. Nevybroušené kusy naházal zpátky do beden. A tak, zcela náhodou, objevil Tarzan zapomenutou klenotnici města Oparu. Po celé věky ležela utajena pod chrámem Plamenného boha, uprostřed labyrintu temných chodeb, kam ani pověřiví potomci vyznavačů slunečního kultu neměli

odvahu vstoupit.

Když se nabažil drahokamů, vydal se Tarzan na další cestu dlouhou chodbou, pokračující z klenotnice. Stáčela se a vinula všemi směry, ale vedla stále vzhůru, až konečně vyústila do místnosti s nízkým stropem, světlejší než všechny předchozí. Strmé schody odtud směřovaly k otvoru ve stropě, jímž bylo vidět sloupoví obrostlé popínavou vinnou révou. Tarzan sraťil čelo. Snažil se přijít na to, kde již něco podobného viděl. Mučila jej představa, že to nedokáže. Náhle byl vytržen z přemítání hrozným řevem, který vycházel právě z otvoru nad ním. Poté následovaly zděšené výkřiky mužů a žen. Tarzan sevřel pevněji svůj oštěp a hnál se po schodišti. Sotva se vynořil z pološera podzemí prostory a ocitl se v chrámu, naskytl se mu pozoruhodný výjev: spatřil muže, ženy - a lva. Lidé prchali do bezpečí k východům. Lev se tyčil přímo uprostřed svatyně nad tělem jednoho z uprchlíků, který neměl tolik štěstí jako ostatní. Před Tarzanem u kamenného oltáře stála žena. Na oltáři ležel spoutaný muž. Lev je oba měřil zlostným pohledem. Byli jediní, kdo zůstali uvnitř. Šelma znovu zařvala a žena klesla v mdlobách přes tělo oběti. Lev se o několik kroků přiblížil, poté se přikrčil a počal máchat ocasem. Hotovil se ke skoku - a vtom spatřil Tarzana.

Werper, přivázaný k posvátnému kvádru a neschopný pohybu, bezmocně pozoroval obrovskou šelmu, jak se chystá zaútočit. Viděl, že upírá zrak kamsi za oltář. Pohlédl tím směrem - a pak objevil podivnou lidskou postavu s oštěpem v ruce. Ten náhle vylétl a zaryl se lvu do hrdla. Lev se jej snažil vyrvat. Polonahý obr mu vyrazil vstříc, ozbrojen proti jeho ostrým tesákům a dlouhým tlapám toliko nožem. Šelma se vzchopila, aby se postavila nečekanému nepříteli, nepřestávajíc divoce řvát. A tehdy Belgičan uslyšel ještě jiný řev - tentokrát z úst neznámého muže.

Tarzan uskočil stranou, aby se vyhnul sekajícím drápům. Vyšvihl se šelmě na hřbet, rukama ji sevřel a zahryzl se jí do krku. Velká kočka sebou škubala ve snaze setřást protivníka. Marně - mužova obrovská hnědá paže neúnavně zarývala ostrou čepel do jejích boků.

Během zápasu přišla velekněžka k sobě. Neschopna slova, stála teď znovu nad oltářem a přihlížela hrůznému divadlu. Zdálo se téměř nemožným, aby se člověk pustil do boje s králem zvířat - a přece tomu tak bylo!

Konečně Tarzanův nůž zasáhl lva do srdce. Lev sebou naposledy trhl a skácel se na mramorovou podlahu. Jeho přemožitel vstal, položil nohu na nehybné tělo a vydal vítězný skřek. Jeho ozvěna Werperovi zvedla vlasy z temene. Poté se Tarzan otočil a Belgičan v něm v té chvíli poznal člověka, kterého opustil v podzemí města Oparu a o kterém se domníval, že je mrtev.

ÚTĚK Z OPARU

Werper užasl. Mohl tento divoch být oním uhlaženým anglickým gentlemanem, který jej s takovou grácií bavil ve svém přepychovém africkém sídle? Mohla být tato divoká šelma s planoucím očima a zkravenou tváří civilizovaným člověkem? A mohl se onen hrůzný výkřik vůbec vydrat z lidského hrdla?

Tarzan hleděl na muže i ženu nechápavě. Tvářil se, jako by právě objevil dvě neznámé bytosti. La si jej pozorně prohlížela. Pojednou vytřeštila oči.

"Tarzan!!!" zvolala - a vzápětí pokračovala v řeči opů:

"Ty ses ke mně vrátil? La nedbala víry a čekala jen na Tarzana! Na svého Tarzana! Nevzala si žádného muže, neboť na celém světě je jen jeden muž, kterého miluje. A ten se vrátil! Řekni, Tarzane, že ses vrátil kvůli mně!"

Werper naslouchal těmto podivným zvukům, dívaje se střídavě na Tarzana a na velekněžku. Rozumí ten muž vůbec tomu, co říká? Náhle Tarzan - k Belgičanově překvapení - odpověděl tímž způsobem.

"Tarzan," opakoval. "To jméno mi připadá známé..."

"Je to tvoje jméno. Ty jsi Tarzan!" vykřikla kněžka.

"Já jsem Tarzan?" pokrčil muž rameny. "Je to pěkné jméno. Nevzpomínám si na jiné, a tak ho přijímám. Tebe ale neznám. Nepřišel jsem pro tebe. Nevím vůbec, proč jsem přišel! Můžeš mi to říci?"

La potřásla hlavou.

"To jsem se nikdy nedověděla," řekla.

Tarzan se otočil k Werperovi a opakoval otázku v řeči Kerchakova kmene. Belgičan nechápal.

"Nerozumím vašemu jazyku," odpověděl francouzsky.

Tarzan bezděčně přešel na tentýž jazyk. Werper si uvědomil, že zranění zanechalo na onom muži své následky. Ztratil paměť a nedokáže si vzpomenout, co se s ním předtím dělo! Belgičan mu chtěl vše vysvětlit, ale náhle jej napadlo, že by situace mohl využít ve svůj prospěch.

"Nemohu vám říci, proč jste přišel," řekl. "Jen tolik, že pokud neuprchneme z tohoto strašného místa, zemřeme oba na obětním oltáři. Tato žena mě chtěla zabít, když sem vtrhl lev a vyrušil ji z jejího ďábelského počínání. Pojďme odtud! Opusťme tento chrám hrůzy, dřív než se vzpamatují!"

Tarzan se nyní opět obrátil k velekněžce.

"Proč," ptal se, "jsi chtěla zabít tohoto muže? Měla jsi hlad?"

La se otřásla odporem.

"Chtěl snad zabít on tebe?" pokračoval Tarzan.

Zavrtěla hlavou.

"Tak proč jsi ho chtěla zabít?" trval na své otázce Tarzan ve snaze přijít věci na kloub.

La zdvihla štíhlou paži a ukázala k slunci.

"Chtěli jsme jeho duši obětovat Plamennému bohu," řekla.

Tarzan nerozuměl. Nerozuměl, co je duše a co Plamenný bůh.

"Vy snad chcete zemřít?" zeptal se Werpera.

Belgičan jej se slzami v očích ujistil, že nikoli.

"Nuže dobrá, tedy nezemřete," uklidnil ho Tarzan. "Pojďme! Zabíla by vás a mne by si ponechala. Ale tady Mangani žít nemohou. Brzy bych zemřel i já, kdybych zůstal uvězněn v těchto kamenných zdech."

Otočil se k La. "Odcházíme!" rozhodl.

Žena se k němu rozběhla a chytila ho za ruku.

"Neopouštěj mě," žadonila. "Zůstaň - a budeš nejvyšším knězem! La tě miluje! Celý Opar bude tvůj! Všichni ti budou sloužit. Zůstaň, Tarzane z rodu Opů, a má láska ti bude odměnou."

Tarzan ji odstrčil.

"Tarzan netouží po tom být s tebou," řekl, a poté přetní Belgičanovi pouta.

S tváří brunátnou hněvem sežehla velekněžka Tarzana pohledem.

"Zůstaň!!!" křičela. "Poroučím ti to! La tě bude mít - živého, či mrtvého!"

Zvedla hlavu k slunci a vydala skřek, jaký Werper již jednou a Tarzan tolikrát slyšeli. Odpovědí byl jí křik z přilehlých místností.

"Sem, knězi! Sem, ochránci svatyně!" volala kněžka. "Nevěřící znesvětili chrám! Pojďte a naplňte jejich srdce hrůzou! Braňte La a posvátný oltář! Smyjte odtud hanbu krví hanobitelů!"

Tarzan rozuměl, Werper nikoli. Syn divočiny pohlédl na Belgičana a zjistil, že není ozbrojen. Přiskočil k velekněžce, uchopil ji oběma rukama, a ačkoli se bránila, vzal jí nůž a podal jej Werperovi.

"Budete ho potřebovat," řekl.

V té chvíli se ze všech stran počali srocovat divocí mužici. Byli ozbrojeni palicemi a dýkami a jejich odvaha byla rozněcována nenávistí a hněvem. Zatímco Werper byl na smrt vyděšen, stál Tarzan klidně, přezíraje trpaslíky jako neškodný hmyz. Po chvíli se vydal k jednomu z východů, kudy chtěl opustit chrám. Do cesty mu vstoupil zavalitý kněz, následován ostatními. Tarzan máchl kopím a srazil protivníka k zemi. Mužik padl jako podřátý s proraženou lebkou. Znovu a znovu dopadala Tarzanova smrtící zbraň na hlavy služebníků Plamenného boha.

Werper se přimkl blíže k němu a zíral ustrašeně na zástup skřehotajících a poskakujících skrčků. V ruce třímál nůž, připraven probodnout každého, kdo by se k němu přiblížil. Nikdo se toho však neodvážil! Werperovi bylo divné, proč se neúnavně vrhají do boje s bílým obrem, zatímco jeho, nepoměrně slabšího, ponechávají bez povšimnutí. Kdyby zaútočili, dlouho by nepřežil!

Zatím si Tarzan proklestil cestu ke dveřím, aniž Belgičan stačil domyslet příčinu své nedotknutelnosti před kněžími. A tu mu hlavou problesklo poznání - báli se jeho posvátného nože! Bez rozmyšlení nasazovali životy za svou kněžku v boji s bílým cizincem, avšak jakási zvláštní síla působila, že čepeli posvátné zbraně se vyhýbali jako čert kříži.

Sotva se dostali z chrámu, svěřil se Werper Tarzanovi se svým objevem. Tarzan se pousmál a pustil Belgičana, ohánějícího se nožem, napřed. V té chvíli se mužici rozptýlili do všech stran jako listí ve větru a uprchlíci prošli chodbami a komnatami bez nejmenší úhony.

Belgičan užasl, když procházeli sálem s klenbou podepřenou sedmi sloupy z ryzího zlata. Dychtivými zraky laskal zlaté desky, jimiž byly vykládány stěny téměř všech místností a spojovacích chodeb. Tarzana ale toto nezměrné bohatství ponechávalo klidným.

Dost dlouho bloudili spleť více či méně zachovalých staveb, až došli nenadále do široké ulice táhnoucí se mezi ruinami. Narazili tu na velké opice, které na ně za hlasitého vřiskotu dorážely. Tarzan je však záhy uklidnil jejich vlastní řečí.

O kus dál Werper viděl, jak se zarostlý opičí samec spustil z torza sloupu, a naježiv hřbet, vyřít se přímo proti jeho společníkovi. Cenil tesáky, mručel a štěkal. K Belgičanově zděšení se Tarzan sehnul - a veleop učinil totéž. Pak počal běloch opičáka obcházet, vydáváje stejné zvuky jako on. Kdyby Werper v té chvíli zavřel oči, musel by mít pocit, že se tu chystají k souboji dva opičí samci. K boji však nedošlo. Střetnutí skončilo tak, jak v džungli končí většina jemu podobných - jeden z protivníků náhle ztratí o soupeře zájem a začne se věnovat spadlému listu, brouku či bleše, která ho štípe v huňatém kožichu.

Tentokrát to byl opičák, jenž si s důstojným výrazem odskočil prohlédnout jakousi housenku, kterou náhodou zahlédl. Tarzan se jal přešlapovat z nohy na nohu, dmul hrud', vrčel a postupoval za opičím samcem. Pro Werpera nebylo nijak snadné přesvědčit jej, aby nechal opici na pokoji a pokračoval v cestě.

Brzy našli úzký průchod v kamenné hradbě. Odtud je jakási stezka vedla kolem opevnění do opuštěného údolí Oparu. Pokud mohl Werper soudit, neměl Tarzan nejmenší tušení, odkud přišel a kde je. Potuloval se bez cíle kolem, máje jedinou starost - sehnat něco k snědku. Pátral pod kameny či v nízkých křoviscích. Jeho jídelníček vyváděl Belgičana z míry, neboť brouky, hlodavce či housenky pojídal tento anglický lord se zjevnou chutí. Stal se znovu veleopem. Konečně se Werperovi podařilo nasměrovat bílého obra k pahorku a odtud pak zamířili k rezidenci Greystokových. Co přimělo Belgičana k rozhodnutí přivést oběť svých nekalých úmyslů zpátky k farmě, bylo těžké uhodnout. Snad to, že bez Tarzana nebylo možno získat výkupné za jeho ženu.

Noc strávili v údolí pod horami. Seděli u ohně a opékali divočáka. Tarzan o čemsi usilovně přemýšlel. Jako by se snažil rozpomenout na něco, co se odehrálo již dávno. Nakonec otevřel kožený měšec, který měl zavěšený na krku, a nasypal si do dlaně hrst třpytivých kaménků. Ve světle plamenů zazářily tisíce paprsky. Belgičan na ně zíral v němém úžasu.

Ano, právě ony se nyní staly skutečným důvodem, proč se rozhodl setrvat ve společnosti syna divočiny!

KRÁDEŽ KLENOTŮ

Po celé dva dny hledal Werper družinu, která ho doprovázela z tábora k útesům. Teprve k večeru druhého dne narazil na stopu - pár minut po tomto objevu však strnul hrůzou. Opodál na otevřeném palouku našel zohavená těla tří černochů. Nebylo těžké uhodnout, co se přihodilo. Z celého doprovodu právě jen tito tři nebyli otroky. Ostatní ve

snaze zbavit se svého nelítostného arabského pána využili patrně příležitosti, kdy byl krutovládce daleko, a ubili jeho tři přísluhovače. Vzápětí nato zmizeli v pralese.

Werperovi vyrazil na čele pot, sotva si pomyslel, jakou šťastnou náhodou unikl stejnému osudu. Tarzan nejevil při nálezů mrtvých sebe menší známky překvapení či zájmu. Smrt byla pro něho něčím zcela přirozeným. Civilizace byla zapomenuta. Jeho myšlení i počínání se nyní bezezbytku řídilo tím, co jej kdysi naučila Kala a co mu ukázali Kerchak, Tublat či Terkoz. Zůstala jen znalost anglického a francouzského jazyka. Werper na něho mluvil francouzsky a on francouzsky odpovídal, aniž si přitom uvědomoval, že mluví jinou řečí než řečí opů. Kdyby byl Werper použil angličtiny, dosáhl by téhož výsledku.

Tě noci seděli opět u ohně a Tarzan si zase pohrával s drahými kameny. Werper se jej tázal, co jsou zač a odkud je má. Tarzan odpověděl, že jsou to barevné kaménky, z kterých si chce udělat náhrdelník, a že je našel ve sklepě pod oltářem.

Werper si oddechl, když zjistil, že Tarzan nemá o pravé ceně drahokamů ani zdání. Možná, že kdyby si o ně řekl, dostal by je. Natáhl tedy ruku k malé hromádce, kterou Tarzan rozložil na rovném kusu dřeva.

"Ukaž," řekl.

Tarzan přikryl svůj poklad mohutnou dlaní. Vycenil zuby a zavrčel. Werper rukou ucukl - určitě rychleji, než ji nastavil. Tarzan si znovu počal hrát s kaménky, rozmlouvaje s Werperem, jako by se nic nestalo. Předtím jen instinktivně bránil svůj majetek. Kdykoli ulovil něco k snědku, rozdělil se s Werperem bez váhání. Kdyby se však Belgičan pokusil jenom dotknout jeho podílu, reagoval by stejně jako v případě drahokamů.

Od oné příhody začal mít Belgičan ze svého podivného druhu strach. Že Tarzan býval v mládí divokou pralesní šelmou, mu pochopitelně nebylo známo, a tak mohl sotva tušit, že se jen vrátil k tomu, jak dříve žil. V Angličanovi viděl nebezpečného šílence, kterého stačilo sebe méně podráždit, aby člověka roztrhal na kusy. A ani na chvíli nepochyboval, že útoku tohoto divocha by se neubráníl. Jeho jedinou nadějí bylo, že se mu podaří utéci a co nejrychleji dorazit do tábora Ahmada Zaka. Ovšem Tarzan mu cestou poskytoval ochranu - a to není v pralese maličkost. Jen on dokázal přemoci šelmu - o tom se Belgičan přesvědčil v chrámu Plamenného boha v Oparu. A pak - byl tu měsíc s drahokamy, a touha po něm byla snad ještě silnější než strach.

Nakonec jej hrabivost opanovala natolik, že raději riskoval všechna nebezpečí ve společnosti svého šíleného průvodce, než aby se vzdal naděje na bohatství, které bylo na dosah ruky. O drahokamech se Ahmad Zak nesměl dovědět - Werper si umínil, že budou jen a jen jeho. A až je bude mít, vydá se při první příležitosti k pobřeží a odjede do Ameriky, kde se skryje pod novým jménem a bude si nerušeně užívat.

To vše si dopodrobna naplánoval a již se těšil na život zahálčivého boháče. Dokonce v duchu litoval, že Amerika není tak okázalá jako Evropa a že tam není jediné město, které by sneslo srovnání s jeho milovaným Brusel.

Třetí den poté, co opustili Opar, zaslechl Tarzan za sebou kroky mnoha mužů, putujících tímž směrem jako oni. Werper neslyšel nic - jen bzukot hmyzu, štěbetání opiček a křik ptáků. Tarzan se na okamžik zastavil a naslouchal, nasávaje vzduch. Pak zatáhl Belgičana do hustého křoviska a čekal.

Konečně se na stezce objevil stíhlý černý bojovník, ubírající se zvolna vpřed. Za ním pak následovali další. Každý nesl na zádech dva zlaté pruty. Werper poznal, že jde o družinu, která doprovázela Tarzana cestou do Oparu. Pohlédl kradmo na Angličana. Výraz jeho tváře neprozrazoval, že by Busulího a ostatní Wazirie znal.

Když je karavana minula, Tarzan se zvedl a vyšel z úkrytu. Díval se po vyšlapané pěšině směrem, kudy muži zmizeli v džungli. Po chvíli řekl Werperovi:

"Půjdem za nimi a pobijeme je!"

"Proč?" ptal se Belgičan.

"Jsou to černoši!" vysvětlil Tarzan. "Černoch zabil Kalu. Jsou to nepřátelé Mangani!"

Poručíkovi se myšlenka bojovat s Busulim a jeho válečníky nikterak nelíbila. Naopak byl rád, že se Waziriové vracejí na farmu. Nevěřil, že by jej Tarzan byl schopen sám k bungalovu dovést. Bílý obr totiž neměl ani tušení, kam se ubírají.

Werper by spíše pokud možno udržoval od výpravy bezpečnou vzdálenost a bez obtíží tak dorazil do tábora Ahmada Zaka.

Byl tu však ještě jeden důvod, proč se nechtěl střetnout s wazirijskými bojovníky - nesli přece zlato správným směrem! Čím dále ho donesou, tím snáze se ho Ahmad Zak zmocní. Proto počal Tarzanovi vymlouvat jeho nápad na černochoy zaútočit, až jej konečně přesvědčil, aby karavanu následovali v míru a nechali se zavést někam, kde bude pravděpodobně hojnost všeho.

Cesta z Oparu do země Waziriů trvala dlouho. Konečně nadešel okamžik,

kdy Tarzan s Belgičanem spatřili rozlehlou pláň, na jejíž severní a západní straně se černaly husté lesy. Asi míli před nimi vinul se jako had vysokou travou zástup černých bojovníků. Na obzoru bylo vidět stáda zebí a antilop, zatímco u řeky postával statný buvolí býk a s hlavou vztyčenou z houštiny nedůvěřivě sledoval blížící se černochoy. Po chvíli se otočil a zmizel v mokřině.

Tarzan přehlížel tuto důvěrně známou krajinu, jako by ji vůbec nepoznával. Jakmile však zpozoroval zebří stádo, počaly se mu v ústech sbíhat sliny. K bungalovu se nedíval - tam upíral své zraky Werper. Zastínil si dlaněmi oči a zíral k místu, kde stávala usedlost. Nemohl tomu uvěřit - nebyl tu ani dům, ani stáje, ba ani okolní chýše domorodců. Ohrady, stoh - vše zmizelo! Co to mělo znamenat?

Náhle začalo Werperovi svítat. Pochopil, kdo je původcem zkázy - Ahmad Zak!

Také Busuli a jeho bojovníci zjistili, co se přihodilo, sotva měli farmu na dohled. Vyřítli se k ní, křičíce jeden přes druhého a dohadující se o příčinách katastrofy. Když přeběhli zpustošenou zahradu a stanuli před troskami bungalovu svého pána, jejich obavy se naplnily. Všude kolem ležely zbytky mrtvol, ohlodané hyenami a jinými mrchožrouty. Mezi nimi se povalovalo ohořelé šatstvo a kovové ozdoby. Teď bylo Busulimu jasné, kdo pohromu zapříčinil!

"Arabové!" řekl, když se jeho muži shromáždili do hloučku. Rozhlíželi se kolem, chvějíce se vztekem. Na každém kroku nacházeli nové a nové stopy bezuzdného řádění krutého nepřítele, který využil Bwanovy nepřítomnosti a vyplnil jeho usedlost.

"Co se stalo s paní domu?" zeptal se jeden z černochů. "Vzali je všechny s sebou," odpověděl Busuli. "Ji i naše ženy!" A věrný druh Tarzanův máchl kopím nad hlavou a vykřikl hněvem a nenávistí. Ostatní okamžitě následovali jeho příkladu. Po chvíli je však náčelník uklidnil.

"Není čas na křik," připomenul. "Velký Bwana nás učil, že rozhodují skutky, a ne slova. Šetřme svůj dech - budeme ho potřebovat, až budeme pronásledovat a pobíjet Araby. Pokud lady a naše ženy dosud žijí, budeme muset spěchat ještě víc - a bojovníci nemohou postupovat rychle, nestačí-li s dechem!"

Tarzan s Werperem pozorovali černochy ze skrýše v houšti na břehu řeky. Viděli, jak pomocí oštěpů i holýma rukama hloubí jámu, ukládají do ní zlaté pruty a otvor znovu zasypávají hlínou. Tarzana jejich počínání příliš nevzrušovalo, zvláště když zjistil, že to, co zakopávají, není k jídlu. Ne tak Belgičan! Byl by dal cokoli za to, kdyby tu teď měl své lidi, aby se mohl pokladu zmocnit, ledva Waziriové odejdou. A že jeviště zkázy a smrti záhy opustí, o tom ani na okamžik nepochyboval.

Když zakopali poklad a pohřbili ostatky mrtvých, zanechali černoši zčernalé zbytky usedlosti za sebou a utábořili se nedaleko odtud směrem proti větru, aby si odpočinuli, než se vydají po stopě pachatelů. Setmělo se. Werper a Tarzan zůstali v úkrytu, pojídající maso, které si s sebou přinesli.

Werper v duchu osnoval plán pro nejbližší budoucnost. Byl si jist, že Waziriové budou Ahmada Zaka pronásledovat. Znal povahu divokých domorodců a stejně dobře věděl, že Arabové unesli jejich ženy s jediným záměrem - učinit z nich své otrokyně. A to byl dostatečný důvod, aby se za nimi Waziriové pustili. Cítil, že se naskytá příležitost černochy předstihnout, varovat Ahmada Zaka a sdělit mu, kde je uložen poklad. O to, co Arab posléze učiní s lady Greystokovou, se nestaral. Stačilo mu, že zlato ukryté nedaleko vyhořelé farmy má mnohem vyšší cena než jakékoli výkupné, které by Arab požadoval. A podaří-li se mu nájezdníka přesvědčit, aby se s ním o poklad rozdělil, bude navýsost spokojen. Nejdůležitějším pro něho tak jako tak zůstával měšec, který nosil Tarzan zavěšený na krku. Kdyby se ho tak mohl zmocnit! Musí se o to pokusit!

Znovu stočil pohled na předmět své hrabivosti. Očima měřil Tarzanovu mohutnou postavu a ocelové svaly. Sotva by se pokusil drahokamy ukrást, nečekalo by ho nic jiného než okamžitá smrt z rukou jejich divokého majitele!

Rozmrzelý poručík ulehl do trávy. Jednou rukou si podložil hlavu a druhou zakryl tvář, aby mu do ní Tarzan neviděl. Ležel tak dlouho, sleduje svého spolunocležníka skulinou mezi prsty. Uvažoval o nějaké lsti, kterou by se dostal k vytoženému bohatství. Všechny plány však zavrhl stejně rychle, jak jej napadly.

Náhle zjistil, že také Tarzan na něj vrhá kradmé pohledy, a zůstal ležet zcela bez hnutí. Pak začal pravidelně oddechnout - snažil se vzbudit dojem, že tvrdě spí.

Tarzan přemýšlel. Viděl černochy, jak cosi zakopávají. Werper mu řekl, že tak činí proto, aby uchránili svůj majetek před zloději. Zdálo se mu, že by stejným způsobem mohl schovat své kamínky. Od chvíle, kdy o ně Belgičan projevil zájem, je opatroval s nedůvěřivostí divocha. Ačkoli o jejich hodnotě neměl tušení, střežil své třpytivé hračky jako oko v hlavě. Dlouho pozoroval svého společníka. Když nabyl dojmu, že opravdu spí, vyňal svůj lovecký nůž a počal v zemi hloubit díru, rozhrnuje zeminu rukama. Konečně vytvořil otvor hluboký několik palců a vložil do něho váček s klenoty. Werper ani nedýchal, jak sledoval Tarzanovo počínání, a byl by snad radostí vykřikl.

Pojednou Tarzan pozorně. Citlivé uši mu prozradily, že jeho společník přestal pravidelně dýchat. Zadíval se zkoumavě na Werpera. Belgičan cítil, že bude ztracen, pozná-li Tarzan, že spánek jen předstírá. Musí svou roli hrát lépe! Vzdychl, vztáhl ruce nad hlavu a cosi zamumlal, jakoby trápen zlým snem. Po chvíli počal znovu hluboce oddechnout. Tarzana již pozorovat nemohl - byl si však jist, že dosud sedí na svém místě a dívá se na něho. Zaslechl, jak shrabuje hlínu a pěchuje ji rukama. Drahokamy byly v zemi!

Trvalo hodnou dobu, než se Werper opět pohnul. Otočil se k Tarzanovi čelem a otevřel oči. Tarzan spal! Pouhým natažením ruky nahmatl Werper místo, kde byl zahrabán váček s drahokamy. Nicméně ještě dlouho zůstal raději ležet a naslouchal. Konečně se trochu nadzvedl a záměrně přitom dělal větší hluk než obvykle, avšak Tarzana neprobudil.

Vyňal tedy z opasku nůž a zabořil ho do země. Tarzan se nehýbal. Belgičan opatrně posouval čepel a brzy ucítil dotek měkké pevné kůže. Zarazil nůž hlouběji, až po rukojeť. Po chvíli se na povrchu objevil cíp váčku. Werper jej opatrně vyjmul z úkrytu a vložil za košili. Pak otvor zahladil, aby vypadal tak jako předtím.

Lakota dohnala poručíka k činu, který - kdyby byl Tarzanem odhalen - mohl pro něho mít nedozírné následky. Jako by v té chvíli cítil, jak se mu mohutné bílé zuby zatínají do hrdla. Kdesi daleko na planině zařval král zvířat a v hustém křovisku cosi šramotilo. Werper měl z těchto nočních lovců hrůzu. Ale ještě větší hrůzu měl z lidské šelmy, která spala po jeho boku.

S největší opatrností se zvedl. Tarzan se stále nehýbal. Werper učinil několik kroků k otevřenému prostranství a lesům na jeho severozápadní straně. Hned se však zastavil a pohlédl na spícího obra.

"Proč ne?" uvažoval šepem. "Konečně budu v bezpečí!"

Vrátil se a sklonil se nad Tarzanem. V ruce třímal posvátný nůž velekněžky chrámu Plamenného boha...

AHMAD ZAK OBJEVUJE DRAHOKAMY

Mugambi, zesláblý a rozbolavělý, se vlekl stezkou, kudy se dali na ústup arabští nájezdníci. Jeho pohyb byl jen velmi pomalý. Musel často odpočívat. Ale jeho nenávist a touha po pomstě jej držely na nohou. S přibývajícím dnem se rány počaly hojit a energie vracet, až mohutné tělo nabylo opět někdejší síly. Od té doby cesta ubíhala rychleji. Avšak Arabové na koních zatím urazili velkou vzdálenost. Dávno dojeli do svého opevněného ležení, kde Ahmad Zak

očekával bílého poručíka.

Jakkoli dlouhá a namáhavá byla jízda džunglí, pocítovala Jane Claytonová cestou spíše muka duševní než tělesná.

Ahmad Zak jí neřekl, co s ní zamýšlí. Modlila se, aby byla unesena jen kvůli výkupnému, neboť v takovém případě by byla ušetřena násilí. Ale nebylo vyloučeno, že ji čeká osud ještě mnohem horší. Slyšela o bezpočtu žen, které byly lidmi typu Ahmada Zaka prodány do harémů, či zavlčeny na sever do tureckých serailů.

Jane Claytonová však nebyla ženou, která se podvolí bez boje. Žila-li naděje, nevzdávala se a byla odhodlána vzepít se osudu. Dokud byl Tarzan naživu, mohla doufat v záchranu. Na celém kontinentu nebylo jediné živé bytosti - člověka, ba ani šelmy - jež by se jejímu choti vyrovnala! Pro ni zůstával v tomto světě - světě divokých zvířat a divokých lidí - největším a nejmocnějším. Určitě přijde, a ona bude vysvobozena a pomstěna! Snažila se spočítat dny, které zbývaly do jeho návratu z Oparu. Až Tarzan zjistí, co se jí přihodilo, jistě na Araba zaútočí a ztrestá jejich ničemnost. O tom, že ji najde, ani na chvíli nepochybovala. Neunikne mu přece jediná stopa! Stezka, kterou se únosci ubírali, mu bude tak čitelnou jako normálnímu smrtelníku stránka knihy!

Zatímco se takto utěšovala, blížil se temnou džunglí k doupěti lupičů osamělý muž. Byl to poručík Werper, polomrtvý strachy. Několikrát unikl spárům divokých šelem doslova o vlasek. Ozbrojen nožem velekněžky z Oparu, klestil si cestu divočinou. V noci spal na stromech, ve dne se prodíral pralesem. Kdykoli zaslechl podezřelý zvuk, či dokonce řev dravé zvíře, uchýlil se do větví. Konečně se dopotácel k ohradě, za kterou bydleli jeho nelítostní kumpáni.

Téměř současně s ním dorazil k osadě i Mugambi. Zastavil se ve stínu mohutného stromu a obhlížel situaci. Vtom spatřil muže, který se znenadání odkudsi vynořil, a hned v něm poznal hosta svého pána. Chtěl jej varovat před Araby, leč neučinil tak. Viděl totiž, jak bílý muž kráčí mýtinou přímo k bráně osady. Nikdo v těchto končinách by se neodvážil k vesnici, kdyby si nebyl jist přátelským přijetím!

Mugambi čekal, co bude dál, nabýváje stále silnějšího podezření. Slyšel, jak muž volá jakési heslo. Viděl, jak se brána otevírá a přichází je stejně překvapeně jako vlídné vítání. Mugambimu svítilo. Tento běloch byl zrádce a zvěď! To díky jemu byla za nepřítomnosti Velkého Bwany přepadena farma! K zášti vůči Arabům teď přibyla i nenávisť k bílému ničemovi.

Werper mezitím zamířil rovnou do stanu Ahmada Zaka. Sotva vstoupil, vůdce nájezdníků povstal, zjevně překvapen tím, jak zuboženě jeho komplic vypadá.

"Co se stalo?" otázal se.

Werper vypověděl vše - zamlčel toliko měsíc s drahokamy, který měl ukrytý pod košilí za opaskem. Arab svažtil čelo, když mu poručík vyprávěl o pokladu, který Waziriové zakopali nedaleko spáleniště Greystokovy farmy.

"Nebude těžké vrátit se tam a poklad vyzvednout," usoudil Ahmad Zak. "Ale nejdříve počkáme, až ti negři přijdou sem, a pobijeme je. Jakmile se jich zbavíme, můžeme se vydat za zlatem - nikdo nám nebude stát v cestě, protože nikdo jiný než my o něm nebude vědět!"

"A ta žena?" ptal se Werper.

"Pošlu ji na sever!" odpověděl nájezdník. "Jiné řešení není. Bude za ni pěkná řádka peněz!"

Belgičan přikývl. Rychle uvažoval. Přesvědčí-li Ahmada Zaka, aby jej vyslal v čele svého oddílu s lady Greystokovou na sever, jistě se mu podaří uniknout z Arabovy moci. Byl dokonce ochoten vzdát se svého podílu z pokladu, jen když zmizí s drahokamy. Znal Araba natolik dobře, aby věděl, že dobrovolné služby zproštěn nebude. Většina těch, kdo se pokusili o útek, byla pochytna. Belgičan nejdnou slyšel jejich úpění, neboť nešťastníci byli před smrtí nelidsky mučeni. A sám rozhodně nechtěl skončit jako oni.

"Kdo půjde s tou ženou na sever?" zeptal se. "A kdo se vrátí pro zlato, které Waziriové ukryli u Angličanovy farmy?"

Ahmad Zak chvíli přemýšlel. Zakopané zlato mělo údajně mnohem větší cenu než ona žena - bylo třeba zbavit se jí co nejrychleji. Zároveň by nebylo dobré nechat poklad dlouho ležet ladem. Ze všech jeho lidí zdál se Belgičan nejoddanějším služebníkem. Kterýkoli Arab, znalý zdejších cest a kmenů, mohl s penězi strženými za bílou otrokyni uprchnout daleko na sever. Oproti tomu Werper neměl nejmenší šanci projít bez úhony územím, Evropanům veskrze nepřátelským. A pak - s Belgičanem mohl poslat spolehlivé lidi, kteří by mu v pokusu o únik včas zabránili.

Konečně promluvil:

"Není třeba, abychom se pro zlato vraceli oba. Ty půjdeš na sever se ženou.

Jednomu z mých přátel, který zná obchodníky s otroky, předáš dopis. Já se vypravím pro zlato. Sejdeme se, až bude po všem."

Werper byl z takového řešení štěstím bez sebe. Zda však jeho radost unikla pozornosti Ahmada Zaka, zůstalo otázkou...

Ať tak či onak - bylo rozhodnuto. Arab a poručík ještě hodnou chvíli rozmlouvali o podrobnostech obou výprav. Poté Werper zamířil do svého stanu, aby se konečně vykoupal a oholil. Když byl hotov s koupelí, zavěsil na zadní stěnu nad hrubě otesaný stůl malé zrcátko, přistavil k němu rozkládanou sesli a počal zanedbanou tvář zbavovat hrubého strniska. Jednou z mála mužských radostí je příjemný pocit po holení. S uspokojením usedl proto Werper pozdě večer na rozviklanou židli, aby si před spaním vychutnal poslední cigaretu. Prsty přitom jemně přejel přes opasek, za kterým měl zavěšený měsíc s drahokamy. Zachvěl se vzrušením, sotva pomyslel na závratnou cenu svého pokladu. Co by asi říkal Ahmad Zak, kdyby o něm věděl? Werper se usmál. Ten starý ničema by nepochybně valil oči, kdyby tu nádhru uviděl!

Již dlouho se svými drahokamy nepokochal. Ba ani dosud nespočítal, kolik jich vlastně je. Rozepnul pás a sňal měsíc. Byl sám, posádka tábora - až na hlídku - spala. Do jeho stanu teď jistě nikdo nevstoupí. Ohmatal váček, pohrávaje si s jeho obsahem. Pak svůj poklad potěžkal - nejprve v jedné dlani, pak v druhé - a vysypal obsah měsíce na desku stolu. Ve světle lampy se drahokamy rozzářily bezpočtem duhových záblesků. Jejich třpyt na okamžik proměnil nuzný přibýtek v přepychový palác.

Belgičan se zasn timer. Před sebou viděl nádherné sály, jejichž dveře se dokořán otvírají majiteli obrovského jmění - jmění, které tu leželo na oprýskaném stole. Snil o radovánkách, bohatství a moci, které jsou na dosah ruky. Mimoděk přitom pohlédl do malého zrcátka, jež dosud viselo na stěně stanu. Spatřil v něm hroživou tvář Ahmada Zaka!

Werper zalapal po dechu. Snažil se však ovládnout, sklopil zrak a zadíval se znovu na drahokamy. Pomalu je naskládal zpět do měšce, měsíc zastrčil za košili, vyňal z tabatěrky cigaretu, zapálil si a vstal. Zívaje a protahuje se, otočil se k opačné straně příbytku. Tvář Ahmada Zaka zmizela!

Říci, že Werper byl zděšen, by bylo slabé slovo. Uvědomil si, že nejen poklad, ale i jeho život visí na vlásku. Ahmad Zak nikdy nepřipustí, aby mu takové bohatství proklouzlo mezi prsty, a stejné tak nepromine podobnou licoměrností, jakou je zatajit před ním drahokamy a nenabídnout z nich podíl!

Belgičan se chystal ulehnout. Nevěděl, je-li sledován, či ne. Pokud tomu tak bylo, dokázal jeho protějšek zakrýt své vzrušení stejně dobře jako on sám. Werper narovnal příkrývky, natáhl se přes stůl k lampě a zhasl.

Zanedlouho poté se závěs u vchodu tiše rozhrnul a vstoupil černě oděný muž. Opatrně kráčet příbytkem, třímaje v ruce dlouhý nůž. Zvolna přistoupil k lůžku. Prsty jemně nahmataly přikrytý trup - trup, který měl patřit Albertu Werperovi. Ruka s nožem se zvedla a vzápětí plnou vahou dopadla na pokrývku. Pohyb se opakoval ještě několikrát a pokaždé se břitká čepel zabodla hlouběji. Tělo se však nehýbalo. Vrah odhrnul lůžkovinu a třesoucima se rukama hledal váček s drahokamy. Následovala jadrná kletba. Byl to Ahmad Zak, který pod dekou místo poručíka našel jen hromadu prádla, srovnaného tak, aby připomínalo ležící postavu. Albert Werper uprchl!

Arab se vyřítit ven, běsný vzteky, a svolával své kumpány. Ti vyběhali ze stanu a poslušní rozkazů začali prohledávat vesnici. Ale ať hledali, jak hledali, po Belgičanovi jako by se zem slehla! Ahmad Zak zuřil a hnal své muže do sedel.

Ačkoli byla nehlubší noc, vydali se jezdci ihned na cestu, aby propátrali nejbližší okolí.

Sotva vyrazili z osady, seskočil z hradby Mugambi, ukrytý dosud v přilehlém křovisku. Okamžitě se vmísil mezi černochoy, kteří se tísnili u vchodu a přihlíželi odjezdu svých arabských pánů. Jakmile poslední jezdec opustil bránu, chopili se černoši vrat, aby je zavřeli. Mugambi jim při tom ochotně pomáhal, jako by sem odedávna patřil. Ve tmě si jej nikdo nevšiml. Když se černoši počali vracet do svých chatrčí, Mugambi se k nim nenápadně přidal a záhy kdesi zmizel. Plížil se podél příbytků a snažil se zjistit, kde nepřítel drží choť jeho pána. Konečně narazil na chýši, před kterou stála stráž. Zdálo se, že je na místě. Přikrčil se ve stínu, pár kroků od nic netušícího černochoy. Vtom se objevil druhý, aby svého druha vystřídal.

"Vězeň je uvnitř?" ptal se příchozí.

"Je," odpověděl první. "Nikdo tudy neprošel."

Nový strážce se posadil ke vchodu, zatímco jeho předchůdce zamířil ke své chatrči.

Mugambi se přitiskl blíž ke stěně. V ruce měl těžký kyj. Nehnul ani brvou, jakkoli byl bez sebe radostí, že se mu podařilo objevit místo, kde je vězněna lady Greystoková. Strážce byl nyní k němu zády. Nevěděl o mohutné postavě, která se za ním tiše vztyčila. Kyj opsal vzduchem oblouk a poté dopadl. Ozval se dutý úder a černochoy se poroučel k zemi. V příštím okamžiku vklouzl Mugambi dovnitř a počal prohledávat chýši. Přitom tiše volal svou paní.

Marně! Chatrč byla prázdná!

TARZAN ZNOVU ŠELMOU

Drahn timer chvíli stál Werper nad spícím Tarzanem s tasenou dýkou. Strach mu však nedovolil dokonat své dílo. Co když nezasáhne srdce hned napoprvé? Werper se zachvěl při pomýšlení, co by to znamenalo. Kdyby se vzbudil, jakkoli raněn, mohl by jej bílý obr roztrhat na kusy. A Belgičan nepochyboval, že by tak učinil!

V houštině se ozvaly tiché kroky nějaké velké kočky. A tehdy Werper změnil rozhodnutí. Před ním se rozevírala široká pláň, kudy bylo možno uprchnout. Drahokamy měl v moci. Zůstat déle znamenalo vystavit se nebezpečí, že padne do rukou Tarzana či do drápů šelmy. Otočil se a vyrazil směrem ke vzdálenému lesu.

Tarzan stále ještě spal. Kde zůstala ona síla, která jej kdykoli předtím ochránila před nebezpečím? Mohl být tento netečný spáček někdejší bystrým synem divočiny? Možná že úder do hlavy dočasně otupil jeho smysly. Kdo ví?

A zatím se k němu hustým křoviskem cosi plížilo. Nedaleko místa, kde ležel, se clona porostu náhle rozevřela a objevila se mohutná hlava lva.

Tehdy se Tarzan konečně vzbudil. Obyvatelé džungle se neprobouzejí pomalu - okamžitě jsou ve střehu, ovládající veškeré smysly. Jakmile Tarzan otevřel oči, bleskurychle se zvedl a uchopil oštěp, připraven k boji. Byl to opět Tarzan z rodu Opů, bdělý a ostražitý.

Nikde se nenajdou dva lvi, chovající se zcela stejně. Zda to bylo překvapení, strach či opatrnost, co přimělo lva změnit svůj záměr, je lhostejno. Skutečností zůstalo, že na svou kořist nezaútočil, nýbrž se jen otočil a jediným skokem zmizel v houštině, sotva byl Tarzan na nohou.

Syn divočiny pokrčil rameny a rozhlédl se po svém společníku. Po Werperovi však nebylo nikde ani stopy. Tarzan se zpočátku domníval, že ho napadl jiný lev. Prohledal proto pečlivě okolí a zjistil, že Belgičan odešel sám a směřoval k otevřenému prostranství.

Na okamžik tím byl zmaten. Posléze ho napadlo, že Werper uslyšel našlapování blížící se šelmy, dostal strach a zbaběle se odpízlil. Ušklíbl se nad takovým počínáním. Belgičan opustil druha v nebezpečí, a bez výstrahy! Dobrá, v tom případě s ním už nechce mít nic společného! Byl pryč a jedině, co si Tarzan přál, bylo, aby se už nevrátil.

Asi sto yardů odtud rostl mohutný strom. Tarzan k němu zamířil, vyšplhal do koruny, a jakmile našel ve větvích pohodlné místo, uložil se ke spánku. Spal ještě za rozbřesku a probudil se teprve s prvním slunečním paprskem. Jsa znovu šelmou, nemyslel na nic jiného, než jak si opatřit potravu a chránit holý život. A tak se neprobral ze snů dřív, dokud jej k tomu nedonutil hlad.

Otevřel oči, protáhl se a zív. Pak vstal a rozhlédl se okolním listovím. Jako by tu byl poprvé, obhlížel rozlehlé louky a pole patřící lordu Greystokovi. Nepoznal Busuliho, ani ostatní černochoy, kteří si nedaleko spáleniště jeho farmy právě chystali snídani, aby se vzápětí vydali na trestnou výpravu proti Arabům.

Díval se na ně se zaujetím. Měl dojem, že mu - stejné jako místo - nejsou zcela neznámí, na víc si však nedokázal vzpomenout. Od nešťastné nehody v Oparu se pro něho minulost téměř úplně uzavřela.

Náhle mu na mysli vytanula velká a divoká opice, kterou kdysi miloval. Sotva na ni pomyslel, pocítil zvláštní něhu.

Rozpomenul se na dětství - ano, tou opicí byla Kala! A pak si vybavil i ostatní opy. Terkoze, Tublata, Kerchaka i malou Neetu, s níž si hrával jako chlapec. Pomalu, velmi pomalu vracely se tyto postavy do jeho zastřené paměti. Postupně však nabývaly stále jasnější podoby a spolu s nimi ožívaly i události z dob dávno minulých. Před očima mu vyvstal obraz mládí mezi veleopy - a on znovu zatoužil po společnosti těchto nezkrotných a inteligentních tvorů.

Když se probral ze zadumaní, obrátil svoji pozornost opět k dění na savaně. Sledoval, jak černoši zhášejí ohně a chystají se na cestu, a ačkoli ještě před nedávnem mu jejich tváře připadaly povědomé, tentokrát v něm nebudily žádných vzpomínek.

Jakmile odešli, slezl ze stromu, aby se poohlédl po něčem k snědku. Na planině se pásla skupinka štíhlých zeber. Tu si Tarzan vyhlédl. Nevedl jej k tomu rozum, ale pud. Dokázal využít každé skryše, plížit se po břiše či lézt po čtyřech, aby se nepozorovaně dostal až ke své kořisti.

Urostlá mladá klisna a statný hřebec se pásli nejbližší. Tarzan instinktivně zvolil slabšího jedince. Několik kroků od nic netušícího páru rostl hustý keř. Za ním našel lovec vhodný úkryt. Pevně uchopil oštěp a přikrčil se ke skoku. V příští chvíli se vymrštil a vrhl těžkou zbraň po zvířeti. Zasáhl klisnu do boku. Zvíře bolestně zařičelo a dalo se na útěk, následováno svým druhem. Tarzan neváhal, několika skoky unikající oběť dohonil a skočil jí na hřbet. Zebra se otočila, pohazujíc hlavou a bijíc kolem sebe kopyty. Hřebec na okamžik váhal. Pak se ohlédl, a když viděl, jak celé stádo bezhlavě prchá, trhl sebou a vyrazil za ním.

Tarzan se jednou rukou držel krátké hřívy vzpuzující se klisny a druhou neúnavně vrážel čepel svého nože do jejího těla. Klisna bojovala o život statečně, leč marně. Zasažena do srdce, klesla k zemi. Tarzan vstal, stoupl jednou nohou na kořist a vydal vítězný skřek příslušníků rodu Mangani.

V té chvíli, kdesi daleko odtud, zastavil své kroky Busuli, zaslechnuv jeho ozvěnu.

"Velké opice!" řekl svému druhu. "Již dlouho jsem je v zemi Waziriů neslyšel. Co je sem asi přivedlo?"

Tarzan se chopil úlovku a odtáhl jej do křoví. Tady usedl, odřízl velký kus ještě teplého masa a dal se do jídla. Přiváben zoufalým řičením zebří klisny, objevil se párek hyen. Přiběhly až na několik kroků od hodujícího Tarzana. Tarzan je uviděl, vycenil zuby a zavrčel. Hyeny mu oplátily poklonu a ustoupily. Neodvažovaly se zaútočit - zůstaly sedět v uctivé vzdálenosti, dokud Tarzan neukončil hostinu. Když se nasýtil, odřízl několik porcí na cestu a vydal se zvolna k řece, aby uhasil žízeň. Stezka vedla kolem hyeního páru, leč Tarzana ani nenapadlo, že by se jim měl vyhnout. S důstojností Numy zamířil rovnou k nim. Obě šelmy setrvaly okamžik na místě, ježily hřbety a vyzývavě vrčely, pak se však stáhly a Tarzan nerušeně prošel.

Jakmile se vzdálil, vrhly se na zbytky zebry, trhající je na kusy. Tarzan se zatím ubíral k houštinám a odtud dál k řece. Stádo buvolů, vyplašené jeho příchodem, zpozornělo, připraveno zaútočit, nebo se rozutéci. Statný býk bil zlostně kopyty o zem a bučel, jen zahlédl vetfelce. Ale Tarzan prošel kolem, jako by tu žádná zvířata nebyla. Samcovo bučení postupně sláblo. Konečně se býk otočil, smetl oháňkou hejno much, ještě jednou se podíval na Tarzana a počal se klidně pást. Jeho druhy učinili totéž. Jen několik jich Tarzana sledovalo, dokud nezmizel v přilehlém porostu.

V řece se Tarzan vykoupal a napil. Pak se uložil k odpočinku ve stinné koruně velkého stromu, nedaleko ohořelých trosek svých stájí. Očima bloudil po planině, táhnoucí se až k vzdálenému pralesu. Příští ráno přejde savanu a vydá se do džungle! Nikam nespěchal - měl před sebou nekonečné dny, kdy se bude věnovat lovu a příležitostným radovánkám. Nijak si nelámal hlavu tím, co bylo, neřku-li tím, co bude. Dokázal lenořit ve větvích celé hodiny, nenechávaje se ničím a nikým rušit.

Muž, který si jen mlhavě pamatoval svou minulost, byl šťasten. Lord Greystoke přestal existovat. Tarzan z rodu Opů teď ležel na pohodlném lůžku v listoví a vůbec nic jej netrápilo. Časem se znovu ozvaly hlad a žízeň. Protáhl se, seskočil na zem a zvolna kráčel k řece. Stezka vyšlapaná divokou zvěří se postupně proměnila v hluboký příkop, zarostlý po obou stranách spleť popínavých rostlin, jež tak vytvořily neprostupný val.

Tarzan došel téměř až k místu, kde stezka ústila do řeky, když zahlédl lví rodinu, mířící k němu. Napočítal jich sedm - jednoho samce, dvě samice a čtyři mláďata, která již téměř dorostla své rodiče. Tarzan se zastavil a zavrčel. Také lvi zůstali stát. Velký samec vycenil tesáky a výstražně zařval, jako by chtěl toho zvláštního bílého tvora varovat. Tarzan napřáhl oštěp - nicméně neměl v úmyslu jej použít. Přesila byla příliš veliká. Stál opodál a vrčel - a lvi dělali totéž. Jeden druhému se tak snažili nahnat strach. Nikdo nechtěl ustoupit, ani se jako první pustit do boje. Lvi měli zřejmě plné žaludky, a Tarzan lví maso moc nemiloval. Zákon džungle mu však velel, aby nevyklízel bojiště.

Stáli tak proti sobě, vydávající nejrůznější zvuky. Jak dlouho by tento nekrvavý souboj trval, lze těžko říci. Ale pojednou se stalo něco, co rozhodlo.

Všichni tropili takový hluk, že Tarzan neslyšel, jak se k němu blíží mohutné zvířecí tělo. Na poslední chvíli se ohlédl a spatřil Buta, nosorožce, který se hnál přímo k němu, mžikaje vpadlými očky. Byl již tak blízko, že jakákoli obrana se zdála zhola nemožnou. Leč Tarzan ani tehdy neztratil duchapřítomnost, jako blesk se otočil, zvedl kopí do výše a mrštil jím vši silou po zvířeti. Byla to těžká zbraň se železným hrotem, vypuštěná navíc s velkou razancí. Na druhé straně tu však byla obrovská masa tlustokožcovy těla...

Vše se udalo s překvapující rychlostí. Sotva oštěp opustil jeho paži, zahlédl Tarzan, jak se jej nosorožec chystá proklát svým rohem. Tak blízko Buto byl! Kopí se zarylo zvířeti do krku a proniklo mu téměř celým tělem. V téže chvíli Tarzan vyskočil do takové výšky, jako snad ještě nikdy. Místo aby byl rozpárán, ocitl se nosorožci na hřbetě. Tehdy Buto

uviděl skupinu lvů a rozběhl se za novým předmětem svého zájmu, zatímco Tarzan se z něho svezl do hustého křoviska.

Prvního lva nabral Buto na roh a přehodil přes sebe. Vzápětí se na něho vrhlo šest zbývajících šelem - rvaly jej do krve svými drápy a zatínaly do něho tesáky. Z bezpečného úkrytu v houští pozoroval Tarzan jejich bitku s neskrývaným zájmem. Pro obyvatele džungle je něco podobného stejně poutavou podívanou jako pro normální smrtelníky pěstní zápas, film či divadlo. Vidají takové souboje často, ale pokaždé se jimi znovu nechají strhnout.

Zprvu se Tarzanovi zdálo, že Buto vyjde z boje jako vítěz. Čtyři ze sedmi lvů byli již těžce pohmožděni. Pojednou však nosorožec podklesl a převálil se na bok. To Tarzanův oštěp dokonal své dílo! Zbraň zhotovená lidskou rukou usmrtila mohutné zvíře, které dokázalo samo odolávat sedmi lvům. Hrot kopí pronikl plicemi a nosorožec vykrvácel.

Tehdy Tarzan opustil svůj úkryt, a když ranění lvi odtáhli, vyprostil z Butova těla oštěp a zmizel v džungli. Představení skončilo. A v té chvíli ho Tarzan okamžitě vypudil z mysli.

LA OSNUJE POMSTU

Jak se tak toulal pralesem, došel Tarzan znovu k řece, napil se a poté vyšplhal do větví. A zatímco se chystal na lov, nestaraje se o dění kolem, blížila se potměšlou džunglí podivná karavana, která mu byla na stopě.

Tvořil ji zástup divoce vyhlížejících mužů, nesoucích svá zarostlá těla na krátkých pokrivených nožkách. Byli ozbrojeni palicemi a noži. V jejich čele kráčela žena, neobyčejně krásná. Byla to La, velekněžka chrámu Plamenného boha z Oparu, se svým doprovodem. Hledali toho, kdo odcizil posvátný nůž. La dosud nikdy nevykročila za brány města, neboť toho nebylo zapotřebí. Leč nyní byla obřadní dyka pryč! Předávána jednou generací druhé, tvořila symbol kněžského úřadu i vzácné dědictví po vymřelých předcích, žijících kdysi v bájně Atlantidě. Ani ztráta korunovačních klenotů či Velké pečeti by nepřivedla britskou královnu k takovému hněvu, jaký vyvolala krádež posvátného nože u vládkyně Oparu a nejvyšší kněžky...

Když Atlantida před dávnými časy zmizela s celou svou vzkvétající civilizací pod hladinou oceánu, vzala s sebou vše kromě hrstky kolonistů, kteří pracovali v obrovských zlatých dolech ve střední Africe. Z nich a jejich otroků se zrodili podivní obyvatelé města Oparu. Snad jen díky náhodě zůstala čistá rasa někdejší Atlantidy zachována v ženách, pocházejících z jediné princezny královského rodu. V době osudové katastrofy byla tato žena v Oparu. A jejím posledním potomkem byla La.

Nejvyšší kněžka planula hněvem a záští vůči Tarzanovi. Zloba náboženské fanaticky, jejíž oltář byl znesvěcen, nebyla ničím proti nenávisti pokořeně ženy. Dvakrát nabídla synu divočiny svou lásku, a dvakrát byla odmítnuta. La věděla, že je krásná - a skutečně krásná byla. Dokud se v Oparu neobjevil Tarzan, La nikdy neviděla jiné muže než pitvorné obyvatele svého města. Jednomu z nich měla být zaslíbena, aby tak zachovala přímou linii velekněžek. Do Tarzanova příchodu nevěděla, že takoví muži vůbec existují! Zнала pouze zakrslé modláře a velké opice žijící v sousedství. To jen legendy starého Oparu

vyprávěly o černých mužích, kteří přišli před mnoha lety a pronikli až za hradby, leč chovali se nepřátelsky, loupili a drancovali. Vyprávěly i o tom, že se bezejmenný kontinent, z něhož vzešlo kněžčino pokolení, znovu zvedne nad mořskou hladinu a vyšle své dřevěné koráby na pomoc ztraceným kolonistům.

Poté co poprvé spatřila Tarzana, La uvěřila, že se starodávné proroctví konečně naplní. Úcta k tradici, oddanost víře a náboženská horlivost by ji snad mohly přinutit, aby uzavřela sňatek s některým ze svých kněží, avšak o hlubokém citu by v takovém případě nemohlo být řeči. Celé roky byla tato žena chladným tvorem bez srdce, dcerou tisíců jí podobných, které nepoznaly lásku. A když znenadání lásku poznala, procitly v ní vášně tlumené celé věky. Nebyl-li její cit opětován, něha a oddanost se proměnily v nenávist a pomstychtivost.

Takto duševně rozpolcená postavila se La do čela zástupu krvelačných uctíváčů Slunce, aby dobyla zpět symbol svého kněžství a zároveň splatila domnělému viníku. Na Belgičana přitom nepomyslela. Skutečnost, že měl u sebe při odchodu posvátný nůž, pro ni nebyla důvodem k pomstě. Pokud jej cestou dopadnou, bude zabit, ale sama o jeho život nijak nestála.

Toužila jen po tom vidět umírat Tarzana. Ano, měl být mučen. Měl skonat pomalu a v bolestech, neboť trest musí být úměrný vině. To on vztáhl svatokrádežnou ruku na nejvyšší kněžku chrámu Plamenného boha a znesvětil oltář! Proto musí zemřít! A protože odmítl lásku ženy, musí před smrtí trpět!

Ačkoli mstitelé nebyli zvyklí prodírat se divočinou, jejich počet jim byl dostatečnou ochranou před nejděním nebezpečím. Kráčeli tudíž za svými nepřáteli bez větších obtíží. Měli s sebou tři velké opice, aby sledovaly stopu - to obyvatelé Oparu nedovedli.

La byla velitelkou. Držela svou družinu pohromadě, vybírala tábořiště a místa pro odpočinek. I když v tomto směru neměla valných zkušeností, činila tak lépe než všichni muži z Oparu, které svou inteligencí mnohonásobně předčila. Velela přísně, neboť na své poddané, jež jí svěřil nemilosrdný osud a kteří se nyní stali nástrojem její pomsty, pohlížela s opovržením. Noc co noc je nutila budovat ochranné opevnění a udržovat oheň až do kuropění. Jakmile se unavila dlouhou chůzí, museli ji nést. Nikdo se však neodvážil jí odporovat. Byla pro ně bohyně. Každý ji miloval a doufal, že právě on bude vybrán za jejího chotě. Proto jí sloužili jako otroci a bez reptání snášeli všechny její rozmary.

Putovali mnoho dní, následující velké opice, které se držely stopy a vždy včas varovaly před sebemenším nebezpečím. Během jedné polední přestávky, kdy všichni odpočívali po vyčerpávajícím pochodu, nejbystřejší z opic cosi zvěděla. Po chvíli se tiše vyhoupla do větví. Pitvorní sluhové utvořili kolem své paní sevřený kruh, chopili se nožů a sukoVIC a čekali, až se opice vrátí. Netrvalo dlouho a uviděli ji, jak se vynořila z hustého listoví a zamířila přímo k velekněžce.

"Velký Tarmangani spí nedaleko odtud," oznámila jí v řeči opů, ukazujíc směrem, odkud přišla.

"Nezabíjejte ho!" rozkázala kněžka. "Přiveďte mi ho živého a zdravého! Pomstu vykoná La sama! Jděte! Ale tiše!" Zástup zakrslíků se vydal na cestu džunglí za zvířecím zvědem. Náhle se opice zastavila a ukázala před sebe. Mužici spatřili bílého obra, hovicího si v koruně mohutného stromu. Nohy měl zkřížené, jednou rukou objímal přilehlou větev. Spal. Měl plný žaludek a byl spokojen. Zdálo se mu o Numovi, Hortovi a ostatních obyvatelích pralesa. O nebezpečí, které na něho číhá, nevěděl.

Neviděl shrbené postavy plíží se stezkou, ani trojici huňatých stínů vznášejících se ve větvích. Probral se teprve ve chvíli, kdy na něho opice skočily a strhly jej k zemi. Sotva se vyprostil, vrhl se na něho celý zástup zarostlých skrčků. Tarzan bojoval udatně, rozdával rány za ranou, trhal a kousal, ale přesila byla příliš veliká. Nakonec se ho zmocnili, byť ne jeden z oparských knězi přitom okusil sílu jeho pěstí či mohutný stisk zubů.

ODSOUZEN K SMRTI

La následovala svou družinu, a když zjistila, že mužici by Tarzana ubili, pokynula jim, aby ustali. Viděla totiž, že bílý obr umdlévá. Zanedlouho poté již ležel spoután u jejích nohou.

"Odneste ho na místo, kde jsme tábořili!" zavelela kněžka. Mužici zvedli Tarzana do výšky a dopravili jej zpět na palouk, kde s ním hrubě smýkli pod strom.

"Postavte přístřešek!" poručila tentokrát La. "Zůstaneme tu přes noc a zítra před tváří Plamenného boha obětujeme tohoto hanobitele naší svatyně. Kde je posvátný nůž? Kdo ho vzal?"

Nikdo ho však neviděl. Naopak - všichni svou paní ujišťovali, že zajatec posvátnou zbraň u sebe neměl.

Tarzan sledoval rozezlené trpaslíky, kteří jej obstoupili, s úsměvem. Poté pohlédl na kněžku. Ani tváří v tvář smrti neznal bázně.

"Kde je nůž?" zeptala se vládkyně Oparu.

"Nevím," odpověděl Tarzan. "Muž, který byl se mnou, jej v noci odnesl, když jsem spal. Toužíš-li ho mít, pusť mě na svobodu a já ti onoho muže přivedu. Ale mám-li zemřít, nemohu ti nůž přinést. Co je na něm tak vzácného? Můžeš přece použít jiný! To jsi vážila cestu jen kvůli noži? Nech mě odejít, a já ti jej opatřím!"

La se trpce zasmála. Tarzanův prohrěšek je přece větší než pouhá krádež posvátné dýky! Když jej nyní viděla spoutaného a bezmocného, neubránila se slzám. Přesto si umínila, že zůstane neoblomná - bílý muž musí pykat za to, že opovrhl její láskou!

Jakmile byla primitivní chýše hotova, dala sem kněžka Tarzana přenést.

"Budu ho hlídat celou noc!" oznámila kněžím. "A až se rozední, musí být připraven oltář, na němž obětuji jeho srdce Plamennému bohu. Sesbírejte dříví, co nejvíce prosycené smolou, a uprostřed mýtiny zbudujte hranici. Konejte tak, aby Plamenný bůh byl s vaší prací spokojen!"

Po celý zbytek dne stavěli knězi oltář, jenž měl být zároveň pohřební hranicí. Při práci zpívali jakýsi tklivý hymnus ve starobylém jazyce země ležící na dně Atlantiku. Význam slov neznali - jen opakovali rituál, který jim odkázali jejich předkové.

A zatím v přístřešku přecházela velekněžka sem a tam před svým zajatcem, který nejevil nejmenší známku neklidu.

Tarzan se plně odevzdal osudu. Zdálo se, že není naděje uniknout kněžčinu ortelu. Věděl, že ani síla jeho svalů nedokáže převzat provazy poutající mu ruce a nohy. A na cizí pomoc nemohl pomýšlet. Všude kolem byli jen samí nepřátelé. Přesto se na kněžku usmíval. A La? Svírala v ruce nůž a hleděla na zajatce.

"Dnes v noci," pomyslela si, "až se setmí, bude pykat!"

Prohlížela si jeho ztepilou postavu a usměvavou tvář. Znovu si připomněla, že ji urazil, znesvětil oltář a připravil Plamenného boha o oběť - a to ne jednou, ale třikrát! Ano, třikrát podvedl boha jejích otců! A La poklekla k Tarzanovi a přiložila mu dýku k hrudi. Tarzan se jen pousmál a pokrčil rameny.

Jak byl statečný! La se k němu sklonila, hledíc mu do očí. Jak dokonale vypadal! V duchu jej srovnávala se svými kněžími, z nichž jednoho si musí vyvolit za manžela, a při tom pomýšlení se zachvěla.

Padl soumrak a záhy se setmělo. V táboře, obehnaném trnovou ohradou, vzplanul velký oheň a ozářil již dokončený oltář. Velekněžka se oddala představám. Viděla, jak se Tarzanovo tělo svíjí na hranici. Viděla, jak jeho usměvavé rty černají a obnažují zářivě bílé zuby. Viděla, jak jeho bujná kštice mizí v záplavě plamenů... Takové a podobné myšlenky se jí honily hlavou, když se skláněla se zavřenýma očima a zaťatými pěstmi nad mužem, kterého nenáviděla. Byla to však vskutku nenávisť, co cítila?

Nad tábořištěm se rozestřela noční temnota, porušovaná jen mihotavým světlem ohně, jenž byl udržován, aby chránil spící před divokými šelmami. Tarzan ležel klidně, sevřen pouty. Cítil žízeň a bolest způsobenou provazy, které se mu zařezávaly stále hlouběji do rukou a nohou. Nevydal však ani hlásku. Snášel muka s odolností zvířete a rozvahou člověka. Věděl, že jeho osud se naplní - a že žádné prosby mu nepomohou. Proto mlčel, očekávaje trpělivě svůj konec.

La se nad ním znovu sklonila. V ruce třímala nůž, rozhodnuta vše skoncovat. Dýka byla stále blíž, když vtom vyšlehl mohutný plamen a ozářil vnitřek přístřešku. La pohlédla do tváře lesního boha a opět cítila, že jej miluje. Prudce zvedla paži se zbraní a vztyčila se nad bezmocným mužem, který se odvážil znesvětit chrám jejího božstva. Ne, nebude ho trýznit - zabije ho hned! Hanobitel svatyně nesmí déle žít! Jediný úder ostrou čepelí - a pak s tělem rovnou na hranici! La pevně sevřela dýku, leč v téže chvíli pozbyla posledních sil a zhroutila se přímo na zajatce. Objala Tarzana, a zakrývajíc jej svým tělem, jako by ho chtěla ochránit před krutým osudem, který mu sama připravila, šeptala roztřeseným hlasem své vyznání lásky. Snad celé hodiny se oddávala svému citu, až ji konečně přemohl spánek a ona usnula s tváří přitisknutou k tváři muže, jenž měl její rukou zemřít. A Tarzan, odevzdaný osudu, spal klidně v jejím náručí...

Když se rozednilo, probudil Tarzana křik modloslužebníků. Zpočátku tiché tóny postupně sílily, až se posléze

proměnily v pronikavý ryk. La sebou trhla a se šťastným úsměvem přivinula zajatce k sobě. Sotva se však zcela probrala ze spánku a zaslechla zpěv knězi, zděsila se.

"Miluj mě, Tarzane!" zvolala. "Miluj mě, a budeš zachráněn!" Tarzan pocítil palčivou bolest, kterou mu působila pouta. Převalil se na bok. La to pokládala za odpověď. V mžiku byla na nohou, ve tváři výraz nelíbeného hněvu. Zbledla a přiskočila ke vchodu do přístřeší.

"Ke mně, knězi Plamenného boha!" vykřikla. "Připravte oběť!" Na ta slova vstoupili skrčkové dovnitř. Zdvihli Tarzana a nesli ho ven, zpívající a pohupující se v bocích do taktu pochmurného chorálu. Za nimi kráčela kněžka. Její tvář byla bílá a strnulá - smutek z neopětované lásky se mísil s hrůzou nadcházejícího okamžiku. Ale zůstávala neochvějná - znesvítitel chrámu musí zemřít! Ten, kdo zradil její vroucí cit, musí být obětován!

La viděla, jak pokládají Tarzanovo tělo na hranici z větví. Viděla nejvyššího kněze, shrbeného, ohyzdného starce, jak se blíží s planoucí smolnicí, pak se zastavuje a čeká na rozkaz, aby zažehl oheň. Jeho zarostlá tvář se šklebila uspokojením. V ruce držel koflík, který měl být naplněn krví oběti.

La přistoupila blíž s tasenou dýkou, zdvihla tvář k slunci a počala předříkávat modlitbu. Nejvyšší kněz na ni tázavě hleděl - pochodeň hořela rychle a plamen byl čím dál blíž jeho ruce...

Tarzan zavřel oči a očekával svůj konec. Věděl, že bude trpět, neboť si vzpomněl na muka u kůlu, která kdysi zakusil. Věděl, že zemře, avšak strach necítil. Pro bytosti z džungle není smrt ničím neobvyklým - doprovází je odnepaměti dnem i nocí. Tarzan nepřemýšlel o tom, co nastane, až se odebere na věčnost. Myslel na lesklé kaménky, o které přišel.

Náhle pocítil dotek lidské ruky a otevřel oči. Spatřil bledý obličej velekněžky a slzy, jež se jí řinuly z očí.

"Tarzane, můj Tarzane..." šeptala. "Řekni, že mě miluješ, že se se mnou vrátíš do Oparu - a budeš žít! Ani hněv mých lidí mi nezabrání tě zachránit. Je to tvá poslední příležitost. Jak odpovíš?"

I v tomto okamžiku byla žena silnější než kněžka. Na oltáři viděla nikoli oběť, ale muže, který ji okouzluje. A viděla i prvního z kněží, který se měl stát jejím vyvoleným. Stál tu s planoucí pochodní, připraven zapálit hranici, jakmile k tomu bude vyzván. Kněžka se sklonila nad Tarzanem. "Ano, nebo ne?!" naléhala.

Kdesi v džungli se v té chvíli ozval zvuk, který zažehl v Tarzanových pohaslých očích jiskérku naděje. Místo odpovědi velekněžce vydal hlasitý skřek. Netrpělivý modlář zavrčel, přehodil si hořící zbytek větve z ruky do ruky a přikročil k hranici.

"Odpověz!" vyzvala Tarzana velekněžka. "Budeš opětovat lásku La, velekněžky chrámu Plamenného boha?"

Zvuk nyní zazněl blíž. Zaslechli jej i ostatní. Bylo to výstražné zatroubení sloního samce. La pohlédla Tarzanovi do očí, jako by z nich chtěla vyčíst svou budoucí radost či zármutek. Potom konečně pochopila, co Tarzanův výkřik znamená - ano, volá Tantora, aby mu přišel na pomoc! La svrátila obočí a zachmuřila tvář.

"Ty odmítáš!" zvolala. "Pak tedy zemřeš! Pochodeň!" přikázala veleknězi.

Tarzan jí pohlédl do očí.

"Tantor se blíží," řekl. "Myslel jsem, že mě zachrání, ale z jeho hlasu jsem poznal, že mě zabije. A zabije i tebe a každého, kdo se mu dostane do cesty či se pokusí před ním schovat. Má právě tak bystrý čich jako Sheeta, a navíc je posedlý." La dobře znala zuřivost sloních samců. Věděla, že Tarzan nepřehání. Častokrát slyšela vyprávět, jak slon stížený podobným záchvatem dokáže prohledat celý prales a zabít každého, kdo včas neunikne.

"Nemohu jít s tebou, La," pokračoval Tarzan. "Sám nevím proč, neboť jsi velmi krásná. Nemohu se vrátit a žít v Oparu - mým domovem je džungle. Ale nechci tě vidět umírat pod hroznými Tantorovými kly. Zbav mě pout, dokud není pozdě! Tantor je nablízku! Uvolni mi provazy, a já tě zachráním!"

Z hranice se zdvihl slabý obláček dýmu. La tu stála jako socha a vyteřštěnými očima zírala na Tarzana a šířící se plameny. Zanedlouho jej oheň pohltil! Vtom se z lesa ozval praskot větví a lomoz vyvrácených stromů. Blížil se Tantor, pralesní obr.

Knězi propadli panice, vrhající vyděšené pohledy střídavě na svou velitelku a směrem, odkud přicházel slon.

"Utíkejte!" přikázala vládkyně Oparu. Pak se sklonila k zajatci a přetřela provazy, které mu poutaly ruce a nohy. Tarzan seskočil na zem. Služebníci Plamenného boha se dali do křiku, rozhněvaní a zklamaní. Nejvyšší kněz odhodil pochodeň a přistoupil k ženě.

"Zrádkyně!!!" vykřikl. "Zasloužíš smrt!"

Zdvihl kyj a vrhl se na velekněžku, ale Tarzan byl rychlejší. Přiskočil, zachytil napřaženou palici a vytrval ji mužikovi z ruky. Skrček škrábal a kousal, avšak Tarzan popadl jeho podsadité, zakrslé tělo, zvedl zmítajícího se chlapíka nad hlavu a mrštil jím mezi ostatní modláře, kteří se již vzpamatovali a chystali se zaútočit. La stála za Tarzanem s tasenou dýkou. Nejevila sebemenší známky strachu - jen opovržení vůči nenáviděným skřetům a obdiv k muži, kterého milovala.

V tom okamžiku se na mýtině objevil rozběsněný slon - divoký samec s očima blýskajícíma hněvem. Mužici strnuli hrůzou. Tarzan se bleskurychle otočil, uchopil La do náručí a běžel s ní k nejbližšímu stromu. Tantor se hnal s hlasitým troubením za nimi. La se držela svého zachránce kolem krku. Cítila, jak vyskočil do výše a vyhoupl se do koruny mohutného pralesního velikána, kam chobot běsnícího Tantora nedosáhl.

Když zde neuspěl, obrátil slon svou pozornost na nešťastné kněží, kteří se rozprchli na všechny strany, štváni bezuzdným strachem. Nejbližšího z nich dostihl a vyhodil vysoko do hustého větroví. Druhého obtočil chobotem a mrštil jím o statný kmen. Pak se rozehnal za dalšími, nepřestávaje divoce troubit. Ještě dva padli za oběť jeho obrovským tlapám. Ostatním se podařilo zmizet v džungli.

Náhle si slon znovu vzpomněl na Tarzana. Bylo to zvláštní, neboť mezi synem divočiny a Tantorovým stádem vždy panovalo přátelství. Slon v džungli nikdy neublížil Tarmangani - bílé opici. Ovšem v záchvatu zuřivosti byl schopen zabít každého bez rozdílu.

Mířil nyní ke stromu, v jehož větvích se skrýval Tarzan s velekněžkou. Zarazil se o kmen a chobotem pátral v koruně. Tarzan Tantorovo počínání předvídal a vyšplhal na samý vrcholek. Nový nezdar jen roznítil hněv obrovitého zvířete.

Ryčelo, troubilo a dupalo svými těžkými tlapami, až se země otřásala. Pak se opřelo o strom ve snaze jej vyvrátit. Ten však jeho síle odolal.

Tarzanovo chování bylo tentokrát zcela neobvyklé. Kdyby ho napadl Numa, Sabor či Sheeta, jistě by nezůstal klidný. Teď ale seděl bez hnutí vysoko ve větvích, ve tváři výraz soustrasti a smutku. Ze všech tvorů v džungli měl totiž nejraději právě slona Tantora. Ani ve snu by jej nenapadlo ubohého tlustokožce zabít. Chtěl před ním uniknout, neboť věděl, že se po záchvatu uklidní. Jisté si bude moci ještě pohovět na jeho hřbetě a projet se s ním pralesem! Ledva Tantor zjistil, že strom odolává jeho náporu, rozlítel se ještě víc. Vpadlými očky blýskal po dvojici ve větvích, chobotem ovinul kmen a snažil se jej vytrhnout.

Tantor byl obrovské zvíře, samec na vrcholu sil. Strom se pohnul a zapraskal v kořenech. Zem pod ním se počala bortit. Ještě okamžik, a bude vyvrácen úplně!

Tarzan znovu uchopil ženu, přehodil si ji na záda, a než se strom poroučel, přeskočil i se svým živým břemenem na jeho menšího souseda. Byl to dlouhý a nebezpečný skok. La zavřela oči a zachvěla se. Když je opět otevřela, viděla, že je v bezpečí, unášena dál pralesem, zatímco za nimi dopadá mohutný kmen, strhávaje s sebou vše kolem. Slon pochopil, že mu kořist zase unikla. Zklamaneč zatroubil a vydal se jí po stopě.

PŘECE JEN ŽENA

Zpočátku La přivírala oči a bázlivé se tiskla k Tarzanovi, postupně však nabývala odvahy. Pohlížela dolů a kolem sebe, nevycházejíc z údivu nad mohutnými skoky svého zachránce. Nakonec získala pocit bezpečí a důvěry v tohoto obra, kterému ji svěřila sama Prozřetelnost. Zvedla oči k slunci a děkovala Plamennému bohu, že ušetřila jeho život, a dlouhé řasy jí přitom zvlhly přívalem slzí.

La byla vskutku zvláštní stvoření! City se u ní střídaly jako rozmary počasí - jindy krutá a krvelačná, dnes něžná a oddaná. Jednou zosobnění žárlivosti a touhy po pomstě, podruhé velkomyslnosti a odpuštění. Dobrá i zlá, ale vždy žena - taková byla La.

Přitiskla tvář k Tarzanově rameni. Milovala ho a dokázala by pro něho zemřít. A přece - jak je to dávno, co mu chtěla vrazit dýku do srdce!

Vtom jeden z nešťastných oparských mužů, hledající v hustém porostu úkryt, narazil na rozzuřeného Tantora. Obrovité zvíře se otočilo, strhlo chlapíka k zemi a zmizelo v džungli. Po chvíli zaniklo kdesi v dáli i jeho pronikavé troubení.

Tarzan se spustil ze stromu, následován kněžkou.

"Svolej své lidi!" řekl Tarzan.

"Oni mě zabijí!" namítla žena.

"Nezabijí. Nikdo ti neublíží, dokud je s tebou Tarzan z rodu Opů! Svolej své lidi a já s nimi promluví!"

La vydala divoký skřek, který se rozlehl pralesem. Vzápětí se ze všech stran ozvala odpověď, podobná psímu štěkotu. To knězi oznamovali, že rozumějí. La opakovala své volání, až se konečně počali objevovat její služebníci, přicházející v párech či větších skupinkách. V uctivé vzdálenosti od velekněžky a jejího zachránce zůstali stát. Vraštili obočí a pokyvovali hlavami. Když se zdálo, že jsou všichni, Tarzan je oslovil.

"Vaše kněžka je v bezpečí," řekl. "Kdyby mě zabila, byla by teď i ona mrtvá a s ní mnoho z vás. Ale ušetřila mě, a proto jsem ji mohl zachránit. Vrať se do Oparu a Tarzan se vrátí do džungle. Mezi La a Tarzanem panuje mír. Co odpovíte?"

Knězi zamručeli a křčili rameny. Pak se spolu jali rozmlouvat a Tarzanovi

a kněžce se zdálo, že se jim podobný návrh nezamlouvá. Zřejmě nechtěli vzít velitelku zpátky, nýbrž obětovat Tarzana Plamennému bohu. Tarzan začal být netrpělivý.

"Uposlechněte rozkazu své velekněžky," vyzval mužiky, "a vraťte se do Oparu, nebo Tarzan svolá šelmy z džungle a všechny vás zahubí. La mi darovala život, abych zachránil ji i vás. Živý vám budu užitečnější než mrtvý. Nejste-li hlupáci, necháte mě v míru jít svou cestou a vrátíte se s La do svého města. Nevím, kde je váš posvátný nůž - což nemůžete posvětit jiný? Kdybych ho kněžce neodebral, byl bych teď mrtev - avšak váš bůh je jistě rád, že jsem tak učinil a mohl nyní uchránit La před Tantorem. Vraťte se tedy do Oparu a slíbíte mi, že své vládkyni neublížíte?"

Knězi se počali radit. Bili se přitom v prsa, zdvihali pohledy ke svému slunečnímu bohu, vřeštěli a štěkali. Zdálo se, že většina je ochotna Tarzanovy argumenty přijmout. Jen nejvyšší kněz byl zaslepen žárlivostí, neboť velekněžka dávala nepokrytě najevo svou náklonnost k cizinci, zatímco podle tradice měla náležet jemu.

Jeden ze skupiny učinil krok vpřed, zvedl ruku a oslovil La: "Kade, nejvyšší kněz," oznamoval, "vás oba hodlá obětovat Plamennému bohu. My ostatní bychom se však rádi vrátili do Oparu."

"Je vás dost proti jednomu," pravil Tarzan. "Proč tedy neprosadíte svou vůli? Vraťte se s kněžkou do Oparu, a bude-li vám Kade bránit, zbavte se ho!"

Mužici hlasitě přitakali. Tarzanova slova pro ně byla něčím jako boží vnuknutí. Dbalí staleté poslušnosti nejvyšším kněžím, nedovedli si ani představit, že by bylo vůbec možné postavit se jim na odpor. Teprve teď si uvědomili, že se také mohou vzepřít. Zmocnila se jich radost, jako když děcko dostane novou hračku. Rozběhli se za Kadem, zmocnili se ho a cosi mu křičeli do ucha, šermujíce mu před očima palicemi a noži. Konečně přikývl. Tehdy k němu přistoupil Tarzan.

"Kněze," oslovil jej, "La se vrátí do chrámu pod ochranou svých věrných. Každý, kdo by se odvážil jí ublížit, zemře! Tarzan se znovu objeví v Oparu, než nastanou deště, a běda tomu, kdo neposlechl jeho slov!" Kade přislíbil, že své vládkyni neublíží.

"Chraňte ji!" vyzval Tarzan ostatní. "Chraňte La, aby mohla pozdravit Tarzana, až se vrátí!"

"La tě jistě uvítá!" zvolala nejvyšší kněžka. "Bude tě toužebně očekávat a prosit Plamenného boha, abys přišel brzy!"

"Kdo ví..." řekl Tarzan, vyhoupl se do větvi a zamířil na východ. La stála chvíli nepohnutě a dívala se za ním. Pak

svěsila hlavu, vzdychla a pomalým krokem, jako stařena, se vydala na cestu k Oparu...

Tarzan putoval korunami stromů, dokud se nad pralesem nerozestřela tma. La se zatím proměnila v pouhou vzpomínku. Jen několik dní cesty odtud na sever čekala lady Greystoková na den, kdy její milovaný choť odhalí úklady Ahmada Zaka a vydá se za ní, aby ji zachránil a pomstil. A právě ve chvíli, kdy myslela na jeho návrat, usedal Tarzan vedle vyvráceného kmene, aby pod ním vyhledal ponravu či brouka...

Uplynulo několik dní, než si Tarzan opět vzpomněl na své diamanty. Pocítil touhu znovu si s nimi pohrát, a nemaje nic jiného na práci, vstal a vydal se pláni k lesu. Přestože místo, kde byly drahokamy zakopány, nebylo navenek nijak patrné, zamířil neomylně přímo k němu. Vyňal svůj lovecký nůž a odhrabal jím kyprou půdu, pod níž měl být ukryt váček s pokladem. Ačkoli vyhloubil větší otvor než původně, třeptivé kamínky nenašel. Zamračil se, neboť zjistil, že byl oloupen. Hned se dovtípl, kdo je viníkem - a stejně rychle, jako kdysi diamanty ukryl, vydal se nyní po stopě jejich zloději.

I když stopa byla už několik dní stará a mnohde téměř neznatelná, Tarzan ji sledoval bez obtíží. Jiný člověk by po ní nedokázal jít ani pár kroků, byť by ji objevil ještě o den dříve, leč Tarzan z rodu Opů cvičil své smysly již od dětství a byl znamenitým stopařem.

Normální smrtelník cítí poměrně snadno česnek, whisky či dámský parfém, ale ve skutečnosti má jen velmi slabě vyvinutý čich. V místě, kam stoupne lidská noha, zůstává po určitou dobu její pach. Člověk sám jej nezachytí, avšak šelma, která ustavičně loví - nebo je lovena - ho pozná okamžitě. Ovšem Tarzan nebyl závislý pouze na čichu. Stejně vyvinutý měl i sluch a zrak. A tak šel neomylně po Belgičanově stopě, vedoucí pralesem severním směrem. Protože byla sotva čitelná, nemohl postupovat příliš rychle. Navíc muž, kterého hledal, měl poměrně značný náskok a s každým krokem se svému pronásledovateli vzdaloval. Nicméně Tarzan ani na okamžik nepochyboval, že jej dopadne. Zůstával trpělivý, zastavuje se za dne, aby něco ulovil a zahnal hlad, a za noci, aby se prospal a nabral síl. Tu a tam zahlédl černé bojovníky. Raději se jim vždy vyhnul, neboť se chtěl cestou vyvarovat obtíží. Byli to válečníci kmene Waziriů, které vedl Busuli. Mířili k místu, kde se měli připravit k útoku na opevnění Ahmada Zaka. Pro Tarzana to však byli nepřátelé. Nepamatoval si, že by tomu kdy bylo jinak.

Byla již tma, když stanul před ohradou tábořiště arabského nájezdníka. Ukryt ve větvích statného stromu, sledoval dění v osadě. Stopa zde končila - nepřítel tedy musí být uvnitř! Ale jak ho nalézt mezi tolika chatrčemi? Jakkoli si byl vědom svých mocných svalů, věděl, že přesile by podlehl. V přímém boji neměl naději. Chtěl-li dosáhnout svého, musel se uchýlit ke lsti - podobně jako divoká šelma.

Seděl v bezpečí na stromě, ukusoval z kančí kýty a vysával z kostí šťavnatý morek. Čekal na vhodnou příležitost, až bude moci vniknout do osady. Nespouštěl přitom ležení z očí. Viděl bíle oděné Araby i polonahé černochy. Avšak ani jednou nezahlédl nikoho, kdo by se podobal zloději jeho kamínků.

Trpělivě vyčkával, dokud nebyly uličky prázdné. Bděli již jen strážci u bran.

Tehdy se spustil na zem, obešel vesnici až na druhý konec a počal prohledávat prostor za ohradou. U boku mu viselo dlouhé lano ze surové kůže - dokonalejší náhrada za provazec z travin, jaký používal v mládí. Odepjal ho a bleskurychle ovinul smýčku kolem jednoho z kůlů tvořících hradbu. Když se ujistil, že drží pevně, vyhoupl se na zeď, svíraje provaz oběma rukama. Pak lano svinul, a protože kolem nikoho neviděl, spustil se měkce na zem.

Byl teď v osadě. Před sebou měl řadu stanů a domorodých chýší. Prohledat jednu po druhé bylo jistě nebezpečné - ale syn divočiny byl na nebezpečí zvyklý. A pak - jen tak měl naději, že nalezne svého protivníka.

Vstupovat do každého příbytku nebylo třeba - dveřmi, oknem, nebo i škvírou ve stěně ucítil, je-li nepřítel uvnitř, či nikoli. Dlouho se nemohl Belgičana dopátrat. Až konečně dospěl ke stanu, odkud k němu zavanul důvěrně známý pach. Chvilí naslouchal, ale žádný zvuk se neozýval. Přefízl tedy provazy poutající plachtu ke kolíkům, zdvihl plátno a nahlédl dovnitř. Byla tu tma a ticho.

Opatrně vstoupil - pach Belgičanova těla byl pronikavý, ale nikoli čerstvý. V jednom koutě našel haldu přikrývek a šatstva. Po váčku však ani stopy! Pečlivě prohledal celý stan, leč bez výsledku. Jen v místě, kde ležely svršky, byla stěna uvolněná. Tudy patrně Belgičan uprchl!

Tarzan se vydal toutéž cestou. Stopa vedla dál podél stanů a chýší. Tarzanovi bylo jasné, že Belgičan odešel nepozorován - a sám. Zřejmě se bál obyvatel osady, nebo provedl něco, co mělo zůstat utajeno. Za jednou z chatrčí se stopa nořila do malého otvoru, vyříznutého v proutěné stěně obydlí. Tarzan nezaváhal a po čtyřech se provlekl dírou. Uvnitř nasál množství výparů. Jeden z nich mu připadal známější než ostatní - patřil ženě. Tehdy Tarzan pocítil v prsou podivnou tíseň. Byl to instinkt, jakým v divočině samec volá po své ztracené družce.

V chatrči zůstal rovněž pach po Belgičanovi, jenž v Tarzanovi probudil ještě jiný pocit - žárlivost. Leč obraz té, kvůli které žárlil, si Tarzan vybavit nedokázal.

Ačkoli prohlédl chatrč stejně důkladně jako předtím stan, nic nenašel. Když se ujistil, že měšec s diamanty tu není, vyklouzl z chýše. Vydal se znovu po Belgičanově stopě, vedoucí k okraji vesnice a odtud přes ohradu do temna džungle.

WERPERŮV ÚTĚK

Sotva Werper nalíčil na svém lůžku šatstvo, aby vzbudil dojem, že jde o něho, zmizel v temnotě osady za zadní stěnou stanu. Zamířil rovnou k chatrči, kde byla vězněna lady Greystoková.

Před vchodem seděl na stráži černý bojovník. Werper k němu bez váhání přikročil, cosi mu zašeptal do ucha, podal mu paklík tabáku a vstoupil. Z titulu pobočníka Ahmada Zaka měl volný přístup kamkoli, aniž by musel žádat o svolení.

Proto mu černoch nijak nebránil v návštěvě zajatkyň.

Když se ocitl uvnitř, zašeptal Werper francouzsky:

"Lady Greystoková! To jsem já, Freccolt! Kde jste?"

Nikdo se neozýval. Belgičan kvapně prohledal chatrč, tápaje ve tmě roztaženými rukama. Nikdo tu nebyl! Werper byl natolik překvapen, že ze sebe nevypravil slova. Chtěl se na vše vyptat strážce, a vtom objevil na zadní stěně chatrče skvrnu, nápadně světlejší než její okolí. Záhy zjistil, že onou skvrnou je otvor, dosti široký, aby se jím protáhlo lidské tělo. Bylo mu jasné, že lady Greystoková uprchla právě tudy, a učinil totéž. Nemohl ztráčet čas pátráním po zmizelé - vždyť jeho vlastní život závisel nyní na tom, podaří-li se mu uniknout Ahmadu Zakovi. Až se Arab dozví, že tu není, jistě se na smrt rozhněvá!

Původně měl Werper v plánu utéci s lady Greystokovou. Měl k tomu velmi dobré důvody. Zprvu se obíral myšlenkou vrátit Jane jejímu manželovi. Pokud by bílou ženu zachránil, určitě by mu byl Angličan vděčný a snad by jej ani nevydal úřadům. Ovšem vzápětí si uvědomil, v jakém stavu se nyní jeho bývalý hostitel nalézá a co mu nedávno provedl, a raději zvolil jiné řešení. V tom případě na svobodu vedla jediná cesta. Na západ nemohl, neboť tam ležely belgické osady. Také jih nepadal v úvahu, neboť tam právě byl bílý obr, kterého okradl. A na severu číhaly loupeživé bandy ovládané Ahmadem Zakem. Jen vydá-li se na východ přes Britskou východní Afriku, má naději na úspěch! Kdyby byl doprovázen urozenou Angličankou, kterou zachránil před otroctvím a která jej znala jen pod francouzským jménem Freccolt, mohlo by se mu dostat podpory britských úřadů. Lady Greystoková však zmizela! Doufal, že se dostane na východ s ní, leč jeho plány byly zmařeny.

Od chvíle, kdy Jane Claytonovou poprvé spatřil, toužil po ní, a když Arab objevil diamanty a uspišil tak jeho útek, rozhodl se přesvědčit svou svěřenyni, že její manžel nežije, a získat časem její náklonnost. Nyní se tedy svých záměrů musel vzdát.

Daleko od brány, v samém rohu ohrady, Werper objevil několik kůlů, které tu byly přistaveny. Po nich mohl lehce vyšplhat a spustit se na druhou stranu. Správně tušil, že právě tudy prchala i lady Greystoková. Neztrácel ani okamžik a následoval jejího příkladu. Jakmile se ocitl v džungli, zamířil na východ.

Několik mil jižně odtud ležela zcela vyčerpaná Jane Claytonová ve větvích mohutného stromu, kam se uchýlila před hladovou lvicí. Útek z vesnice byl snazší, než očekávala. Nůž, jímž prořizla otvor v zadní stěně chýše, nalezla u vchodu, kde jej patrně někdo ztratil. Trvalo jen chvíli, než proběhla tmou podél chatrčí. Vzápětí objevila kůly u ohrady a přes ně se dostala na stezku, kterou chodila lesní zvěř. Náhle zaslechla, jak za ní našlapují tlapy divoké šelmy. Útočištěm se jí stal nejbližší strom - znala dobře život v džungli a věděla, co v takovém případě učinit.

Werper, jemuž přálo větší štěstí, putoval stále dál až do rozbřesku, kdy ke svému zděšení zahlédl za sebou Araba na koni. Byl to jeden z kumpánů Ahmada Zaka, které jejich vůdce rozptýlil do všech stran, aby hledali uprchlého Belgičana. V době, kdy vyrazili, nebyl útek Jane Claytonové ještě odhalen. Jediný, kdo viděl Belgičana poté, co opustil svůj stan, byl černoch, který zrovna držel stráž před vězením lady Greystokové. Ten však mlčel - a to i tehdy, když byl nalezen mrtvým jeho soukmenovec, kterého zabil Mugambi. Uplacen Werperem, měl za to, že vrahem jeho druha byl poručík. Neodvažoval se přiznat, že viděl Belgičana vstoupit do chatrče, neboť se bál Ahmada Zaka. Protože to byl on, kdo objevil mrtvolu svého druha krátce poté, kdy po Werperově zmizení propukla panika, odvěkl tělo do nejbližšího stanu a sám pak opět zaujal místo na stráž. Domníval se, že lady Greystoková je dosud vězněna ve své chatrči.

Sotva Werper postřehl Araba jedoucím za ním, skryl se v listnatém porostu. Postava pronásledovatele, projíždějícího pod klenbou pralesních velikánů, byla stále blíž. Belgičan se přikrčil k zemi. Stvoły na protější straně stezky se náhle rozvlnily. Werper se podíval tím směrem. Bylo úplně bezvětří a na stromech se nepohnul ani lístek. Werper tušil cosi zlověstného. Očima se snažil proniknout hustým křovím.

Konečně se z houštiny vynořila hlava s mohutnou hřívou a žlutozelenými očima, upřenými přímo na něho. Werper byl vykřikl hrůzou, leč v téže chvíli se po stezce blížil ještě jeden posel smrti, neméně neodvratné a hrozné! Zůstal zticha, bez sebe strachy. Arab byl nedaleko - a lev se již chystal ke skoku! Vtom jeho pozornost upoutal jezdec na koni. Belgičan viděl, jak se velká hlava otáčí k projíždějícímu, a srdce se mu téměř zastavilo rozrušením.

Jezdec se přibližoval volným krokem. Ucítí neklidné zvíře, na jehož hřbetě seděl arabský mstitel, pach šelmy? Prchne a nechá Werpera napospas králi zvířat? Kůň však patrně netušil, že nablízku číhá velká kočka. Kráčel s hlavou vztyčenou, přealuje udidlo mezi zuby. Belgičan znovu stočil pohled na lva.

Šelma byla nyní plně zaujata blížícím se jezdcem. Ten jí byl již na dosah - ale lev neskočil! Čeká snad, až jej Arab mine, a pak se vrhne na kořist, na kterou měl spadeno původně?

Werper se zachvěl a vstal. V téže chvíli se lev vymrštil ze svého úkrytu a dopadl celou vahou na jezdce. Kůň, na smrt vyděšen, uskočil téměř až k Werperovi. Lev strhl bezmocného Araba ze sedla. Kůň se vzepjal a vyrazil jako štvaný po stezce.

Neprchal však sám. V momentě, kdy se ocitl ve Werperově blízkosti, Belgičan využil příležitosti, která se mu naskytla. Chytil se sedla a bleskurychle se do něho vyšvihl.

V pralese se zatím na okamžik zastavil polonahý bílý obr, vznášející se ve větvích, a nasál ranní vzduch. Ucítí pach lidské krve, smíšený s pachem Numy, lva. Obr sklonil hlavu a naslouchal. Nedaleko odtud, blízko stezky, bylo slyšet zvuky, které prozrazovaly, že lev se oddává hostině. Ozýval se praskot kostí drcených mohutnými tesáky a spokojené mručení hodovníka. Tarzan se korunami stromů připlížil k místu Numovy snídaně. Nestál o to, aby lev zjistil, že ho někdo pozoruje.

Skutečně se zdálo, že jej Numa neslyší. Syn divočiny stanul na nízké větvi přímo nad šelmou a sledoval, co se dole odehrává. Byl Numovou kořistí muž, kterému šel po stopě? Tarzan byl na rozpacích. Vrátil se na stezku a ujistil se, že Belgičan tudy skutečně prošel. Minul lva i jeho úlovek, slezl vepředu na zem a bedlivě věřil. Pach člověka, kterého pronásledoval, tu již nezachytil. Vyskočil tedy opět na strom a rozhlížel se po místu tragédie ve snaze objevit váček s típytivými kamínky. Nikde jej však neviděl. Obrátil proto pozornost k Numovi a pokoušel se ho odehnat od jeho oběti. Leč veškerá Tarzanova námaha byla odměněna jen zlostným řevem. Zkusil lámat menší větve a házet je po svém

dávnm nepříteli. Numa pohlédl vzhůru, vycenil tesáky, ale kořist nepustil.

Tarzan vyňal z toulce šíp, napjal tětívu a vystřelil. Hrot se zaryl Numovi do boku. Lev se vzepjal a zařval vztekem i bolestí. Pak počal chňapat po Tarzanovi a rvát si šíp z těla. Nakonec odtáhl na stezku, přešlapuje sem a tam. Tarzan vyslal další střelu. Tentokrát zasáhl lva do hřbetu. Obrovská šelma na okamžik strnula a vzápětí klesla bezvládně k zemi. Tarzan seskočil na cestu a vrazil Numovi do srdce oštěp. Vytáhl mu z těla šíp a vložil je zpátky do toulce. Potom se obrátil k nešťastníkovi, jehož pozůstatky ležely v nedaleké houštině. Tvář byla k nepoznání. Arabský oděv také neprozrazoval mnoho o tom, komu patří. Tarzan se pustil do hledání měšce s drahokamy, avšak ani u mrtvého, ani nikde kolem něj nenalezl. Byl zklamán - nejen proto, že ztratil své kamínky, ale především proto, že ho Numa připravil o možnost pomstít se zloději.

Uvažuje, co všechno se mohlo sběhnout s jeho pokladem, vracel se zvolna stezkou tam, odkud přišel. Rozhodl se prohledat Arabův tábor, jakmile se setmí. Vyhoupł se do větví a zamířil hlouběji do džungle, aby ukojil hlad a odpočinul si stranou od osady, kde se nemusel obávat, že bude vyrušen.

Když opustil stezku, objevil se na ní vytáhlý černý bojovník, kráčející východním směrem. Byl to Mugambi, který neustále sháněl svou paní. Náhle se zarazil, neboť spatřil zdechlinu lva. Sklonil se nad zvířetem, aby ohledal rány, a užasł. Ačkoli Tarzan své šípý odnesl, byla Mugambimu příčina smrti tak jasná, jako kdyby dosud vězely v Numově těle.

Černoch lva prohlédl. Tělo bylo ještě teplé - ten, kdo Numu zabil, nemůže být daleko! Mugambi potřásl hlavou a vydal se dál po pěšině, tentokrát se zvýšenou obezřelostí. Putoval celý den. Jen tu a tam se zastavil a volal svou paní v naději, že jej uslyší a odpoví. Nakonec ho však právě ono volání uvrhlo do nesnáží...

Od severovýchodu táhl tudy Abdul Murák, velitel oddílu habešských vojáků, a pátral po arabském nájezdníkovi Ahmadu Zakovi, který před časem urazil habešského panovníka vpádem na jeho území a únosem velkého množství otroků. Po polední přerušil svou pout' na krátký odpočinek - právě poblíž cesty, již se k východu ubírali Werper a Mugambi.

Sotva jezdci uvázali koně, vjel Belgičan, ničeho netuše, přímo do jejich středu. Okamžitě byl obstoupen vojáky a zavalen přívalem otázek. Pak jej přinutili sesednout z koně a přivedli ho ke svému veliteli. Werper usoudil, že nyní bude lépe přiznat svůj evropský původ. Ujišťoval Habešana, že je Francouz a že se do Afriky vydal za lovem. Jednoho dne byl přepaden jakýmsi cizinci, jeho nosiči byli pobiti a on jediný šťastnou náhodou vyvázl.

Z náhodné velitelovy poznámky Belgičan vyrozuměl cíl jeho výpravy. Jakmile zjistil, že títo muži jsou nepřáteli Ahmada Zaka, dodal si odvahy a přičetl Arabovi své neštěstí za vinu. Protože se však zároveň bál, že by mohl padnout nájezdníkovi znovu do rukou, zrazoval Abdul Muráka od další cesty. Tvrdil Habešanovi, že Ahmad Zak velí silné a nebezpečné tlupě, která právě teď míří na jih.

Nabyv přesvědčení, že trestná výprava za arabským nájezdníkem by trvala dlouho a její výsledek by nemusel dobře dopadnout, Abdul Murák skutečně od svého původního záměru upustil. Vydal rozkazy rozbít tábor v místě, kde se právě nacházejí, a připravit se k návratu do Habeše.

Bylo pozdě odpoledne, když se z lesa za ležením ozval silný lidský hlas, opakující jediné slovo: "Lady, lady, lady..." Několik vojáků hned vyrazilo na Abdul Murákův pokyn do džungle za neznámým původcem rozruchu. Po chvíli se vrátili, vlekouce s sebou Mugambiho.

Prvním, kdo černocho v táboře zaujal, byl monsieur Frecoult, Francouz, který byl svého času hostem jeho pána a kterého viděl vcházet do osady Ahmada Zaka způsobem dávajícím tušit, že se s nájezdníkem dobře zná. Mezi neštěstím, jež stihlo Velkého Bwanu, a tímto Francouzem cítil Mugambi jakousi souvislost, a proto se snažil chovat tak, aby jej Werper nepoznal. Předstíraje, že je bezvýznamným lovcem z jihu, žádal o propuštění, avšak Abdul Murák, hledící obdivně na jeho urostlou postavu, rozhodl, že ho vezme s sebou do Adis Abeby a věnuje jej svému panovníkovi.

O něco později se všichni vydali na cestu, Werper a Mugambi v doprovodu stráží, a tehdy si Belgičan uvědomil, že tu není hostem, ale rovněž zajatcem. Marně protestoval, až jej jeden z vojáků udeřil do tváře a pohrozil mu, že ho na místě zastřelí, jestliže se nepodvolí.

Mugambi se svým zajetím příliš neznepokojoval - nepochyboval o tom, že během pochodu se naskytne nejedna příležitost oklamat stráž a uprchnout. Uklidněn touto myšlenkou, nejevil nejmenší známky odporu, čímž získal důvěru Habešanů. Vyptával se na panovníka a na zemi, ve které žijí, neskrýváje přání dostat se do hlavního města a užít jeho pohostinství. Zbavil se tak podezření a otupil ostražitost strážců. Využíval Werperovy přítomnosti a snažil se zjistit cokoli o Tarzanovi, nájezdu na farmu a osudu lady Greystokové. Svést rozhovor na podobné téma se mu však podařilo jen zřídka. Zároveň nechtěl bělochovi prozradit, kým doopravdy je. Werper úzkostlivě tajil svůj podíl na zničení hostitelovy usadlosti, takže Mugambi se toho příliš nedověděl. Nicméně náhoda tomu chtěla, že objevil cosi velmi překvapujícího...

Jednoho dusného dne se oddíl Habešanů utábořil na břehu průzračné říčky. Její dno bylo pokryto pískem a nikde ani stopy po krokodýlech, kteří téměř všude na černém kontinentu ohrožují plavce. Habešané proto využili příležitosti, aby se konečně po dlouhé době pořádně vykoupli.

Dříve než Werper, kterému se stejně jako černochovi dostalo svolení ke koupeli, vstoupil do vody, všiml si Mugambi, že nejprve odepjal od pasu jakousi věc a pečlivě ji ukryl před zraky ostatních. A právě toto neobvyklé počínání probudilo v černochovi přirozenou zvědavost. Čekal na břehu, až Werper vyleze z říčky, a pozorně jej sledoval. Když potom chtěl Belgičan, zjevně neklidný, znovu schovat svůj váček, Mugambi uviděl, jak mu vypadl na zem a část jeho obsahu se vysypala do písku.

Černoch nebyl tak primitivní, jak se mnozí domnívali. Se svým pánem navštívil nejedno velké město, viděl muzea i výkladní skříně obchodních domů. A pak - byl chytrý a inteligentní. Ve chvíli, kdy se třpytivé kamínky zjevíly užaslým

zrakům přihlížejících, věděl, oč jde. A bylo tu ještě něco, co jej zaujalo mnohem víc než sama cena drahokamů. Mnohokrát totiž viděl kožený váček u svého pána, když se vydával na lov lva, leoparda či buvola v doprovodu svých polonahých černých bojovníků!

Werper strnul, jakmile zjistil, že Mugambi zahlédl jeho měsíc. Rychle shrábl rozsypané drahokamy a vložil je zpět, zatímco Mugambi s lhostejným výrazem ve tváři vcházel do vody, aby se vykoupal...

Příštího rána byl Abdul Murak značně rozmrzen, sotva se dověděl, že jeho černý zajatec oné noci uprchl. Také Werper tím byl vylekán, avšak když pod košili nahmatal roztřesenými prsty váček se vzácným obsahem, uklidnil se.

TARZAN OPĚT S MANGANI

Ahmad Zaka jeho dva kumpáni ujížděli na jih, aby proraďnému poručíkovi uzavřeli cestu. Ostatní se rozptýlili všemi směry, takže postupně vytvořili velký kruh, který se krok za krokem zužoval. Před polednem Ahmad Zak se svým doprovodem zastavil na krátký odpočinek v prosluněné trávě pralesní mýtiny. Velitel nájezdníků byl ve špatné náladě. Být oklamán nevěřícím je vždy potupou - avšak přijít přitom ještě o drahokamy nezměrné ceny, to už je příliš! Ano, má v moci Angličanovu ženu, za kterou na severu utrží nemalý obnos, a pak je tu ještě poklad ukrytý kdesi pod ruinami bungalovu, nicméně není pochyb, že Alláh se na svého služebníka hněvá!

Náhle upoutal Arabovu pozornost slabý šramot na protější straně mýtiny. Uchopil ručnici, připravenou k výstřelu, a pokynul svým druhům, aby se chovali tiše. Skrčení za křoviskem, čekali všichni tři, co se bude dít, upírajíce zraky do džungle. Listoví se za okamžik rozhrnulo a objevila se ženská tvář a pár očí, těkajících vyděšené na všechny strany. V příští chvíli pak žena v domněn, že jí nehrozí žádné nebezpečí, vstoupila na paseku, takže ji Arabové viděli zcela zřetelně.

Ahmad Zak jen stěží potlačil výkřik překvapení a spolkl kletbu. Ta žena byla jeho zajatkyně, o které se domníval, že je dobře střežena v táboře! Šla zřejmě sama, leč Ahmad Zak raději vyčkával, dokud si nebyl jist, že ji skutečně nikdo nedoprovází.

Jane Claytonová zvolna kráčela mýtinou. Od chvíle, kdy opustila osadu nájezdníků, unikla několikrát spárům divokých šelem doslova jako zázrakem, a jednou málem vběhla do cesty svým pronásledovatelům. Ačkoli téměř pozbyla naděje, že se dostane do bezpečí, přece neumdlévala, odhodlána dosáhnout cíle, nebo zemřít.

Zatímco ji Arabové pozorovali z bezpečného úkrytu a Ahmad Zak ke svému uspokojení zjistil, že míří přímo k nim, sledoval celý výjev z hustého listoví nedalekého stromu ještě jeden pár očí. Byly to pronikavé oči, plné vzrušení a stesku. Ten, komu patřily, marně přemýšlel, odkud zná onu ženu, ubírající se mýtinou.

Náhly praskot ve větvích přiměl Jane, aby se zastavila, a zároveň vzbudil pozornost Arabů, stejně jako tajemného diváka na stromě. Žena se otočila, aby zjistila, jaké nové nebezpečí jí hrozí, a sotva tak učinila, vynořil se z džungle statný veleop, a za ním druhý, třetí a čtvrtý...

Lady Greystoková věru nečekala takový zájem! Vykřikla a rozběhla se k lesu na protější straně palouku. Ledva dorazila k houštinám, Ahmad Zak a jeho kumpáni se zvedli a zmocnili se jí. V téže chvíli z nedalekého stromu seskočil polonahý, dobronozová opálený obr. Obrátil se k užaslým veleopům, vydal několik skřeků - a vzápětí vyrazil přímo proti Arabům! Ahmad Zak vlekl Jane Claytonovou ke svému koni. Žena, snažící se vyprostit z jeho sevření, se ohlédla, a tehdy spatřila muže, který jí běžel v ústrety.

"Johne!!!" vykřikla. "Díky Bohu, žeš přišel právě včas!"

Za Tarzanem se blížili veleopi, dbalí jeho pokynů. Arabové pochopili, že nebudou mít dost času dostat se na koně a uprchnout, dřív než je opice a bílý obr dostihnou. Ahmad Zak poznal v divoce vyhlízejícím muži svého úhlavního nepřítele a doufal, že se mu konečně naskytla příležitost s ním skoncovat. Zavolal na své lidi, pak strhl pušku a zalíčil na obra, jenž se řítí rovnou k němu. Také jeho kumpáni, poslušní příkazů svého velitele, vystřelili téměř současně. Tarzan a dva opičí samci klesli do porostu.

Hluk způsobený střelbou přiměl veleopy na okamžik se zastavit. Ahmad Zak a jeho dva muži využili situace, vyšvihli se na koně a uháněli odtud, unášejíce s sebou i bezmocnou zajatkyni. Zamířili zpátky do osady. Lady Greystoková byla znovu uvězněna v zatuchlé chatrči - tentokrát však pod dozorem zesílené hlídky a spoutaná pevněji než předtím.

Po jednom či ve dvojicích vraceli se jezdcí, kteří na rozkaz Ahmada Zaka vyjeli po Werperově stopě. Belgičana nenalezli. Se zprávou každého z nich rostl šejchův hněv, až dosáhl takové míry, že se k němu nikdo neodvážil byt' jen přiblížit. Vyhrožuje a spílaje celému světu, přecházel Ahmad Zak sem a tam ve svém hedvábném stanu. Vztek mu však nebyl k ničemu - Werper byl pryč a s ním i poklad jiskřivých drahokamů, které v obávaném vůdci nájezdníků probudily bezbřehou hamižnost a nad poručíkem vynesly ortel smrti.

Jakmile se Arabové dali na útěk, obrátily velké opice pozornost ke svým padlým soukmenovcům. Jeden opičák byl mrtev, druhý a bílý obr dosud dýchali. Smečka se shromáždila kolem a ozvalo se zlostné mručení.

Tarzan byl prvním, kdo nabyl znovu vědomí. Posadil se a začal se rozhlížet. Z rány v rameni mu prýštila krev. Střela jej srazila k zemi a omráčila, jeho život však neohrozila. Zvolna vstal a bloudil očima po místech, kde spatřil ženu, jež v něm probudila podivný cit.

"Kde je?" ptal se.

"Tarmangani ji odnesli," odpověděl vůdce veleopů. "Kdo jsi, že mluvíš jazykem Mangani?"

"Jsem Tarzan," řekl syn divočiny, "mocný lovec a velký bojovník. Když zavolám, džungle ztichne a zachvěje se. Jsem Tarzan z rodu Opů. Byl jsem daleko, ale teď jsem se vrátil ke svému kmeni."

"Ano," potvrdil jeden starý opičák. "Je to Tarzan. Znáám ho. Je dobré, že se vrátil. Teď bude zase dobrý lov."

Ostatní opice se přikolébaly blíž a počaly Tarzana očichávat. Ten stál klidně se zavřenými ústy, svaly napjatý a připravený k boji. Nebylo však nikoho, kdo by mu chtěl upírat jeho právo připojit se k nim.

Konečně si ho opi patřičně prohlédli a věnovali se opět svému druhovi, který se mezitím rovněž pohnul. Také on byl raněn jen lehce, neboť kulka se mu svezla po skrání a její úder ho zbavil vědomí - a tak sotva přišel k sobě, cítil se zdráv jako kdykoli předtím.

Veleopi sdělovali Tarzanovi, že putovali na východ. Když ucítili pach bílé ženy, vydali se jí po stopě. Páli si pokračovat v cestě, avšak Tarzan by byl raději pronásledoval Araby a ženu vysvobodil ze zajetí. Nakonec bylo rozhodnuto, že opi budou několik dní lovit východním směrem, pak se vrátí a uprchlíky vyhledají.

Jelikož čas nehraje pro obyvatele džungle žádnou roli, Tarzan s jejich návrhem souhlasil. Učinil tak ovšem jen proto, že osudný úder kamenem do hlavy jej zbavil schopnosti uvažovat v podobných situacích jako člověk. Navíc tu byla ještě jedna okolnost, která bránila pronásledovat nájezdníky okamžitě - bolest způsobená zraněním. Bylo tudíž lépe vyčkat, až se rána zahojí, a teprve potom se znovu vrhnout do boje s Tarmangani.

A tak právě v době, kdy byla Jane Claytonová vsazována do svého špinavého vězení a pevně svazována na rukou i nohou, mířil její ochránce na východ ve společnosti smečky zarostlých veleopů, drbaje své druhy na zádech se stejnou samozřejmostí, s jakou ještě před nedávném bavil společnost v některém z exkluzivních londýnských klubů. Přesto po celý čas cítil, že sem vlastně nepatří, že by měl být - aniž chápal proč - někde zcela jinde a s někým zcela jiným. A pak - měl stále silnější nutkání vydat se za Araby a za ženou, která v něm vzbudila pocity, s nimiž si nevěděl rady. Působila na něho stejně, jako na ostatní obyvatele džungle jejich družka. Od chvíle, kdy ji spatřil na mýtině, kde padla do rukou Arabům, vzplál po ní náhlou a nevysvětlitelnou touhou. Nezapomínal však ani na měsíc s drahokany - o důvod víc vrátit se do tábora arabských nájezdníků! Chtěl získat svůj poklad i ženu. Teprve poté se může vrátit k veleopům, vést je dál divočinou, kam dosud lidská noha nevzkročila, a žít spolu s nimi svobodným životem lovce a bojovníka!

Oslovil tedy jednoho rána své soukmenovce. Žádal je, aby ho následovali. Všichni - až na Taglata a Chulka - však odmítli. Chulk byl mladý, silný a nadaný vyšší inteligencí než ostatní opi. Proto měl i větší představitost. Výprava pro něho byla dobrodružstvím - a tak bez váhání svolil. Taglata vedly k souhlasu zcela jiné důvody - důvody, o nichž Tarzan nesměl nic vědět. Kdyby byl jen tuší, co se za nízkým opičákovým čelem skrývá, jistě by se na svého druha okamžitě vrhl, hnán nezkrotnou žárlivostí.

Taglat nebyl mladý - nicméně stále ještě byl silnou a nelítostnou šelmou mohutného vzrůstu, který nejednou v boji s mladšími protivníky rozhodl v jeho prospěch. Kromě toho byl mrzutý, nevrle povahy, již předčil všechny své soukmenovce, u nichž byly podobné projevy i tak spíše pravidlem než výjimkou. Ačkoli to Tarzanovi nedával najevo, z duše jej nenáviděl. Do boje s ním se nepustil jen proto, neboť cítil, že nad ním jeho protivník vyniká čímsi, co si nedovedl vysvětlit.

Tito dva opi se tedy stali Tarzanovými společníky na cestě do tábora Ahmada Zaka. Když vyrazili, zbytek smečky je sledoval, dokud nezmizeli z dohledu, a pak se rozběhl za potravou.

Tarzanovi dalo spoustu práce udržet opičáky soustředěné na vytčený cíl - žádný veleop se totiž nedokáže věnovat jedné věci dlouho. Vydat se na cestu s určitým záměrem je jedna věc a uchovat tento záměr v paměti je věc druhá. Vždyť všude kolem toho tolik stojí za povšimnutí! Chulk zpočátku naléhal, aby postupovali co nejrychleji, jako kdyby osada nájezdníků nebyla dále než pár hodin chůze. Avšak již za několik okamžiků upoutal jeho pozornost vyvrácený strom, pod nímž byla spousta ponrav a brouků. V té chvíli zapomněl na všechno a na všechny, usedl a dal se do jídla. Chtěl-li se Tarzan vyvarovat nepříjemností, nezbylo mu než čekat, až Chulk vybere tuto špižirnu do posledního sousta. Když se tak stalo, zjistil, že nyní pro změnu zmizel Taglat. Po usilovném pátrání našel tohoto úctyhodného opičího gentlemana, jak rozjímá nad malým hlodavcem, kterého předtím udeřil tlapou. Seděl netečně, zatímco raněné zvířátko se zvolna vlekle pryč. A sotva se zdálo, že vyvázne, roznáchl se opičák znovu a zasadil mu další ránu. Ještě několikrát opakoval týž manévry, až konečně, nabaživ se dosyta této podivné hry, nešťastnou obětí pozřel.

To vše a mnoho jiného Tarzana na cestě do Arabovy osady velmi zdržovalo. Leč syn divočiny neztrácel trpělivost, neboť k uskutečnění svého plánu oba opičáky potřeboval. Nebylo to ale nijak snadné. Chulk si neustále stěžoval na dlouhý pochod a krátké přestávky na odpočinek. Byl by se posléze asi rád podobného dobrodružství vzdal, nebýt Tarzana, který mu barvitě líčil ohromné

zásoby těch nejvybranějších lahůdek, jež se nacházejí v osadě Tarmangani. Taglat tajil své úmysly úzkostlivěji, než je u opičáka obvyklé, i když i on měl nejednou sto chutí utéci. A jistě by tak byl učinil, kdyby ho Tarzan nepřemluvil.

Bylo pozdní odpoledne horkého tropického dne, když je jejich citlivé smysly upozornily, že se blíží k tábořišti.

Postupovali nyní zvolna, držíce se v husté spleti lián, které jim byly dobrým úkrytem. První lezl Tarzan, jehož hladká snědá kůže se v úmorném vedru leskla potem. Za ním se plížili Chulk a Taglat, groteskní napodobeniny svého předáka. Mířili na samý okraj mýtiny obehnané ohradou. Tady sešplhali do nízkých větví mohutného stromu, odkud bylo dobře vidět do vesnice.

Nejprve bylo třeba zjistit, co se v osadě děje. Bránu právě opouštěl jezdec v bílém plášti. Tarzan pokynul oběma opičákům, aby setrvali na místě, a sám se vydal stromovým směrem, kudy po stezce ujížděl Arab. Přeskakoval přitom z jednoho pralesního velikána na druhého s mrštností veverky a tichostí stínu.

Arab pobídl koně k mírnému klusu. O nebezpečí, které na něho číhalo ve větvích, neměl ani tušení. Tarzan poněkud změnil směr a zrychlil, až se konečně ocitl na stezce několik yardů před jezdcem. Tady se zastavil na převislé větvi, pokryté hustým listovím. Obět se blížila zvolna, notujíc si jakýsi popěvek synů pouště. Nad ní se krčila divoká šelma, rozhodnutá zabít - týž člověk, který ještě před několika měsíci usedal v londýnské Sněmovně lordů coby vážená a úctyhodná osoba.

Arab zrovna projížděl pod převislou větví, když se shora ozval slabý šelest. Kůň zařehotal a postavil se na zadní. A tehdy mu dopadl na hřbet snědý obr. Jeho svalnaté paže uchopily Araba a strhly jej ze sedla...

Zakrátko se Tarzan, nesoucí pod paží Arabův oděv, vrátil ke svým opičím druhům. Ukázal jim svou trofej a barvitě vyličil, jakým způsobem jí nabyl. Chulk a Taglat ohmatávali svršky, číchali k nim a přikládali si je k uším - snad v

domnění, že se od nich také něco dovědí. Poté je Tarzan odvedl džunglí na stezku, kde se všichni tři ukryli a čekali. Netrvalo dlouho, a dva černoši odění v bílých pláštích, jaké nosí jejich páni, se tudy vraceli pěšky do tábora. Před několika okamžiky ještě rozmlouvali a smáli se - nyní leželi bez hnutí na zemi a nad nimi se skláněly tři mohutné postavy. Tarzan mrtvolu vysvlékl ze šatů a pak se spolu se svými druhy odebral zpět na kraj mýtiny. Tady vtěsnil oba opičáky do ukořistěných oděvů a sám oblékl poslední z nich, takže z dálky vypadali jako tři Arabové, rozjímající v koruně stromu.

Zůstali tak až do setmění, neboť odtud mohli dobře sledovat dění za ohradou. Tarzan brzy rozeznal chatrč, kde poprvé zachytil vůni ženy, kterou hledal. Viděl dva strážce stojící před vchodem a objevil i příbytek Ahmada Zaka, o němž podle jeho velikosti a význačného umístění v táboře správně usoudil, že patří veliteli celé osady. Zde by mohl být jeho váček s drahokamy! Tarzan si umínil, že se do stanu rozhodně podívá.

Chulk a Taglat zpočátku našli ve svých oblecích zalíbení. Probírali tkaninu mezi prsty a očichávali ji, pozorující jeden druhého s náležitou pýchou a hrdostí. Chulk, který se občas rád bavil na úkor někoho jiného, natáhl svou huňatou tlapu, uchopil kápi Taglatova kabátce a přetáhl mu ji přes nos. Starší opičák byl od přírody nerudný a nepokládal něco podobného za žert. Znal jen dva důvody, proč se ho ostatní dotýkali - aby mu vybrali blechy, nebo se s ním pustili do křížku. Přetáhnout mu přes hlavu cosi, co zapáchá po Tarmangani, nemůže mít nic společného s hledáním blech! Byl tedy napaden! Chulk na něho zaútočil! Zavřel a vrhl se Chulkovi po krku, aniž by zvedl roušku, která mu bránila ve výhledu. Tarzan skočil mezi ně a v té chvíli na kymácející se větvi počaly divoce zápasit tři šelmy...

Oba protivníci do sebe bili a chňapali po sobě tak dlouho, dokud se Tarzanovi nepodařilo je od sebe odtrhnout. Protože veleopu je cizí omluva a neztrácí čas planým vysvětlováním, urovnal Tarzan celý spor tím, že upoutal pozornost opičáků jiným směrem. Oba samci, uvyklí podobným pŕůtkám, při nichž většinou vypadá víc chlupů, než vyteče krve, rychle zapomněli na předchozí mrzutost a za několik minut již seděli družné vedle sebe, čekající, až je Tarzan vyzve, aby ho následovali do osady bílých opic.

Byla již tma, když Tarzan konečně vyvedl své dva soukmenovce z úkrytu na stromě a zamířil s nimi kolem ohrady na opačný konec vesnice. Zvednuv plášť, aby mu neprekážel, přeběhl rychle k ohradě a vylezl na její vrcholek. Opŕm, kteří by při takovém počínání mohli roztrhat své obleky, pokynul, aby vyčkali dole. Pak strhl z ramene oštěp a nastavil jej Chulkovi. Opičák se ho zachytil, a zatímco Tarzan držel pevné druhé konce, vyšplhal na vrchol hrazení. Podobným způsobem se dostal nahoru i Taglat. V příštím okamžiku se všichni tři spustili na zem.

Tarzan vedl opičáky k chatrči, kde byla vězněna Jane Claytonová. Otvor v zadní stěně byl mezitím vyspraven. Tarzan jej očichal a usoudil, že žena, kvůli které vše podstupoval, je uvnitř. Chulk zůstal zcela netečný. Nešlo mu o ženu - jen o to zabořit svůj mlsný čenich do slibovaných lahůdek. Přišel, aby se nasytil. Tarzan mu slíbil hostinu, a to mu stačilo. Zato Taglatova zlomyslná, krví podlitá očka se přivírala při pomýšlení, že jeho chvíle se blíží. Pravda, za oněch několik dní, které uplynuly od doby, kdy se vydali na cestu, pustil mnohé ze svých záměrů z hlavy, avšak nyní mu je bezděčně Tarzanovy poznámky opět připomněly.

Spokojen s tím, že žena, kterou hledá, je v chatrči, vedl dále Tarzan veleopy ke stanu Ahmada Zaka. Kolemjdoucí Arab a dva otroci je zahlédli, ale protože byla tma a bílé pláště dokonale halily zarostlá těla opičáků i mohutnou postavu Tarzanovu, nabyli dojmu, že mĕjí tři rozmlouvající souvěrce.

Tak došli všichni tři nerušeně k zadní stěně stanu. Uvnitř hovořil Ahmad Zak se svými podřízenými. Tarzan pozorně naslouchal.

JANE VE SMRTELNÉM NEBEZPEČÍ

Poručík Albert Werper, zmítán pochmurnými úvahami o osudu, který ho patrně čeká v Adis Abebě, usilovně přemýšlel o útěku. Od oné noci, kdy uprchl Mugambi, však Habešané zvýšili svou opatrnost, aby Belgičanovi zabránili následovat jeho příkladu. Nějaký čas se Werper zabíral možností podplatit Abdul Muraka hrstí diamantů, ale záhy od svého záměru upustil, jelikož se obával, že vůdce výpravy bude jako odškodné žádat drahokamy všechny. A tehdy jej konečně napadlo, jak se dostat na svobodu, a ještě přitom nevydat ani jeden.

Pár dnů poté, co zmizel Mugambi, si Werper vymohl slyšení u Abdul Muráka. Když vstoupil, viděl v Habešanově tváři výraz nevole. Neztrácel však naději, neboť věděl, že i nejryzejší člověk dokáže v touze po bohatství podlehnout lecjaké nabídce.

Abdul Murák se mračil.

"Co chceš?" zeptal se stroze.

"Svobodu!" odpověděl Werper.

Habešan se zašklebil.

"A to mě obtěžuje takovým nesmyslem?"

"Mohu za ni zaplatit!" pokračoval poručík.

Abdul Murák se neubráníl smíchu.

"Zaplatit?" zvolal. "A čím? Snad cáry, které máš na sobě? Nebo pod nimi skrýváš tisíc liber slonoviny? Zmiz! Jsi blázen! Neopovažuj se mě víckrát vyrušovat, sice tě dám zmrskat!!!"

Werper se nevzdával. Jeho svoboda a možná i život závisely na výsledku této rozmluvy.

"Vyslechni mě!" naléhal. "Dám ti tolik zlata, kolik unese deset mužů, když mě v bezpečí necháš dopravit k nejbližšímu anglickému vládnímu úředníkovi."

"Tolik zlata, kolik unese deset mužů?!" opakoval Abdul Murák. "Jsi opravdu pomatený! Kde bys vzal takové množství zlata?"

"Vím, kde je ukryto," řekl Werper. "Slib mi, že splníš, oč té žádám, a já tě k němu dovedu. Je náklad pro deset mužů

dost?"

Abdul Murák se přestal smát a pohlédl upřeně na Belgičana. Zdálo se, že ten muž je zcela při smyslech, a přece - tolik zlata, kolik unese deset mužů? To je zřehla nemožné!

Habešan se na chvíli zamyslel.

"Dobrá, a když splním tvé přání?" pravil posléze. "Jak daleko je zlato?"

"Týden cesty na jih odtud," odpověděl Werper.

"A víš, jaký tě stihne trest, nenajdeme-li ho tam, kde má podle tebe být?"

"Nebude-li tam, zaplatím vlastním životem," neváhal Belgičan. "Vim, kde je! Viděl jsem ho na vlastní oči. Je ho tam tolik, kolik unese ne deset, ale padesát mužů! Bude tvoje, když mě pustíš na svobodu a předáš Angličanům."

"Ručíš tedy životem za to, že zlato nalezneme?" tázal se Abdul Murák.

Werper přikývl.

"Nuže dobrá," souhlasil Habešan. "Slibuji ti svobodu - a to i tehdy, bude-li tam zlata jen pro pět mužů. Ale dokud nebude zlato moje, zůstaneš zajatcem!"

"Jsem spokojen," řekl Werper. "Zítra vyrazíme?"

Abdul Murák přitakal a Belgičan se vrátil ke svým strážcům.

Příštího dne byli černí vojáci překvapeni rozkazem změnit směr pochodu ze severovýchodu na jih. A tak se stalo, že téže noci, kdy Tarzan a jeho opičáci vnikli do osady arabských nájezdníků, utábořili se Habešané jen několik mil odtud...

Zatímco Werper snil o svobodě, děkuje Osudu, že ukořistil váček s diamanty, a Abdul Murák o hromadě zlata uložené pouhých pár dní cesty na jih, udílel Ahmad Zak svým předákům rozkazy, aby připravili větší počet bojovníků a nosičů, s nimiž se hodlal ráno odebrat k troskám Angličanova bungalovu a odnést odsud poklad, který tu byl údajně zakopán. Právě když vydával poslední pokyny, krčil se za jeho stanem tichý posluchač, čekající na vhodný okamžik, kdy bude moci vstoupit a pustit se do hledání ztraceného měšce s třeptivými kaménky.

Konečně Arabovi kumpáni opustili stan. Také Ahmad Zak vyšel ven, aby si zakouřil z dýmky. Příbytek zůstal bez dozoru. Sotva zmizel poslední muž, pronikla zadní stěnou ve výši asi šest stop nad zemí ostrá čepel nože a vytvořila tu otvor, jímž nebylo těžké se protáhnout. Nejprve se jím prosmýkl Tarzan a hned za ním mohutný Chulk. Taglat je nenásledoval - místo toho se otočil a záměřil tmou k chatrči, kde byla vězněna bílá žena - předmět jeho divoké touhy. Před vchodem seděli dva strážci a bezstarostně se bavili. Uvnitř na špinavé rohoži ležela spoutaná mladá žena, bezmocná a odevzdaná svému osudu. Postava v bílém plášti se zvolna přikradla k chýši a skryla se v jejím stínu. Taglat nechápal výhodu svého přestrojení, a tak místo aby klidně prošel kolem hlídky, plazil se podél zadní stěny příbytku. Dorazil až na samý roh chatrče a rozhlédl se.

Strážci byli od něho jen pár kroků. Opičák se však stále neodvažoval ukázat. Báł se zejména hromových holí, které Tarmangani tak rádi a neomylně používali. Pál si, aby poblíž rostl nějaký strom, odkud by mohl na nepřítel seskočit. Ačkoli tu žádný nebyl, přece jen jej cosi napadlo. Střecha chýše přesahovala až nad hlavy obou strážců - odtud je může přepadnout, aniž by ho viděli! Rychlé sklapnutí mocných čelistí by nepochybně způsobilo jednomu z nich okamžitou smrt. Druhého by pak již snadno přemohl, jsa silnější a obratnější.

Opičák ustoupil několik kroků zpět za chatrč. Sebral všechny síly, rozběhl se a vyskočil co nejvýše do vzduchu. Přistál šťastně na střeše, přímo nad zadní stěnou proutěného vězení. Krytina na okamžik udržela váhu mohutného těla, avšak sotva učinil první krok, ozval se praskot a veleop spadl po hlavě dovnitř.

Jane Claytonová spatřila, jak se vedle ní řítí k zemi cosi obrovského a pokusila se odvalit stranou. Op dopadl tak blízko, že tlapou přibil cíp jejího šatu k podlaze. Ucítit vedle sebe nějaký pohyb a vzápětí ženu uchopil jednou ze svých velikých prack. Plášť dosud zakrýval jeho zarostlé tělo, takže Jane Claytonová myslela, že se jí dotkla lidská ruka. Srdce jí poskočilo radostí, že bude konečně zachráněna.

V téže chvíli vtrhli do chatrče oba strážci a zmateně se rozhlíželi, netušice, co by mohlo být příčinou takového hluku. Oči, nepřivykly tmě uvnitř, jim neprozradily nic. Neslyšeli ani žádný zvuk, neboť opičák stál tiše a čekal, zda na něho zaútočí. Když viděl, že také strážci v klidu vyčkávají, co se bude dít, uvědomil si, že tělo, kterého se zmocnil, by mu nedovolilo přemoci protivníky v přímém boji, a rozhodl se prokřesit si cestu nenadálým útokem. Sklonil hlavu a vrhl se na oba muže stojící ve dveřích. Náraz jeho mohutných plecí je převálil na záda, a než se znovu vzchopili, byl veleop pryč, uháněje mezi stíny chatrčí k ohradě.

Rychlost a síla, s jakou si počínal její zachránce, nechávala Jane klidnou. Není to snad sám Tarzan, který přežil zásah Arabovou kulkou? Kdo jiný v džungli by jí dokázal nést tak lehce? Vyslovila jeho jméno, ale nedostalo se jí žádné odpovědi. Stále však neztrácela naději. Před ohradou opičák ani na okamžik nezaváhal. Jediným skokem se vyhoupl na její vrcholek a vzápětí seskočil na druhou stranu. Nyní již Jane uvěřila, že byla zachráněna svým manželem, a když se veleop vyšvihl do větví a unášel ji do pralesa, její víra se změnila v nezvratné přesvědčení.

Na malé, měsíčními paprsky zalité mýtině, necelou mil od ležení Arabů, se domnělý osvoboditel zastavil a pustil ženu na zem. Jeho nešetrné zacházení ji zarazilo, nicméně ani tehdy nepochybovala, že je to Tarzan. Znovu jej oslovila jménem - a v téže chvíli ze sebe únosce strhl plášť. Užaslé ženě se před očima zjevil mohutný zarostlý veleop!

Jane zasténala a omdlela. Ze svého úkrytu v nedalekém křovisku sledoval celý výjev Numa, lev, a mlsně si olízl tlamu. Tarzan vstoupil do stanu Ahmada Zaka a důkladně ho prohledal. Rozházel lůžko, vyprázdnil truhlice a vaky. Pátral všude, kam jeho zrak dokázal proniknout. Váček s třeptivými kaménky však nenašel. Ubezpečen, že jeho poklad tu není, rozhodl se Tarzan nejprve vysvobodit ženu a teprve poté pokračovat v pátrání po ztraceném měšci.

Pokynul Chulkovi, aby ho následoval, a záměřil vesnici k chatrči, kde byla vězněna Jane Claytonová. Ke svému překvapení zjistil, že se ztratil Taglat, který měl čekat před Arabovým stanem, ale protože byl na nespolehlivost opů zvyklý, nepřikládal jeho nepřítomnosti přílišný význam. Pokud mu opičák nekříží jeho plány, je hostejno, kde se toulá.

Když dorazil k chýši, upozoroval zástup lidí shromážděných u vchodu. Vypadalo to, že jsou velmi rozezleni. V obavě, že Chulkovo přestrojení se mezi tolika lidmi prozradí, nakázal opičákovi, aby se uchýlil na opačný konec osady a tam na něho počkal.

Sotva Chulk zmizel ve tmě, vydal se Tarzan ke skupině mužů, vzrušeně debatujících před chatrčí. Zcela zaujat svým počínáním, zapomněl, že on jediný má u sebe oštěp a luk, což mohlo vyvolat podezření. Prodral se zástupem až ke vchodu. Vtom mu jeden z Arabů položil ruku na rameno a zvolal:

"Kdo je tohle?" A strhl mu cíp pláště z obličeje.

Tarzan se ze svého života v divočině nikdy dlouho nepřel se svým protivníkem. Pud sebezáchovy zná ne jeden uskok a léčku, ale tady nebylo času vykládat, že není vlkem v beránčím rouše. Proto neváhal, popadl Araba za hrdlo a počal se jím rozhánět na všechny strany, aby si proklestil cestu mezi ostatními. Používaje chlapíka jako zbraň i štít, dostal se záhy dovnitř. Rozhlédl se letmo kolem a zjistil, že chýše je prázdná. Zachytil však pach Taglatův a vzápětí vydal výhružný skřek.

Ti, kteří se tísnili u dveří, poděšeně ustoupili, když k jejich uším dolehla Tarzanova výzva. Překvapeně zírali jeden na druhého. Do chatrče vkročil neznámý muž a nyní odtud slyšeli řev divoké šelmy! Co to bylo za zvíře? Vnikl snad dovnitř leopard, aniž ho stráže upozorovaly?

Tarzanovy bystré oči zahlédly otvor ve střeše, kterým do vězení lady Greystokové spadl Taglat. Opičák tudy buď přišel, nebo odešel! Zatímco Arabové stáli bezradní před chýší, Tarzan vyskočil jako kočka, vytáhl se dírou na střechu a spustil se tiše na zem. Když si muži konečně dodali odvahy a vtrhli do příbytku, střílejíce jeden přes druhého, našli chatrč prázdnou.

Tarzan v té době již hledal Chulka na opačné straně vesnice. Nenašel ho však. Připraven o družku, opuštěn svými opičáky a oloupen o drahokamy, propadl hněvu. Vyšplhal na ohradu a zmizel v temnotě pralesa. Věděl, že zatím se musí hledání měšce vzdát - návrat do tábora nájezdníků by se rovnal sebevraždě.

Cestou z osady ztratil stopu prchajícího Taglata. Musel proto obejít značný kus pralesa, aby ji znovu objevil.

Chulk zůstal na smluveném místě do chvíle, kdy jej vyděsil křik a výstřely. Nejvíce se - jako všechny opice - bál hromových holí Tarmangani. Zaváhal, ale pak se chvatně vydrápal na ohradu, nedbaje pláště, který mu překážel, a uháněl do džungle.

Zatímco Tarzan postupoval po Taglatově stopě, skláněl se starý opičák na měsícem osvětlené mýtině nad postavou ženy a snažil se přervat provazy na jejích rukou a nohou. Netrvalo by jistě dlouho, a Jane Claytonová by byla svým mužem osvobozena, i když lev, který dvojici pozoroval, se již chystal ke skoku - Osud tomu však nechtěl. Vítr se pojednou otočil, odvál pach ženy jiným směrem a Tarzan paseku minul o několik desítek kroků...

BOJ O POKLAD

Bylo již ráno, když si Tarzan uvědomil, že opět ztratil stopu. Musí se najíst a vyspat, a pak se znovu vydá na cestu! Džungle byla nekonečná, ale neméně rozsáhlá byla i Tarzanova zkušenost. Taglat mohl mít náskok, jaký chtěl, ovšem nakonec bude stejné dostižen - i kdyby měl Tarzan prohledat strom od stromu!

Přesvědčen, že mu Taglat neunikne, vydal se Tarzan po stopě Bary, jelena, aby ukojil hlad. Zvířecí stezka jej vedla východním směrem. Náhle spatřil pronásledované zvíře, jak se žene rovnou proti němu. Tarzan rychle uskočil do nedalekého křoviska, takže jelen o něm neměl nejmenší tušení, a zatímco se zvíře blížilo, vyšvihl se do nižších větví, přesahujících přes stezku. Tady se přikrčil jako divoká šelma čekající na kořist. Co vylekalo Baru, že z ničeho nic prchal opačným směrem, Tarzan nevěděl - snad Numa, lev, či Sheeta, leopard. Ale ať to byl z obyvatel pralesa kdokoli, byl připraven vyhlédnutou oběť bránit a pustit se o ni třeba i do boje.

Jelen se řítí přímo do chřtánu smrti. Tarzan se otočil a byl teď ke zvířeti zády. Klečel na větvi a naslouchal jeho dusotu. Ve chvíli, kdy jelen proběhl pod stromem, skočil mu Tarzan na hřbet. Vahou svého těla srazil Baru na kolena. Zvíře se pokusilo vzepřít, avšak mohutné paže mu zlomily vaz a Bara byl mrtev.

Stejně rychle jako Barova smrt bylo i další Tarzanovo počínání, neboť nevěděl, kdo zvíře pronásledoval. Přehodil si jelena přes plece a vyhoupl se s ním do koruny stromu, obhlížeje svými bystrými očima stezku. Netrvalo dlouho a ukázalo se, co bylo příčinou Barovy úprky. Ozval se totiž tlumený zvuk mnoha koňských kopyt. Tarzan odsekl z jelení kýty notnou porci a zabořil bílé zuby do šťavnatého masa. Neopomněl však přitom sledovat, co se děje pod ním. Záhy uviděl hlavu prvního koně, pak druhou a třetí...

Jednoho z jezdců ihned poznal. Dokázal se ale ovládnout a nedal své vzrušení najevo. V hloučku Habešanů jel Albert Werper! Tarzan ho bedlivě pozoroval, neprozradí-li, zda má u sebe měšec s drahokamy.

Habešané se stočili na jih a v patách jim byl bílý obr, nesoucí s sebou jelena. Věděl, že chce-li Belgičana pronásledovat, nebude mít na lov mnoho času. Nepomýšlel na to vyrvat Werpera ozbrojeným jezdcům - počínal si jako šelma, obezřele a úskočně.

Dvoudenní pochod zavedl karavanu na planinu, za níž se zdvihaly hory - na planinu, kterou si Tarzan pamatoval a která v něm probudila mlhavé vzpomínky a podivnou tesknotu. Vojáci vyjeli na volné prostranství a Tarzan se plížil v bezpečné vzdálenosti za nimi, skrýváje se v porostu. Vedle hromady klád se Habešané zastavili.

Tarzan se přikradl až k nim a sledoval jejich konání s výrazem překvapení ve tváři. Viděl, jak rozrývají zem, a přemítal, zda tu nechtějí schovat nějaké potraviny, které by si cestou zpátky zase vzali. Pak si vzpomněl, jak sám stejným způsobem ukryl típytivé kamínky, a konečně mu svítl - ti muži vykopávají to, co sem před nimi zakopali černoši! Viděl, jak vyhrabali cosi žlutého a špinavého, i radost Werperovu a Abdul Murákovu, která následovala. Muži postupně vytáhli ze země velké množství těchto předmětů a složili je na hromadu. Velitel Habešanů je obcházel a laskal pohledem. Upíraje zrak na zlaté pruty, jako by si Tarzan na cosi vzpomněl. Kde jen něco podobného viděl? Co je to za předměty?

Proč po nich Tarmangani tolik baží? Komu předtím patřily? A co černoši, kteří je zakopávali? Ty podivné předměty byly jejich! Werper je nyní kradl právě tak, jako kdysi ukradl Tarzanův váček s drahokamy. Tarzanovi plály oči hněvem. Nejraději by vyhledal černé muže a vedl je do boje proti těmto zlodějům. Jen kdyby věděl, kde leží jejich osada! Zatímco takto uvažoval, vynořila se z lesa na kraji savany skupina lidí a zamířila ke spáleništi bungalovu. Abdul Murak, vždy ostrážitý, je uviděl první. Svolal své muže, aby vsedli na koně a připravili se k boji, neboť kdo v divočině ví, potká-li v příští chvíli přítele, či nepřitele?

Werper se vyšvihl do sedla, zíraje na příchozí, a vzápětí se - bledly jako stěna - obrátil k Abdul Murákovi.

"Je to Ahmad Zak se svými jezdci!" zašeptal. "Přišel pro zlato!"

Byl to skutečně Ahmad Zak - i on totiž z dálky zahlédl zlaté pruty a uvědomil si, že obavy, které měl od chvíle, kdy spatřil u spáleniště neznámé lidi, se naplnily. Někdo jej předešel! Někdo si vyzvedl poklad dřív!

Arab byl běsný vzteky. Poslední dobou jako by se všechno proti němu spiklo! Přišel o drahokamy, Belgičan mu uprchl a bílá žena zmizela. A teď se tu ještě objevili nějakí lidé, aby mu sebrali poklad, o kterém se domníval, že se nikdo neodváží vztáhnout na něj ruku!

Nedbal na to, kdo jsou oni zloději. Že kořist nevydají bez boje, tím si byl jist. Zavolal na své druhy, pobídl koně ostruhami a vyrazil za Habešany. Za ním se hnál zástup Arabů mávajících puškami nad hlavou a divoce řvoucích a láteřících. Abdul Murákovi muži přivítali útočníky střelbou, která jich několik srazila ze sedla. Vzápětí však byli nájezdníci mezi nimi a došlo ke krvavé řeži na šavle i ručnice.

Ahmad Zak spatřil Werpera a zamířil rovnou k němu. Belgičan, na smrt vyděšen, obrátil koně a prchal odtud jako smyslů zbavený, aby si zachránil holý život. Ahmad Zak předal velení jednomu ze svých zástupců a pustil se planinou za uprchlíkem, aby se mu pomstil - a to i za cenu, že ztratí poklad. Zatímco pronásledovatel a pronásledovaný ujížděli tryskem k lesu, krveprolití vrcholilo. Ani Habešané, ani hrdlořezové Ahmada Zaka neznali slitování!

Tarzan, ukrytý v křovisku, sledoval bitku, zuřící všude kolem. Nebylo odsud úniku, takže se nemohl pustit ani za Werperem, ani za Arabem. Habešané mezitím utvořili půlkruh, v jehož středu se ocitl i Tarzanův úkryt. Arabové sem podnikali výpady, rozsévající smrt střelbou i údery svých zahnutých mečů. Mužů Ahmada Zaka bylo mnohem víc, a tak byli Habešané záhy na pokraji porážky.

Tarzanovi byl výsledek bitvy lhostejný. Šlo mu jen o jediné - dostat se z bojiště a dát se po stopě zloděje drahokamů.

Když poprvé uviděl Werpera na stezce, kde skolil Baru, nevěřil svým očím. Byl přesvědčen o tom, že zloděj padl za obětí Numovi! Teď však bylo jasné, že muž, kterého ulovil Numa, byl někdo zcela jiný.

Zatímco se krčil za keřem zahrady, která bývala chloubou jeho ženy, zabočili k němu v zápalu boje Habešan a Arab na koni, zuřivě po sobě sekající meči. Krok za krokem zatlačoval Arab svého protivníka k Tarzanovu úkrytu, kde jej posléze srazil ranou do hlavy. Mrtvé tělo dopadlo nedaleko Tarzana. Ve chvíli, kdy Habešan klesl do trávy, Tarzan pochopil, že se mu naskýtá příležitost se odtud dostat, a okamžitě jednal.

Před vyděšeným koněm náhle stanula obrovitá postava, jako by vyrostla ze země. Mohutná paže se chopila otěží, a tehdy Arab ke svému úžasu zjistil, že se ocitl tváří v tvář novému nepříteli. Jeho soupeř neměl meč, jen oštěp a luk. Jakmile se Arab probral z leknutí, vrhl se na cizince, meč vysoko zdvižený. Sekl svému protivníku po hlavě, avšak ostří jen neškodně prolétlo vzduchem, neboť Tarzan včas uskočil. V příští chvíli již bílý obr seděl na zadku koně a Arab ucítil, jak jej svalnatá ruka ovívá kolem pasu. Než se stačil vzpamatovat, byl stržen ze sedla, a poslouživ coby živý štít, unášen bojovou vřavou. Hned za bojištěm byl pak odhozen na zem. Když vstal, viděl, jak nepřítel žene jeho hřebce tryskem přes planinu k lesu.

Ještě celou hodinu zuřila bitva. Jen několika Habešanům se podařilo uprchnout - a mezi nimi Abdul Murakovi. Vítězní nájezdníci se shromáždili kolem zlatých prutů a čekali na návrat svého velitele. Jejich nadšení poněkud mírněla skutečnost, že bílý obr zmizel. Muž, kterého srazil z koně, byl nyní středem pozornosti, když vykládal o jeho nadlidské síle.

Mezi Araby nebylo jediného, kdo by neznal Tarzanovo jméno. A to, že neúprosný soudce všech zločinců v džungli, kterého pokládali za mrtvého, žije, v nich vzbuzovalo hrůzu. Přesto mnozí věřili, že viděli jen jeho ducha, a proto se ustrašeně rozhlíželi kolem, zda se opět někde neobjeví. Byli přesvědčeni, že se pomstí za uloupené zlato. Čím dále o tom rozmlouvali, tím byl jejich strach větší.

A zatím je z rákosí na břehu řeky bedlivě sledoval nevelký hlouček černých válečníků. Černoši zaslechli hluk bojové vřavy a přebrodili na druhou stranu, kde se ukryli a pozorovali každý krok účastníků bitky.

Třesouce se při pomýšlení, že Tarzanův duch se může každou chvíli vrátit, čekali nájezdníci na Ahmada Zaka sotva půl hodiny. Konečně to jeden z nich nevydržel a navrhl, aby se vydali svého velitele hledat. Na ta slova všichni jako jeden muž naskákali na koně.

"Zlato je tu v bezpečí," tvrdil Arab. "Habešany jsme pobili, takže nám ho nikdo nevezme."

Vzápětí vyrazili přes planinu, nechávající za sebou oblak prachu. A tehdy vyšel zpoza rákosí zástup černochů a zamířil k místu, kde ležely na zemi srovnané zlaté pruty z Oparu...

Když Werper dosáhl okraje pralesa, byl ještě hodný kus cesty před Ahmadem Zakem. Arab, který měl lepšího koně, jej však doháněl. Hnán bezuzdným strachem, pobízel Belgičan zvíře k trysku, nedbaje, že stezka v džungli je úzká a krivolaká. Za sebou slyšel hlas Ahmada Zaka, který ho vyzýval, aby se zastavil. Werper ale nato bodl koně ostruhami do slabin ještě silněji.

Na jednom místě ležela přes cestu spadlá haluz. Každý kůň by tuto překážku bez nesnázi překonal - ten, který nesl Werpera, byl však na smrt vyčerpán. Nohy mu těžkly únavou. Větev se mu zapletla mezi přední běhy, zavrával a přepadl na pěšinu. Werper mu přeletěl přes hlavu a odvalil se stranou. Ihned vyskočil a rozběhl se zpátky. Uchopil koně za uzdu a pokoušel se ho přinutit k pohybu. Zvíře však nemělo sílu postavit se znovu na nohy. Belgičan je proklínal a bez milosti bil.

Vtom se nedaleko objevil Ahmad Zak. Werper se okamžitě vzdal dalších pokusů přimět umírajícího koně, aby se zvedl. Strhl z ramene pušku, zalehl za tělo zvířete a vystřelil na přibližujícího se Araba. Kulka zasáhla Ahmadova koně přímo do prsou a skolila jej necelých sto yardů od místa, kde se Werper chystal k dalšímu výstřelu. Arab stál nyní stranou, a když uviděl Belgičana, skrytého za mrtvolou koně, zaujal totéž postavení.

Leželi teď proti sobě, střídajíc jeden po druhém a častujíc se těmi nejhoršími přídomky.

A zatím se na kraj lesa blížil Tarzan. Sotva zaslechl výstřely obou protivníků, rozhodl se zvolit bezpečnější cestu korunami stromů, než pokračovat stezkou na unaveném koni. Držel se stále na stejné straně a brzy dorazil k místu, odkud mohl oba soupeře pozorovat. Viděl, jak se střídavě zvedají a pálí po sobě, aby vzápětí znovu zalehli do úkrytu. Werperovi počaly docházet náboje, neboť byl vyzbrojen pouze zbytkem munice jednoho z Habešanů, který padl v boji o zlaté pruty. Uvědomil si, že zanedlouho vloží do zásobníku poslední nábojnici, a neskolí-li Araba, bude mu vydán na milost a nemilost - a dobře věděl, co by to pro něho znamenalo. Musel co nejrychleji přijít na to, jak vyváznout. A jediné, v čem spatřoval jistou naději, bylo Ahmada Zaka podplatit.

Když střelba na okamžik ustala, vsunul Werper do pušky poslední patronu a zvolal nahlas:

"Ahmade Zaku! Jen Alláh ví, či kosti budou tlít na této pěšině, budeme-li pokračovat v téhle nesmyslné bitce! Ty toužíš po mém měšci, a já si cením života a svobody víc než drahokamů. Ať tedy každý dostane, co chce, a pak jde svou cestou. Položím teď měšec na mrtvolu svého koně, abys na něj viděl, a ty uděleš totéž se svou puškou. Pak odejdu a nechám ti váček s drahokamy. A ty mi v tom nebudeš bránit. Chci jen svůj život a svobodu!"

Arab se na okamžik zamyslel. Konečně promluvil. Z jeho odpovědi bylo patrné, že střelivo dochází i jemu.

"Jdi si tedy!" zavrčel. "A měšec polož tak, abych ho opravdu viděl! Dívej se, kladu pušku, jak jsi chtěl. Můžeš jít!"

Werper odepjal váček od pasu. S lítostí naposledy přešel prsty po jeho obsahu. Kdyby si tak mohl alespoň trochu odsypat! Avšak Ahmad Zak stál proti němu a ostržím zrakem sledoval každý jeho pohyb. S těžkým srdcem položil Belgičan váček na tělo svého koně. Pak se zvedl, sebral pušku a odcházel pozpátku stezkou, tvář obrácenou k nepříteli.

Ahmad Zak ani tehdy neučinil jediný krok, obávaje se zrady - tedy téhož, čeho by byl jistě sám za podobných okolností schopen. Jeho podezření nebylo bezdůvodné, neboť jakmile mu poručík zmizel z dohledu, zastavil se za kmenem stromu, odkud dobře viděl na zdechlinu koně i váček s drahokamy. Zdvihl pušku a zamířil na místo, kudy musel Arab projít, chtěl-li se měšce zmocnit.

Leč Ahmad Zak nebyl tak pošetilý, aby se vystavil nepříteli. Kryt bujnou vegetací, plížil se podél stezky, až se ocitl přímo proti mrtvému zvířeti, které patřilo jeho soupeři. Váček měl nyní takřka na dosah. Nedaleko odtud stál Werper, zneklidněn tím, že si Arab stále nejde pro odměnu. Konečně jej zahlédl - v těsné blízkosti koňského trupu!

Než si Belgičan stačil uvědomit, že byl oklamán, popadl Arab měšec za řemínek ze surové kůže a zmizel s ním v houštině. Werper si netroufal vystřelit, dokud nebude mít jistotu, že jeho poslední náboj nemine svůj cíl.

Se škodolibým úsměvem na rtech ustoupil Ahmad Zak hlouběji do pralesa. Byl přesvědčen, že zákeřný poručík číhá nedaleko s prstem na kohoutku. Avšak Werper se neodvažoval učinit krok. Zároveň mu lakota bránila odejít, a tak zůstal stát na místě, pušku připravenou k výstřelu a oči upřené na stezku.

Byl tu však ještě někdo, kdo zahlédl měšec a poznal jej - někdo, kdo sem dorazil současně s Arabem, vznášeje se nad ním ve větvích, tiše a jistě jako smrt. Když vůdce nájezdníků po chvíli našel místo méně zarostlé křovisky a chystal se zde pokochat pohledem na drahocenný úlovek, stanul Tarzan přímo nad ním, aby učinil totéž.

Ahmad Zak si lačně olízl suché rty, rozvázal řemínek, nastavil dlaň a vysypal do ní několik kamínků. Přelétl je jediným pohledem. Vzápětí zablyskal očima, zaklel a mrštil všim, co měl v ruce, do porostu. Pak vyprázdnil zbytek váčku.

Zašklebil se a zaťal pěsti, zarýváje nehty do dlaní.

Tarzan jej sledoval s údivem. Nechápal, co se s jeho měšcem děje. Rád by byl také věděl, zda druhý muž již odešel.

Rozhodl se to zjistit, a jen ukojí svou zvědavost, zaútočí na Araba a měšec mu odebere. Což nebyly třpytivé kaménky jeho?

Náhle však viděl, jak Arab vztekle odhazuje váček a kvapí podél stezky do džungle. Když zmizel z dohledu, Tarzan se spustil na zem a počal hledat své lesklé kamínky. Sotva našel první z nich, pochopil, co bylo příčinou Arabova hněvu - místo drahokamů to byly jen bezcenné říční oblázky!

JANE CLAYTONOVÁ A PRALESNÍ ŠELMY

Jakmile Mugambi unikl z tábora habešských vojáků, nastaly mu krušné časy. Procházel územím, které neznal, kde nebyla voda a kde jen málokdy nalezl něco k snědku. Po několikahodinovém putování zeslábl natolik, že se dál sotva vlekl. S nemalými obtížemi a z posledních sil, které mu ještě zbyly, zbudoval přístřešek, jenž by ho chránil před divokými šelmami. Celý příští den pak strávil hledáním jedlých kořínků a vody. Nakonec jej před smrtí zachránilo několik kaluží, které ještě nestačily vyschnout.

Byl v žalostném stavu, když se mu konečně podařilo dorazit k velké řece, kde byla hojnost ovoce a drobné zvěře, kterou lovil pomocí kyje vyrobeného ze spadlé větve. Byl si vědom, že než se dostane do země Waziriů, má před sebou ještě dlouhou cestu, a tak se rozhodl zůstat tam, kde je, dokud nenabere sil. Věděl, že několikadenní odpočinek mu prospěje a vrátí mu naději, že se šťastně shledá se svými soukmenovci.

Výbudoval pevnou ohradu z trní a uprostřed ní jednoduchou chatrč, kde mohl v noci nerušeně spát. Ve dne se pak vydával na lov, aby získal maso a zesílil. Jednoho rána, právě když si byl shánět potravu, zahlédl jej z úkrytu ve větvích pár divokých očí. Byla to zlá očka, posazená blízko sebe ve sveřepém obličejí. Pozorovala Mugambiho, jak kyjem ubíjí malého hlodavce a pak se vrací do svého příbytku. Patřila Chulkovi, který černocho sledoval víc ze zvědavosti než z nepřátelství.

Od chvíle, kdy mu Tarzan opatřil bílý plášť, nalezl opičák zalíbení v převlecích Tarmangani. Postupně však zjistil, že mu

šat brání v pohybu, a tak jej svlékl a odhodil. A teď uviděl Gomanganiho, oděného mnohem skromněji - pás kolem beder, několik kovových ozdob a čelenka z peří. Tenhle oblek se mu líbil víc než dlouhý plášť, zachytávající se za větve a křoviny! Také měšec, který se houpal černochovi u boku, hned upoutal jeho pozornost, neboť byl ozdoben pery a třásněmi. Proto se přiblížil k ohradě z trní a vyčkával, až se mu naskytne příležitost zmocnit se některé z oněch pozoruhodných věcí, které měl černocho na sobě.

A nemusel čekat dlouho! Mugambi, mající ve své trnové pevnosti pocit bezpečí, byl zvyklý ulehnout za poledního vedra do stínu a klímat až do západu slunce, kdy horko již nebylo tak velké. Chulk, jenž z úkrytu pečlivě střežil počínání černého bojovníka, brzy poznal, že muž klidně spí. Vylezl na převislou větev a po ní se spustil na zem přímo uprostřed ohrady. Přistoupil k spáči, aniž pohnul jediným listem či stvolem. Sklonil se nad ním a prohlížel si věci, které se mu tolik líbily.

Ačkoli patřil k nejsilnějším opičím samecům, jakýsi vnitřní hlas mu našeptával, aby se s černochem nepouštěl do boje - byl to strach z člověka, který ovládá všechny nižší bytosti včetně divokých šelem. Stáhnout z Mugambiho pás a ozdoby, aniž by ho vzbudil, bylo zhora nemožné. Jediné, co mohl odcizit, byl kyj a měšec, který se černochovi uvolnil od boku, jak se ve spánku převaloval. A něco je přece jen lepší než nic!

Chulk popadl obě věci, bleskurychle se vyšvihl do bezpečí na stromě a prchal do džungle. Kdyby byl napaden a měl nablízku své soukmenovce, dokázal by se postavit i více lidem najednou, ale sám - to bylo něco docela jiného!

Mugambi se po chvíli probudil a zjistil, že měšec je pryč. Okamžitě byl na nohou. Co se jen mohlo stát? Když uléhal ke spánku, měl přece měšec u sebe! Určitě tu někde byl! Kdo jej mohl vzít? Navíc záhadně zmizel i jeho kyj!

Zprvu se mu začali vybavovat nejrůznější duchové, jimž přičítal krádež palice i vzácného váčku. Pak ale objevil v udupaném mechu otisk, podobný stopě lidské nohy. Počalo mu svítat. Rychle vyběhl z trnové ohrady a hledal všude kolem podobné otisky. Šplhal po stromech, aby zjistil, kudy zloděj prchal. Obratný veleop však po sobě nezanechal téměř žádné stopy, takže ani tak zkušený a bystrý pozorovatel, jakým byl Mugambi, se ničeho nedopátral. Zato ale cítil, že má konečně dost sil vydat se do země Waziriů. Našel si novou hůl a odvážně vkročil do labyrintu džungle, nechávaje řeku za zády.

Zatímco Taglat zápolil s provazy, jimiž byla žena svázána, plížil se lev, sledující výjev z nedaleké houštiny, stále blíž. Opičák byl k němu obrácen zády. Neviděl mohutnou hlavu s hustou hřívou, jak vyčnívá z porostu. Netušil, že se tlapy stahují pod trup a šelma je připravena nenadále skočit. Varováním mu byl až hromový řev, který lev již nedokázal potlačit.

Taglat se ohlédl, pustil bezvládné ženské tělo a dal se na útěk. Bylo však již pozdě - lev mu dopadl plnou vahou na záda. Ledva byl obrovský veleop přitisknut k zemi, probudil v něm pud sebezáchovy všechnu divokost a sílu, jimiž jej vybavila příroda. Bojoval odvážně a úporně, takže ani král zvířat si nemohl být jist svým vítězstvím.

Uchopil lva za hřívu a zaťal mu tesáky hluboko do hrdla. Divoce přitom vrčel a vytrhával Numovi z těla chuchvalce zakrvácené srsti. Jeho skřeky se mísily s Numovým řevem, který se rozléhal džunglí, takže drobná zvířata odtud prchala v šíleném strachu.

Převalující se sem a tam v porostu, bojovaly obě šelmy stejně nelítostně, až konečně velká kočka zasadila Taglatovi tlapou smrtící úder do hrudi. Veleop klesl k zemi, zbrotěn krví. Numa se vztyčil, jako by očima hledal dalšího nepřítele. Viděl jen bezvládné tělo ženy, ležící opodál. Zavrčel, přední tlapu položil

na mrtvolu opičáka a zařval na znamení svého vítězství. Pak stál chvíli nehnutě se zvednutou hlavou a rozhlížel se po mýtině.

Znovu se zadíval na ženu a znovu zavrčel. Jako dva strážci bezmocného vězně sledovaly Numovy žlutozelené oči Jane Claytonovou. Jeho napjaté tělo se pojednou přikrčilo a zvolna a tiše se plížilo k bezbranné oběti. Milosrdný Osud našťastí nepřipustil, aby Jane v té chvíli přišla k sobě. Nevěděla, že se k ní blíží lev. Neslyšela, jak čenichá, ani necítila jeho dech...

Numu na okamžik upoutal jakýsi zvuk, ozývající se z džungle. V té chvíli přestal mít zájem o novou kořist, vrátil se k mrtvole opičáka a dal se do hodování.

Jane konečně otevřela oči. Přivykla nebezpečí, zachovala klid a nedala nikterak najevo své překvapení. Viděla statného lva, jak požírá svou oběť jen pár kroků od ní. Co dělat? Nezbyvalo než trpělivě vyčkat, až se Numa nasytí a odejde, pokud ji zatím neobjeví hyena či jiná šelma. Ležela bez hnutí, mučena chmurnými myšlenkami.

Náhle si uvědomila, že necítí bolest a že její ruce leží volně podél těla a nejsou svázány za zády. Jak je to možné? Nemí spoutána! Je volná! Netušila, jak k tomu došlo. Nevěděla, že provazy přerval Taglat zlomek vteřiny předtím, než jej napadl lev. Na moment se jí zmocnila radost a v duchu děkovala Bohu - ale jen na malý moment. Je skutečně volná, jestliže má za zády divokou šelmu?

Zdálo se jí, že uniknout z jejich spárů je téměř nemožné. Nejbližší strom byl odtud dobrých sto stop - lev méně než polovinu. Vstát a pokusit se doběhnout do bezpečí by znamenalo jistou záhubu, neboť Numa by ji nepochybně dostihl.

A přece zbývala naděje - naděje, závislá na náladě velkého zvířete. Možná, že lev má plný žaludek a nechá ji odejít. Ale mohla se odvážit pokusu, jehož výsledek je tak nejistý? Pochybovala o tom. Zároveň se však nechtěla vzdát bez boje.

Dívala se na lva. Neviděl ji, neboť měl hlavu otočenou ke kořisti. Zkusila se pohnout. Tiše se několikrát převalila směrem ke stromu a pak zaujala tutéž polohu jako předtím - avšak o poznání dále od šelmy. Zvíře nemělo nejmenší tušení, co se děje za jeho zády. Učinila tedy týž pohyb a znovu se Numovi vzdálila o několik stop. Ještě hodnou chvíli, která jí připadala jako věčnost, pokračovala v tomto svém konání, aniž by lev zjistil, že mu jeho druhá kořist uniká.

Byla právě v půli cesty - ještě kousek, a bude se moci zvednout a upalovat ke stromu, znamenajícímu záchranu. Vtom - když již byla takřka u cíle - lev otočil hlavu a upřel na ni své zraky. Jane vyrazil na čele studený pot - uvědomila si, že ve chvíli, kdy bylo vysvobození na dosah, ocitla se opět ve smrtelném nebezpečí!

Na okamžik oba strnuli. Šelma ležela bez hnutí a zírala na svou kořist. Jane opětovala její pohled, neodvažujíc se sebemenšího pohybu. Nervové vypětí začínalo být nesnesitelným. Byla by vykřikla radostí, když se Numa odvrátil a pokračoval v hostině. Jeho nastražené slechy však prozrazovaly, že ženino počinání mu ani tehdy není lhostejné.

Jane pochopila, že se již nemůže podobným způsobem pokoušet o únik, aniž by upoutala Numovu pozornost. Proto se odhodlala k zoufalému kroku. Sebrala všechny síly, prudce se zvedla a rozběhla se ke stromu. V téže chvíli vyskočil i lev a s vyceněnými tesáky a hromovým řevem se hnál za ní.

Každý, kdo lovil v Africe velké šelmy, potvrdí, že jen málokteré zvíře dokáže být tak rychlé jako útočící lev. Pokud vystačí s dechem, řítí se vpřed rychlostí rozjetého vlaku. A tak třebaže Jane Claytonovou dělila od stromu jen nepatrná vzdálenost, stejně nepatrná byla i její naděje na záchranu. Leč strach dokáže zázraky! Ačkoli dobíhající lev vyskočil téměř ve stejném okamžiku jako Jane, zavadil drápy jen o její boty, a zatímco chňapl po své kořisti, vyšvihla se žena do větví.

Lev chvíli přecházel sem a tam pod stromem a zlostně vrčel. Nervově zcela vyčerpaná, nabyla Jane dojmu, že se snad už nikdy neodváží znovu vkročit do džungle, která ji dělila od země Waziriů.

Byla skoro tma, když se Numa konečně vytratil z mýtiny. Ani tehdy si však Jane nedovolila slézt ze svého úkrytu, neboť u zbytků veleopa se objevila smečka hyen. Strávila krušnou noc - nemohla se dočkat rána, až bude moci opustit toto místo, kde prožila tolik hrůzostrašných dobrodružství.

Únava záhy zvítězila nad strachem. Jane slezla níž a skrčena na bezpečném, byť nepříliš pohodlném místě mezi dvěma silnými větvemi usnula. Slunce bylo již vysoko, když se probudila. Po Numovi a hyenách nebylo nikde ani stopy. Jen důkladně ohlodané kosti opičáka svědčily o tom, co se na tomto poklidně vyhlížejícím kousku pralesa před několika hodinami odehrálo.

Jane pocítila hlad a žízeň. Uvědomila si, že musí na zem, nebo bez jídla zahyne. Sebrala poslední zbytky odvahy a vydala se na cestu. Zvolila směr, kde - jak věřila - leželo území Waziriů, přestože věděla, že tam, kde kdysi stávala farma, jsou nyní jen trosky a spoušť. Vedla ji naděje, že narazí na některou z wazirijských osad, či potká přímo někoho z těchto neúnavných lovců.

Putovala půl dne, když znenadání nedaleko od ní zazněly výstřely z pušky. Zastavila se a naslouchala. Co to mělo znamenat? Nejprve ji napadlo, že jde o přestřelku mezi arabskými nájezdníky a skupinou Waziriů. Protože nevěděla, kdo je blíž vítězství, ani zda má před sebou nepřátele, či přátele, neodvažovala se pokračovat v cestě, aby na sebe neupozornila. Po chvíli nabyla přesvědčení, že střelily nanejvýše tři pušky, neboť nikdy se neozvala hromadná salva. Nicméně dosud váhala jít dál. Nakonec se rozhodla, že raději nebude pokoušet osud, a vyšplhala do husté koruny stromu, který stál u stezky, a čekala, co se bude dít.

Když výstřelů počalo ubývat, zaslechla lidské hlasy, nedokázala však rozeznát smysl slov. Konečně střelba ustala docela. Na delší dobu zavládl klid. Jane se již chystala, že sleze ze svého úkrytu, ale náhle bylo ticho porušeno zvukem kroků na stezce. Vzápětí se odkudsi vynořila mužská postava a zamířila přímo k ní. Byl to běloch, třímající v rukou pušku připravenou k výstřelu a neustále se ohlízející za sebe.

Jane Claytonová okamžitě poznala monsieur Frecoult, který byl kdysi hostem na jejich farmě. Chtěla na něho zavolat, potěšena, že vidí známou tvář, když vtom muž uskočil ze stezky a zmizel v přilehlé houštině. Zdálo se, jako by jej někdo pronásledoval. Jane proto zůstala zticha, aby zbytečně neupoutala jeho pozornost, či dokonce nepřivedla na stopu pronásledovatele.

Sotva se Frecoult schoval, objevil se bíle oděný Arab. Jane teď viděla oba muže zcela zřetelně. Poznala i toho druhého - Ahmada Zaka, vůdce tlupy, která vyplnila jejich usedlost a ji samu zajala. Když spatřila, jak Frecoult, kterého měla za přítele a spojence, zvedá pušku a míří na Araba, v duchu se modlila, aby nechybil.

Ahmad Zak zůstal stát uprostřed cesty. Ostřížím zrakem prohlížel každý keř a strom. Jeho vysoká postava byla pro protivníka dokonalým terčem. Zazněl výstřel a nad houštím, skrývajícím Belgičana, se rozplýval slabý obláček dýmu. Ahmad Zak zavrával a padl tváří k zemi.

Když Werper opět vyšel na stezku, ozval se těsně za ním radostný výkřik. Otočil se, aby zjistil, kdo ho vyrušil, a uviděl, jak Jane Claytonová seskakuje ze stromu a běží mu s roztaženými rukama vstříc.

JANE CLAYTONOVÁ ZNOVU V ZAJETÍ

Ačkoli oděv Jane Claytonové byl rozedrán a vlasy rozčuchány, Werper si uvědomil, že dosud nikdy neviděl ženu tak půvabnou. Domníval-li se, že by mohla cokoli vědět o jeho podílu na smutném osudu farmy i jí samé, pak podobné myšlenky záhy zaplašila otevřenost a upřímnost jejího chování. Vyprávěla mu chvatně o všem, co se jí přihodilo od chvíle, kdy opustil jejich dům. Když mluvila o smrti svého manžela, vytryskly jí do očí slzy, jejichž přívál nedokázala zadržet.

"To je hrozné!" řekl Werper, předstíraje soustrast. "Ale nepřekvapuje mě to. Tento netvor," a ukázal na Ahmada Zaka, "ohrožoval celé okolí. Také vaši Waziriové byli buď pobiti, nebo vyhnáni ze své země daleko na jih. Lidé Ahmada Zaka obsadili planinu obklopující vaši farmu. Nelze odtamtud vyvážnout, ani se kdekoli skrýt. Naši jedinou nadějí je vydat se co nejrychleji na sever a dorazit do tábora Ahmada Zaka, dříve než se ostatní dovědí o jeho smrti. Myslím, že to půjde, neboť jsem byl jejich hostem, ještě než jsem poznal, co je ten muž zač. Jeho lidé netuší, že jsem se obrátil proti němu. Pojdte! Musíme se tam dostat dřív než ti, kdo doprovázeli Ahmada Zaka na jeho poslední výpravě. Najdou jeho tělo a podají zprávu o smrti svého velitele zabijákům, kteří zůstali v táboře. Musíme je předejít. Je to naše jediná šance, lady Greystoková! Máme-li dosáhnout cíle, je nutné, abyste mi důvěřovala. Počkejte na mě okamžik - jen vezmu Arabovi měšec, který mi ukradl."

Werper vykročil k mrtvému, poklekl nad ním a počal ho prohledávat. Ke svému překvapení však váček s drahokamy nenašel. Vstal a vydal se po stezce zpátky, hledaje nějakou stopu po ztraceném pokladu. Nenalezl ničeho, přestože pečlivě propátral celé okolí místa, kde ležel jeho protivník. Zmatený a rozmrzelý se vrátil k ženě.

"Měsíc je pryč," vysvětloval. "Neodvážuji se tu již déle setrávat. Musíme si pospíšet do tábora, než se zde objeví ostatní jezdci."

Nemajíc nejmenší potuchy o pravé povaze tohoto muže, neshledávala Jane nic podezřelého ani v jeho záměrech, ani v důvěrné známosti s arabskými nájezdníky. Vkládala do něho naději na záchranu a neváhala vydat se znovu do osady Arabů, kde byla ještě nedávno vězněna.

Teprve na druhý den pozdě odpoledne dorazili k cíli své cesty. Když stanuli na kraji mýtiny před branami opevněného ležení, vyzval Werper ženu, aby přistoupila na vše, o čem bude s Araby vyjednávat.

"Řeknu jim, že jsem vás zadržel po vašem útěku z tábora a odvedl k Ahmadu Zakovi. Ten se však mezitím zapletl s wazirijskými bojovníky a nařídil mi, abych vás vzal s sebou zpátky, opatřil ozbrojený doprovod a odvezl vás co nejrychleji na sever."

I tentokrát byla Jane oklamána zdánlivou upřímností Belgičanovou. Uznala, že mezní situace vyžaduje mezní řešení, a ačkoli se chvěla při pomýšlení, že bude muset opět vstoupit za hradby vesnice divokých nájezdníků, rozhodla se podvolit a uposlechnout návrhu svého společníka.

Werper zavolal na stráž, uchopil Jane za ruku a vedl ji přes palouk. Muži, kteří jim otevřeli bránu, netajili překvapení. Zrádný poručík se bezostyšně vrací zpátky! Odpověděli na jeho pozdrav, hledíce s údivem na zajatkyňi, kterou s sebou přiváděl.

Belgičan okamžitě vyhledal Ahmadova pobočníka a jeho hraná upřímnost znovu slavila úspěch, sotva počal vysvětlovat důvod svého návratu. Skutečnost, že přivedl zpět bílou ženu, unesenou nedávno za dramatických okolností z osady, jen umocňovala věrohodnost celého vyprávění. A tak Muhammad Ubajd, který by Werpera ještě před chvílí bez váhání zabil, se k němu nyní choval docela přátelsky.

Jane byla uvězněna v těžce chatrči jako předtím. Tentokrát jí však její špinavý vnitřek nepřípadal tak strašný, neboť byla přesvědčena, že vše je součástí plánu, který monsieur Frecoult vymyslel. Opět byla spoutána a před její chýši nasazena stráž.

Werper ji několika vlídnými slovy uklidnil. Poté odešel a zamířil rovnou do stanu Muhammada Ubajda. Cestou uvažoval, jak dlouho bude trvat, než se jezdci Ahmada Zaka vrátí s tělem svého mrtvého vůdce. Čím více o celé věci přemýšlel, tím více rostly jeho obavy o zdar podniku, do kterého se pustil. Kdyby uprchl z tábora sám, jen by tím svůj život prodloužil o několik hodin. Tito drsní mužové, kteří znají v pralese každou stezku, by jej dostali ještě mnohem dříve, než by dorazil k pobřeží!

S podobnými myšlenkami vstoupil do obydlí Muhammada Ubajda, který seděl na koberci s nohama zkříženýma pod sebou a kouřil vodní dýmku. Arab k němu zvedl oči.

"Buď pozdraven, bratře!" řekl.

"I ty buď pozdraven!" odpověděl Werper.

Chvilí oba mlčeli. Konečné Arab přerušil ticho:

"Byl můj pán Ahmad Zak živ a zdrav, když jsi ho naposledy viděl?"

"Nikdy nebyla jeho duše tak čistá jako tehdy," potvrdil Belgičan.

"To je dobře," pokračoval Muhammad Ubajd a vypustil obláček modravého dýmu. Opět zavládlo na okamžik ticho.

"A kdyby byl mrtev?" zeptal se náhle Belgičan, jako by měl v úmyslu vyjevit pravdu. Arab přivřel oči a naklonil se dopředu.

"Od chvíle, kdy ses vrátil do tábora muže, kterého jsi podvedl a který žádá tvou smrt, jsem hodně přemýšlel. Strávil jsem s Ahmadem Zakem mnoho let - ani jeho vlastní matka ho nezná tak dobře jako já. Nikdy neodpouští - a už vůbec nevěří tomu, kdo ho jednou zradil. Došel jsem k přesvědčení, že Ahmad Zak je mrtev. Jinak by ses neodvážil přijít, ledaže bys byl statečnější či hloupější, než za jakého tě pokládám. A pokud tohle nestačí - což jsi sám neřekl, že jeho duše nebyla nikdy tak čistá jako nyní? Ahmad Zak je mrtev - netřeba již zapírat. Nebyl jsem pro něho nikým - nemusíš se tedy bát mých nářků. Řekni mi ale, proč ses vrátil? Řekni, co chceš! A máš-li ještě drahokamy, o kterých mi, Ahmad Zak vyprávěl, není důvodu, proč bychom nemohli jet na sever společně a rozdělit se o odměnu, kterou za bílou ženu a diamanty dostaneme. Co tomu říkáš?"

A Arab svažtil čelo, zatímco na jeho tenkých rtech pohrával šibalský úsměv. Díval se Belgičanovi přímo do očí. Werperovi se ulevilo, ale zároveň se čehosi obával. Klid, s jakým Arab přijal smrt svého velitele, jej zbavil těžkého břemene, jeho zájem o drahokamy však nevěstil nic dobrého. Co až se Muhammad Ubajd dozví, že je u sebe nemá? Kdyby teď přiznal, že o ně přišel, mohl by Araba rozhněvat a pozbýt naděje na záchranu. Jak se zdálo, bylo nutné nechat toho starého lakomce věřit, že drahokamy dosud vlastní, a využít první příležitosti k útěku. Podaří-li se mu odjet s Arabem na sever, jistě se nějaká najde - ostatně, jiná možnost není!

"Ano," řekl. "Ahmad Zak je mrtev. Padl v boji s oddílem habešských jezdců, kteří mě zajali. Podařilo se mi uprchnout. Pochybuji, že někdo z mužů Ahmada Zaka žije. Zlata, které hledali, se zmocnili Habešané - a jsou nyní na cestě sem. Vyslal je král Menelek, aby potrestali Ahmada Zaka za přepadení habešské vesnice. Jejich mnoho. Neuprchneme-li, čeká nás týž osud jako tvého velitele!"

Muhammad Ubajd mlčky naslouchal. Kolik pravdy je ve vyprávění tohoto pohana, nevěděl. Ale protože tu byla záminka odebrat se na sever, nesnažil se ji nikterak dopátrat.

"Pojedu-li s tebou do severních osad," zeptal se, "bude polovina odměny za drahokamy a ženu moje?"

"Ano," potvrdil Werper.

"Dobrá!" souhlasil Arab. "Půjdu a vydám rozkazy, že časně ráno vyrazíme."

Zvedl se a zamířil ke vchodu. Werper ho chytil za ruku.

"Počkej!" řekl. "Nejdříve se dohodneme, kolik mužů nás bude doprovázet. Nebylo by moudré tahat s sebou ženy a děti, neboť pak by nás Habešané jistě dostihli. Bude lépe vybrat menší skupinu z nejlepších mužů. Ostatním řekneme, že míříme na západ. Až Habešané přijdou, vydají se za námi po špatné stopě. A i kdyby se časem stočili k severu, budeme mít již dostatečný náskok!"

"Ani had není tak lstivý jako ty," pravil Muhammad Ubajd s úsměvem. "Stane se, jak říkáš. Doprovod bude tvořit dvacet mužů a pojedeme tedy na západ."

"Skvěle!" zvolal Belgičan, a tím byla celá věc vyřízena.

Brzy ráno byla Jane Claytonová, která prožila bezesnou noc, vyrušena hlasy ozývajícími se zvenku, a v příští chvíli vstoupil monsieur Frecoult se dvěma Araby. Uvolnili jí pouta a pomohli vstát. Poté dostala skývu tvrdého chleba. Když pojedla, vyvedli ji na denní světlo. Dívala se tázavě na Frecoulta. Ten se k ní v nestřeženém okamžiku naklonil a sdělil jí, že vše zatím probíhá podle plánu.

Takto uklidněna nabyla nové naděje, která ji za dlouhé, bezútešné noci již téměř opustila. Vzápětí byla posazena na koně a v doprovodu skupiny Arabů vyjela z bran osady, směřována do džungle přímo na západ. Po chvíli karavana zabočila na sever a dál již udržovala stejný kurs. Monsieur Frecoult hovořil s ženou jen zřídka. Jane však chápala, že se musí navenek tvářit jako její věznitel, a proto jej z ničeho nepodezírala, jakkoli přátelsky se k Arabům choval.

Dařilo-li se Werperovi vyhýbat se rozhovorům s mladou ženou, nedokázal ji vypudit ze své mysli. Mnohokrát za den se přistihl, jak se na ni dívá, uchvácen jejím půvabem. Jeho touha po ní stále sílila. Kdyby byl Muhammad Ubajd jen tušil, co se odehrává v hlavě člověka, který vystupuje jako přítel a spojenec, poklid panující v karavaně by byl rázem ten tam.

Werper se marně snažil přimět Araba, aby s ním sdílel společný stan. Pochopil, že zbavit se ho nebude tak jednoduché...

Příštího dne pobídl Muhammad Ubajd svého koně k zajatkyňi - bylo to snad poprvé, co tak učinil. Nicméně i on ji po celou dobu tajně pozoroval, obdivuje její krásu - vlastně již od chvíle, kdy Angličanova žena padla do rukou Ahmada Zaka. Dokud však vůdce nájezdníků žil, neměl Muhammad Ubajd nejmenší naději naplnit své sny. Nyní nastala jiná situace - mezi ním a sličnou Angličankou stál jediný Belgičan. Jak snadno mohl toho člověka odstranit a zmocnit se jak ženy, tak drahokamů! Kdyby měl démanty, ztratilo by výkupné cenu! Ano, mohl by Werpera zabít, vzít mu drahokamy a ženu si ponechat pro sebe!

Otočila se, právě když k ní dojížděl. Jak byla krásná!

"Víš," začal, nakláněje se k ní, "kam té chce tento muž odvést?" A lehce pokynul směrem k poručíkovi.

Jane přikývla.

"Opravdu se chceš stát favoritkou černého sultána?"

Jane se vztyčila a odvrátila hlavu. Neodpověděla, neboť měla strach, že by mohla prozradit Frecoultovy záměry.

"Mohla bys tomuto osudu uniknout!" pokračoval Arab. "Muhammad Ubajd by tě zachránil."

Natáhl se k ní a uchopil ji vši silou za ruku. Snažila se vyprostit z jeho sevření.

"Mizero!" vykřikla. "Nech mě na pokoji, nebo zavolám monsieur Frecoulta!"

Muhammad Ubajd ženu pustil a zamračil se. Jeho tenké rty se rozevřely a obnažily dvě řady bílých zubů.

"Monsieur Frecoult?" zeptal se s úsměvem. "Nikdo takový tu není. Ten muž se jmenuje Albert Werper. Je to lhář, podvodník a vrah. Jako poručík belgické armády zabil v Kongu svého kapitána a uchýlil se pod ochranu Ahmada Zaka. To on jej přivedl k tvému domu. Sledoval tvého muže a chtěl ho okrást o zlato. Řekl mi, že ho pokládáš za svého ochránce. Snaží se získat tvoji důvěru, aby tě mohl odvléci na sever a prodat do některého z harémů. Tvou jedinou nadějí je Muhammad Ubajd!"

A ponechávaje Jane jejím myšlenkám, pobídl koně a odeválal do čela karavany.

Jane nemohla tušit, kolik pravdy je v Arabových obviněních, vznesených vůči Frecoultovi. Nicméně její důvěra v bezúhonnost tohoto muže poněkud ochabla.

Zajatkyňi byl určen samostatný stan, který stál mezi příbytky Muhammada Ubajda a Werpera. Před a za stanem byly rozestavěny hlídky. Protože toto opatření se zdálo dostatečné, byla Jane ušetřena pout.

Večer po rozmluvě s Arabem seděla Jane u vchodu do svého vězení, pozorujíc čilý ruch v tábořišti. Pojíдалa právě krmí, kterou jí přinesl jeden z černých otroků - tvrdé placky z kasavy a mdlé dušené maso z různých zvířet, ulovené též a předešlý den. Bývalá baltimorská krasavice již dlouho hladověla, a tak se nezdráhala předložené věci sníst, jakkoli se její žaludek vzpíral. Očima přitom bloudila malou planinou, kde byl tábor rozložen. Jako by ani nevnímala smích a klábosení mužů či zvuky z džungle. Před sebou viděla vzdálený bungalov, místo pohody a štěstí, a do očí jí vytryskly slzy. Viděla vysokého, ramenatého muže, vracejícího se z polí. Viděla samu sebe, jak mu běží vstříc, aby jej uvítala s náručí čerstvě nazezaných růží z keřů rostoucích kolem branky. To vše bylo nyní pryč díky těmto a jim podobným ničímům!

Jane se zachvěla, povzdechla a vrátila se do svého stanu. Schoulila se pod pokrývkou a dala se do usedavého pláče, hořekujíc nad svým neštěstím, až ji konečně přemohl spánek.

A zatímco spala, vykradl se ze stanu, který stál vpravo, jakýsi člověk. Přistoupil k hlídce a cosi jí pošeptal. Strážce přikývl a zamířil ke svému obydlí. Muž nyní obešel stan a promluvil několik slov s druhým strážcem, který vzápětí následoval příkladu svého druha. Poté muž odhrnul závěs a tiše vklouzl dovnitř.

ÚPRK DO DŽUNGLE

Albert Werper nemohl spát. Převaloval se na lůžku a přemítal o krásné Angličance ve vedlejším stanu. Všiml si zájmu,

který o ni projevil Muhammad Ubajd, a snadno si domyslel, co je jeho příčinou. Čím více o tom přemýšlel, tím více na Araba žárlil. Zároveň dostal strach, že by mohamedán mohl zkřížit jeho plány. Ačkoli tyto záměry nebyly o nic šlechetnější než Arabovy, počal se náhle cítit jako skutečný ženin ochránce a usoudil, že pozornost, upíraná Muhammadu Ubajdovi, by mohla být věnována jemu. Muž lady Greystokové byl mrtev a Werper se domníval, že by jej uměl nahradit. Mohl ženě nabídnout sňatek - tedy něco, čeho Muhammad Ubajd nebyl schopen. Nic jiného jí stejně nezbyde! Netrvalo dlouho, a přesvědčil sám sebe, že zajatkyň bude jeho upřímné city opětovat.

Rozhodl se k činu. Odhodil příkrývku a vstal. Navlékl si boty, připjal opasek s náboji a revolverem. Zamířil ke vchodu, odhrnul závěs a vyhlédl ven. Před stanem zajatkyň nebyla hlídka! Co to mělo znamenat? Že by mu Osud nadržoval do karet?

Vyplížil se ze stanu a prohledal místo za ženiným příbytkem. Ani tady stráž nebyla! Vešel tedy dovnitř. Měsíční paprsky matně ozařovaly nevelký prostor. Nad pohovkou, na níž ležela vězeňkyně, se kdosi skláněl. Ozval se šepot a žena se poněkud pozvedla. Werperovy oči začaly zvolna přivykat přitmě. Konečně poznal, že oním vetřelcem je - Muhammad Ubajd!

Belgičana se zmocnil nesmírný hněv. Učinil několik kroků směrem k rozmlouvající dvojici. Slyšel, jak žena vykřikla, a viděl, jak ji Arab bere za hrdlo a tiskne na pohovku. Belgičanovy oči se podlily krví. Ne, tenhle muž ji nedostane! Byla jeho, jen jeho! Nenechá si tohle právo vzít! Rychle proběhl stanem a vrhl se ze zadu na Muhammada Ubajda.

Ač překvapen nenadálým útokem, Arab se nedal. Belgičanovy prsty se mu začaly do krku, avšak Muhammad Ubajd je odtrhl a otočil se, aby čelil svému protivníku. Toho Werper využil a zasadil mu úder do obličeje, po němž Arab zavrával. Kdyby byl Werper ihned pokračoval, mohl souboj rozhodnout ve svůj prospěch. Místo toho se snažil tasit revolver.

Sám ďábel snad tomu chtěl, že zbraň uvízla hluboko v pochvě. Než ji stačil vytáhnout, Arab se vzchopil a tentokrát sám zaútočil. Werper ho znovu udeřil, leč Arab mu ránu oplatil. Poté se pustili do křížku, zatímco žena, oči vytřeštěné strachy, sledovala mlčky jejich souboj.

Znovu a znovu se Belgičan pokoušel vytáhnout zbraň z pouzdra. Muhammad Ubajd měl jen dlouhý nůž. Napřáhl jej na svého soupeře.

"Pohanský pse!" zvolal. "Pohled' na tento nůž v rukou bojovníka Alláhova! Podívej se dobře, bezbožníku! Je to poslední věc, kterou zaživa vidíš! Muhammad Ubajd ti s ní vyřízne tvé nectné srdce! Připrav se, za okamžik zemřeš!" A vrhl se na Belgičana, máchaje dýkou nad hlavou.

Werper zatím doloval pistoli z pochvy. Arab byl již téměř u něho. Belgičan vyčkal, až bude co nejbližší, a pak prudce uhnul stranou. Uskok se podařil. Muhammad Ubajd, řítící se vpřed, ztratil rovnováhu a upadl na zem. Bleskurychle vstal, ale v téže chvíli Werper konečně tasil revolver. Arab se pokusil vyrvat mu zbraň z ruky - a vtom třeskl výstřel. Muhammad Ubajd se skácel hned vedle lůžka Jane Claytonové.

Z tábora se okamžitě ozvaly vzrušené hlasy. Muži křičeli jeden přes druhého, snažíce se zjistit, kdo vystřelil. Werper slyšel, jak zmateně pobíhají tábořištěm. Jane Claytonová vstala a vykročila s otevřenou náručí vstříc svému zachránci. "Jak vám mám poděkovat, příteli?" zeptala se. "Považte, málem jsem dnes uvěřila báchorce tohoto bídáka, vrhající stín na vaši minulost. Odpusťte mi, monsieur Freoult! Měla jsem vědět, že běloch a gentleman nemůže jinak, než ženu v této divočině chránit!"

Werperovy ruce bezvládně poklesly. Stál mlčky, dívaje se na dojatou lady Greystokovou. Nevypravil ze sebe ani slova. Její bezelstnost jej odzbrojovala.

Venku zatím Arabové pátrali po původci výstřelu. Oba strážci navrhovali podívat se do stanu bílé zajatkyň. Snad je napadlo, že mohlo dojít k střetnutí mezi ní a Muhammadem Ubajdem.

Werper slyšel, jak se muži přibližují. Kdyby byl dopaden jako Muhammadův vrah, byl by jistě na místě zabit! Divocí a krutí nájezdníci by neváhali potrestat kohokoli, kdo prolil krev jejich velitele! Musel proto všemožně zabránit tomu, aby našli mrtvolu!

Zasunul revolver na jeho místo a vykročil ke vchodu. Rozhrnul závěs, vyšel ven - a v té chvíli stanul tváří v tvář po zuby ozbrojeným mužům, kteří se tu shromáždili. Pokusil se o úsměv a pokynul příchozím, že chce promluvit.

"Žena se vzepřela vůči Muhammadu Ubajda," řekl. "A on po ní vystřelil. Není mrtvá, jen raněna. Vraťte se do svých příbytků! Muhammad Ubajd a já se o ni postaráme!"

Otočil se a vklouzl do stanu. Arabové, spokojeni s tímto vysvětlením, se v klidu rozešli.

Když se vrátil k Jane, byl Werper jako vyměněný. Nebezpečí, které oběma hrozilo, až se Arabové ráno dovědí pravdu, jej přimělo vzdát se veškerých postranních úmyslů. I když muž klesne sebehlouběji, vždy v něm zůstane něco galantnosti vůči ženě. Ačkoli Werper nebyl nikdy příliš citlivý, slova lady Greystokové na něho hluboce zapůsobila. Snad poprvé si plně uvědomil beznadějnost její situace i rozsah svého provinění. Byl to on, kdo zavinil, že přišla o domov i štěstí!

Náhle pocítil potřebu napravit, co spáchal. Stál nepohnutě, naslouchaje krokům vzdalujících se Arabů. Jane přistoupila blíž a přerušila ticho.

"Co si počneme?" zeptala se. "Ráno všechno vyjde najevo!" A ukázala na mrtvolu Muhammada Ubajda. "Zabijí vás, jestli ho tu objeví!"

Werper ještě chvíli mlčel. Pak jako by mu svítilo.

"Mám plán!" zvolal. "Bude vyžadovat vaši rozvahu a statečnost. Dokázala jste však, že se vám dostává obojího. Vydržíte to ještě?"

"Vydržím všechno," odpověděla s úsměvem. "Jen když odtud vyvážneme se zdravou kůží!"

"Musíte hrát mrtvou," vysvětloval, "alespoň po dobu, kdy vás ponesu z tábora. Strážím namluvím, že mi Muhammad Ubajd přikázal, abych vaše tělo odnesl do pralesa. A vše zdůvodním tím, že vás v návalu zlosti zabil a nyní nesnese

pohled na vaši mrtvolu."

Žena mu rukou naznačila, aby ustal. Na rtech jí pohrával nedůvěřivý úsměv.

"Vy jste se zbláznili!" řekla. "Myslíte, že Arabové uvěří něčemu takovému?"

"Vy je neznáte," odpověděl. "Vypadají drsní, ale jsou do jednoho pověrčiví. Uvěří čemukoli. Uvidíte, že moje historka bude mít úspěch. Žádný strach!"

Jane pokrčila rameny. "Můžeme to zkusit. Ale co dál?!"

"Ukryji vás v džungli," pokračoval Belgičan, "a vrátím se pro vás ráno se dvěma koňmi."

"Jak ale vysvětlíte Arabovu smrt?" náléhala. "Přijdou na to, dřív než opustíte tábor!"

"Nebudu nic vysvětlovat," odvětil Werper. "Muhammad Ubajd to vysvětlí sám! Nechám to na něm. Jste ochotna odvážit se tohoto podniku?"

"Ano."

"Počkejte ještě okamžik. Musím vám opatřit zbraň a střelivo!" Vyběhl ze stanu. Za chvíli se vrátil s revolverem a plným zásobníkem. "Jste připravena?" zeptal se. "Připravena!" odpověděla.

"Nuže, pojďme! Položte se mi volně přes rameno!" A Werper poklekl, aby jí její počínání usnadnil.

"A teď," pokračoval, když se zvedl, "nehýbejte rukama, ani nohama! Pamatujte si, že jste mrtvá!"

V příštím okamžiku vyšel ze stanu muž, nesoucí na zádech bezvládné ženské tělo. Strážci přecházeli sem a tam kolem ohniště. Jeden z nich spatřil Werpera, který se k němu blížil. "Kdo jsi?" zvolal. "Co tu děláš?" Werper nadzdvihl lem pláště, zakrývající mu tvář. "Nesu bílou ženu," vysvětloval. "Muhammad Ubajd mě požádal, abych její tělo odklidil do pralesa. Nesnese pohled na tu, kterou marně miloval. Velmi trpí a nemá klidu. Stálo mě to mnoho námahy, než jsem jej přemluvil, aby si nebral život!"

Jane očekávala s napětím, co Arab odpoví. Možná, že se celé historce vysměje a vzápětí odhalí Frecoultovu lest. Pak budou oba ztraceni. Přemýšlela, jak nejlépe pomoci svému zachránci v boji o život. Konečně Arab promluvil. "Půjdeš sám, nebo mám někoho vzbudit, aby tě doprovodil?" zeptal se, aniž by v hlase jevil známky překvapení.

"Půjdu sám," odpověděl Werper a vydal se s břemenem k trnové ohradě. V následující chvíli se již ocitl pod klenbou pralesních velikanů.

Sotva zmizel strážím z dohledu, postavil Jane na nohy a vyzval ji, aby zůstala tiše. Vedl ji dál do džungle pod mohutný strom, připjal ji kolem boků pás s náboji a revolver a pomohl jí do větvi.

"Zítřka," zašeptal, "jakmile se jich zbavím, vrátím se pro vás. Odvahu, lady Greystoková! Snad se zachráníme!"

"Děkuji vám," řekla. "Jste velmi laskavý a velmi statečný." Werper neodpověděl. Noční temnota zakryla nach, který se mu rozlil po tváři. Rychle se otočil a zamířil zpátky do tábora.

Hlídka jej viděla, jak vchází do svého stanu, ale neměla tušení, že podlezl pod zadní stěnou a vypravil se za mrtvým Muhammadem Ubajdem. Nadzvedl cíp plachty a vkradl se dovnitř ženina příbytku. Bez váhání uchopil mrtvého za ruce a odvedl jej k místu, kudy sám přišel. Spustil se na všechny čtyři a táhl tělo ven. Pak vstal a rozhlédl se kolem - nikdo jej neviděl. Popadl tedy znovu mrtvolu, přehodil si ji přes rameno a přeběhl k Arabově stanu. Tady opatrně položil tělo na zem a zůstal na okamžik stát, bedlivě naslouchaje.

Když se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, sklonil se a vlezl i s mrtvolou dovnitř. Zavlekl tuhnoucí tělo na lůžko a pak počal hledat revolver. Jakmile jej našel, vrátil se k mrtvému, poklekl a vsunul ruku s pistolí pod složenou příkrývku. Stiskl koutek a zároveň hlasitě zakašlal. Ránu nebylo téměř slyšet. Werper byl spokojen. Usmál se, vytáhl zbraň zpod deky a vložil ji do ruky mrtvého Araba. Pak upravil vnitřek stanu, aby působil co nejnenápadněji, a vytratil se ven, použiv téhož otvoru, kudy vstoupil.

Došel ke stanu, kde byla vězněna Jane, a zahladil i tady všechny stopy. Když byl hotov, vrátil se do svého příbytku a uleh na lože.

Příštího rána jej probudil vzrušený hlas jednoho z Muhammadových otroků.

"Rychle! Rychle!" volal vyděšený černocho. "Pojďte sem! Muhammad Ubajd je mrtev! Mrtev, zabit vlastní rukou!"

Werper vyskočil z lůžka. Poslední slova vyloudila na jeho tváři úsměv.

"Už jdu!" zavolal na otroka, natáhl si boty a vyšel ven.

Rozčilení muži se sbíhali ze všech stran ke stanu Muhammada Ubajda. Werper vstoupil dovnitř a našel tu hlouček živé diskutujících nájezdníků. Protlačil se mezi nimi a stanul nad mrtvým.

Chvilí stál mlčky, aby se vzápětí obrátil k Arabům.

"Kdo to udělal?" zvolal. Jeho hlas zněl stejně zlostně jako výhrůžně. "Kdo zabil Muhammada Ubajda?"

Na ta slova se ozval bezpočet protestujících.

"Muhammad Ubajd nebyl zavražděn! Zemřel vlastní rukou! Sám Alláh je svědkem!" A ukazovali na revolver v ruce mrtvého.

Werper se na okamžik zatvářil, jako by tomu nevěřil. Nakonec však i on připustil, že si Arab vzal život, hnán výčitkami svědomí kvůli vraždě bělošky, do které se zamiloval. Zabalil mrtvolu do příkrývky, dbaje pečlivě, aby nikdo nepřišel na stopu po výstřelu. Pak šest statných černocho vyneslo tělo na mýtinu a uložilo ostatky svého pána do mělkého hrobu. Jakmile počala na pokrývku dopadat kyprá zemina, Werper si zhluboka oddechl. Jeho plán se zdařil, a to ještě lépe, než sám očekával!

Po smrti Muhammada Ubajda zůstali nájezdníci bez velitele. Po krátké domluvě se rozhodli pokračovat na sever a vyhledat kmeny, k nimž dříve patřili. Ledva Werper zjistil, kam mají namířeno, prohlásil, že on sám se vydá na východ k pobřeží. Protože Arabové nevěděli o ničem, o č by jej mohli oloupit, propustili ho. Když odjížděli, seděl na svém koni uprostřed mýtiny a díval se, jak jeden za druhým mizí v džungli. Děkoval Bohu, že se jich konečně zbavil.

Dusot koňských kopyt utichl a Werper obrátil hřebce ke stromu, kde ukryl lady Greystokovou. Přitáhnul zvířeti uzdu, zvolal radostným hlasem:

"Dobré jitro!"

Neozvala se žádná odpověď. Ačkoli prohledal celé okolí, po ženě nebylo nikde ani stopy. Vylezl tedy na strom. Nikde nikdo - Jane Claytonová zmizela!

TARZANOVI SE VRACÍ PAMĚŤ

Když Tarzan zahodil bezcenné oblázky, vzpomněl si na žlutavé předměty, o které svedli Arabové nelítostný boj s Habešany. Co měl společného špinavý kov s lesklými kamínky v jeho měšci? Jaký to byl kov? Odkud pocházel? Proč mu připadal povědomý? Jak souvisí s jeho minulostí? A jaká vůbec byla jeho minulost?

Potřásl hlavou. Mlhavá vzpomínka na dětství mezi opy, směsice tváří, postav a událostí - cizích, a přece tak důvěrně známých! Pomalu a ztěžka se mu vracela paměť. Lidé, kteří mu vyvstávali před očima, byli stále povědomější. Odkud je však zná a kde je viděl? Zejména tvář ženy mu vrtala hlavou. Kdo je to? Co pro něho znamená? Vždy se mu zjevovala v místě, kde Habešané vyhrabali žlutý kov - ale to místo dřív vypadalo jinak než nyní! Stála tam budova a kolem spousta jiných. Byly tu ploty, stromy, květiny... Tarzan byl zmaten. V jedné chvíli už se zdálo, že celý hlavolam rozluští, avšak pojednou předchozí obraz zmizel a zůstala jen džungle a polonahý mladík, tančící v kruhu zarostlých veleopů.

Tarzan vzdychl. Co způsobilo, že si na minulost nedokáže vzpomenout? Věděl alespoň, že mezi ženou a oním místem existuje jakási záhadná souvislost. Patřila-li žena tam, kde byl žlutý kov, pak bude lépe vyčkat, až se sama vrátí, a ne ji hledat po okolí!

Tarzan si uvázal prázdný měšec k pasu a vydal se stromovým k planině. Na kraji lesa zahlédl Araby, kteří tu pátrali po svém veliteli. Skryl se a nechal je projít. Potom znovu vykročil směrem k ohořelým ruinám své bývalé farmy.

Náhle objevil v úzké úžlabině nevelké stádo antilop. Místo bylo jako stvořené k lovu. Chvilí se plížil za zvířaty, až konečně byla jeho trpělivost odměněna vypaseným mládětem. Usadil se do trávy a pojedl. Sotva ukojil hlad, ozvala se žízeň. Nedaleko tekla řeka s dostatkem čisté a osvěžující vody, kde se dosyta napil.

Počalo se stmívat. Tarzan byl v té době asi půl míle od místa, kde viděl zlato. Doufal, že se tam sejde s tajemnou ženou, či alespoň najde nějakou stopu, která by ho k ní přivedla.

Obyvatelům džungle málokdy záleží na čase, a pokud nepronásledují kořist, nebo před někým neprchají, neznají spěch.

Den byl u konce. Tarzan se rozhodl, že pátrat začne nazítří. A pak - byl unaven a musel si důkladně odpočinout.

Vysoký strom mu poskytl bezpečný úkryt i pohodlné lože. Za křiku šelem, toulajících se po břehu, upadl brzy do hlubokého spánku.

Ráno jej zastihlo opět hladového a žízňového. Seskočil ze stromu a zamířil k řece. Před sebou uviděl Numu, lva. Velká šelma lačně pila. Když se Tarzan přiblížil, zvedla hlavu, natočila ji k němu, blýskla očima po vetřelci a zlostně zavrčela.

Tarzan usoudil, že Numa právě dojedl a má plný žaludek, a klidně pokračoval v cestě. Zastavil se jen pár stop od lva, poklekl a ponořil obličej do chladné vody. Lev si jej ještě chvíli prohlížel. Poté i on začal znovu pít. A tak tu člověk i šelma svorně hasili žízeň, nechávající jeden druhého bez povšimnutí.

Numa dopil jako první. Zdvihl hlavu a rozhlédl se. Zůstal jinak nehybný, podoben soše odlité z bronzu. Jen slabý vánek jemně rozechvíval jeho hustou hřívu. Náhle hluboce vzdechl. Mohutná hlava se otočila a žluté zraky spočinuly na muži. Ozvalo se další výstražné zamručení, král zvířat se obrátil a majestátním krokem se ubíral pryč, až zmizel v porostu.

Tarzan jej po celou dobu nespustil z očí, byť přitom nepřestával pít. Po lázni v řece následovala vydatná snídaně, sestávající z několika vajec, která našel na břehu. Pak se opět vydal na cestu ke zbořeníšti, kde ještě včera zuřila bitva o zlaté pruty.

Když byl na místě, ke svému překvapení zjistil, že žlutý kov zmizel. Zem byla zbrázděna bezpočtem stop koní i lidí, ale zlato jako by se rozplynulo ve vzduchu. Tarzan nevěděl, kam se obrátit, ani co počít. Nikde neobjevil sebemenší známku, že by se tu v poslední době vyskytla žena, kterou hledá. Kov byl pryč - a pokud nějak souvisel s onou ženou, pak zde nemá smyslu dál setrvávat! Všechno ztratil - třpytivé kamínky, žlutý kov, ženu - a dokonce i paměť! Byl nešťasten. Raději se vrátí do džungle a vyhledá Chulka a ostatní opy!

Zamířil k lesu. Postupoval rychle, přeběhnul planinu klusem. Na kraji džungle se vyhoupl do větvi s hbitostí opičky Manu. Neměl žádný cíl. Chtěl jen dál do pralesa, pln radosti z volného pohybu a naděje, že se někde potká s Chulkem, či dokonce se ženou, po které toužil.

Dva dny se toulal pralesem. Lovil a spal, kde se dalo. Ráno třetího dne zachytil pach koně a jezdce. Okamžitě změnil směr a vydal se k místu, odkud výpary vycházely. Netrvalo dlouho a spatřil osamělého muže na koni, prodávajícího se džunglí na východ. Zrak mu záhy potvrdil, co naznačil čich - oním jezdce byl zloděj třpytivých kamínků!

V šedých očích Tarzanových svítl záblesk hněvu. Spustil se níže a postupoval korunami stromů přímo nad nic netušícího Werpera. Jediný skok, a Belgičan pocítil, jak čísi těžké tělo dopadá na trup jeho koně. Kůň zaržal a zavrával. Mohutné paže sevřely jezdce kolem pasu a strhly jej na zem. Werper padl naznak a vzápětí mu na prsou klečel bílý obr.

Belgičan hned poznal Tarzana a zbledl. Mužovy ocelové prsty mu stiskly hrdlo. Pokusil se vykřiknout, prosit o milost, leč stisk byl příliš pevný.

"Kde jsou lesklé kamínky?" zvolal muž, drtící mu hrud' svými koleny. "Co jsi s nimi udělal? Patřily Tarzanovi!"

Prsty nepatrně povolily, aby Werper mohl odpovědět. Chvilí lapa po dechu, až posléze s obtížemi promluvil.

"Ahmad Zak mi je ukradl!" sykl. "Přinutil mě, abych mu vydal měšec!"

"To jsem viděl," potvrdil Tarzan. "Ale kamínky v měšci byly jiné než ty, které patřily Tarzanovi! Takových je plno na dně a březích řek. Ani Arab o ně nestál a zahodil je! Já chci své třpytivé kamínky! Kde jsou?"

"Nevím! Nevím!" sténal Werper. "Dal jsem je Arabovi, jinak by mě zabil! Ještě i potom mě pronásledoval, přestože

slíbil, že mě ušetří. Zastřelil jsem ho. Měsíc však u sebe neměl. Prohledal jsem celé okolí a nic jsem nenašel."

"Já jsem ho našel!" trval na svém Tarzan. "A našel jsem i kameny, které Arab zahodil. To nebyly Tarzanovy lesklé kamínky! Tys je schoval! Řekni, kde jsou, nebo tě zabiji!" A bronzově opálené prsty stiskly znovu silněji.

Werper se snažil vymanit ze sevření.

"Můj Bože! Lorde Greystoku!" sípal. "Což chcete spáchat vraždu pro pár drahokamů?"

Kleště svírající hrdlo náhle povolily. Šedé oči se rozšířily údivem.

"Lorde Greystoku?" opakoval Tarzan. "Kdo je lord Greystoke? Kde jsem to jméno už slyšel?"

"Vy sám jste lord Greystoke!" volal Belgičan. "Byl jste raněn na hlavě kamenem při zemětřesení v Oparu, kam jste šel se svými wazirijskými bojovníky pro zlato! Rána vás připravila o paměť. Jste John Clayton, lord Greystoke!"

"John Clayton? Lord Greystoke?" odříkával Tarzan. Chvilí mlčel - a pak konečně pochopil! Naráz se mu vše vybavilo! Pustil Belgičana a vyskočil na nohy.

"Bože!" vykřikl. "Jane!!!"

Obrátil se k Werperovi.

"Kde je má žena?!" zahřměl. "Co se s ní stalo? Farma je v troskách! Vy to víte! Určitě s tím máte něco společného! To vy jste mě sledoval do Oparu a ukradl mi diamanty! Jste zloděj! Nepokoušejte se zapírat!"

"Je horší než zloděj!" ozvalo se pojednou za nimi.

Tarzan se otočil a spatřil vytáhlého muže ve vojenském stejnokroji. Za ním stálo několik černých vojáků v uniformách státu Kongo.

"Je to vrah, monsieur," pokračoval důstojník. "Dlouho jsem ho pronásledoval, abych jej předvedl před válečný soud. Zavraždil svého nadřízeného."

Werper zíral na přichozího, bledý jako stěna, a třásl se po celém těle. Náhle se prudce otočil s úmyslem uprchnout, ale Tarzan jej uchopil za rameno a zadržel.

"Počkejte!!!" přikázal. "Tento gentleman vás potřebuje - a já také. Až s vámi budu hotov, může si vás odvést. Řekněte mi, co se stalo s mou ženou!"

Belgický důstojník si polonahého bílého obra prohlížel s údivem. Jeho primitivní zbraně i oděv byly v ostrém rozporu s plynou francouzštinou, kterou mluvil. Důstojník nevěděl, kam tohoto podivného člověka zařadit. Bylo však jisté, že si na Werpera činí jakýsi nárok a že zmocnit se zběha nebude snadné.

"Promiňte," řekl, učinil krok dopředu a položil Werperovi ruku na druhé rameno. "Tento muž je mým zajatcem. Musí jít se mnou!"

"Až s ním vyřídím svou záležitost," odpověděl Tarzan klidně.

Důstojník se zachmuřil a rozkázal vojákům, aby se seřadili. Na další pokyn četa černochů vykročila a obklopila Tarzana.

"Zákon i moc jsou na mé straně," prohlásil důstojník. "Nedělejte potíže. Máte-li s tímto mužem nějaký spor, můžete jít s námi a přednést svou žalobu před řádným soudem!"

"Vaše práva nejsou tak jednoznačná, příteli," odvětil Tarzan. "A vaše moc je jen zdánlivá. Vstoupil jste na britské území s ozbrojenou jednotkou. Máte k tomu povolení? Máte pověření, které by vás opravňovalo zatknout tohoto muže? A jste si jist, že já sám nemohu přivést vojáky a zabránit vám v návratu do Konga?"

Důstojník ztratil trpělivost.

"Nemám sebelepší důvod přít se s polonahým divochem! Nepleťte se do mých věcí! Chopte se zatčeného, seržante!"

V té chvíli se Werper naklonil k Tarzanovi.

"Zachraňte mě, a já vás zavedu na místo, kde jsem včera viděl vaši ženu," zašeptal. "Není to daleko!"

Vojáci, poslušní nařízení svého velitele, se chtěli zmocnit Werpera. Tarzan však chytil Belgičana kolem pasu a vyrazil s ním vpřed. Ve snaze proklestit si cestu zasáhl pravou pěstí nejbližšího vojáka do čelisti. Několik dalších zvedlo pušky a obklopilo zprava i zleva bílého obra. Byli ovšem tak blízko, že se neodvažovali střílet, aby nezasáhli jeden druhého.

Tarzan se prodral jejich zástupem a již se chystal zmizet v džungli, leč vtom jej jeden z vojáků udeřil zezadu pažbou pušky do týla. Tarzan klesl k zemi a v ten moment se na něj vrhlo několik černochů. Když se probral, byl - stejně jako Werper - pevně svázan.

Belgický důstojník byl očividně v dobrém rozmaru. Tarzan na jeho četné posměšky neodpovídal, zato Werper se nezdržel bouřlivých protestů. Vyládal, že jeho divoce vyhlížející společník je ve skutečnosti anglickým lordem.

Důstojník se jen smál a Werpera okřikl, aby šetřil s dechem, neboť jej bude u soudu potřebovat.

Sotva se vojáci přesvědčili, že Tarzan není vážně raněn, uvolnili oběma zajatcům pouta na nohou a hnali je směrem ke konžským hranicím. Navečer se četa zastavila na břehu řeky, rozbila tábor a počala připravovat večeři. Z hustého porostu sledoval počínání černochů pár divokých očí. Viděl, jak budují ohradu, rozdělavají oheň a chystají jídlo.

Tarzan a Werper mezitím leželi spoutáni na nevelké hromadě konopných pytlů. Když byla večeře hotova, strážci pomohli vězňům vstát a doskakat k ohni, kde jim rozvázali ruce, aby se mohli najíst. Ve chvíli, kdy se bílý obr zvedl a odlesk plamenů ozářil jeho mohutnou postavu, tvor, který na něj z džungle upíral svůj zrak, poznal, o koho jde, a vydal několik skřeků. Tarzan zbystril sluch, avšak raději neodpověděl, aby u vojáků nevzbudil nežádoucí pozornost.

Zajatci byli opět uloženi na pytle. Tarzan po celou dobu mlčel a - jak se zdálo - usilovně přemýšlel. Náhle jej cosi napadlo. Otočil se k Werperovi.

"Budu na vás hlasitě mluvit řečí, které nerozumíte. Tvařte se, že pozorně nasloucháte tomu, co říkám. Chvilími mě napodobte. Náš útek závisí na tom, jak obстоjíte!"

Werper přikývl na znamení, že souhlasí. Vzápětí se z úst jeho druha počaly linout zvláštní zvuky, ne nepodobné štěkotu psa či štěbetání opiček.

Vojáci, postávající kolem, zírali překvapeně na bílého obra. Někteří se smáli, jiní vypadali, jako by měli strach. Také důstojník přišel blíž a se zájmem se zaposlouchal do Tarzanova projevu.

Když Werper odpověděl podobným způsobem, velitelova zvědavost dosáhla vrcholu. Přistoupil až k nim, aby vypátral, jakým jazykem oba mluví. Tarzan takový dotaz očekával. "To je řecky," vysvětlil. "Myslel jsem si, že je to řečtina," podotkl důstojník. "Ale je to už dávno, co jsem ji studoval, a tak jsem si nebyl jist. Napříště vám ale radím hovořit řečí, které rozumím!"

Werper se odvrátil, aby zakryl smích, a poté zašeptal Tarzanovi: "Pro něho to byla řečtina - a upřímně řečeno, pro mě také!" Jeden z černých vojáků však potichu řekl svému sousedovi: "Slyšel jsem již takové zvuky jednou v noci, když jsem zabloudil v džungli. Tak mezi sebou rozmlouvají velké opice. Kéž bychom bílého obra raději nepotkali! Není to člověk, je to démon. Jestli ho nepropustíme na svobodu, bude s námi zle!" A ustrašeně stočil pohled do pralesa. Jeho druh se ihned vydal sdělit ostatním, co se dověděl, takže zanedlouho kolovaly tábořem hrůzyplné skazky o tajemném lesním duchu, jenž přijal vzhled bílého obra.

A zatím kdesi hluboko v džungli uprostřed noční temnoty uháněla zarostlá, člověku podobná šelma korunami stromů na jih, aby splnila své poslání...

NOC HRŮZY

Jane Claytonové, která čekala v koruně stromu na Werpera, se zdálo, že noc nikdy neskončí. Teprve s rozbřeskem nabyla nové naděje, zvláště když zpozorovala osamělého jezdce, jak se k ní blíží zarostlou stezkou. Vlající plášť a kápě stažená přes hlavu zakrývaly muži obličej. Jane byla přesvědčena, že je to monsieur Frecoult, neboť se oblékal jako Arab a byl jediný, kdo věděl o jejím úkrytu. Jakmile ho zahlédla, uklidnila se. Mnohé však neviděla! Neviděla černou tvář pod bílou kápí, ani další jezdce, následující svého velitele...

Sklonila se a zavolala na pozdrav. Jezdec zvedl hlavu a pohlédl vzhůru, očividně překvapen. Sotva žena spatřila tvář Abdul Muraka, velitele Habešanů, pokusila se skrýt ve větvích, avšak bylo již pozdě. Muž si ji všiml a křikl na ni, aby slezla. Jane zprvu odmítla, ale když se přiblížili ostatní Habešané a jeden z nich na pokyn svého vůdce počal šplhat na strom, uvědomila si, že odpor je marný. Slezla tedy a stanula před neznámými lidmi. Se slzami v očích prosila, aby ji propustili na svobodu.

Rozlícen nedávnou porážkou, ztrátou zlata, drahokamů i zajatců, nebyl Abdul Murak dvakrát ochoten podlehnout nějakému ušlechtilějšímu citu. Ostatně ten mu byl cizí i za jiných okolností... Zamyslel se. Pakliže by se takto vrátil ke králi Menelekovi, čekala by jej degradace, či dokonce smrt. Snad kdyby přivezl vzácný dar, mohl by zmírnit negušův hněv! A tuto bílou krasavici by vládce jistě neodmítl!

Když Jane vypověděla svůj příběh, Abdul Murak přislíbil, že jí poskytne ochranu, avšak zároveň upozornil, že ji musí dopravit ke svému panovníkovi. Žena ihned pochopila, co to znamená, a v tu chvíli již pohřbila poslední naději.

Odevzdané se nechala posadit za jednoho z Habešanů a vydala se vstříc neodvratnému osudu.

Abdul Murak, který v bitvě s loupeživými Araby ztratil domorodé průvodce a sám zdejší krajinu příliš dobře neznal, se záhy uchýlil od původního směru, a proto doposud ujel jen nepatrnou vzdálenost. Toho rána se rozhodl propátrat křížem krážem široké okolí, doufaje, že cestou narazí na některou z osad, kde by najal nové černochoy jako doprovod a získal nějaké zásoby potravin. Ale den uplynul, blížila se noc, a karavana stále bloudila pralesem. Na to, aby Habešané uskutečnili svůj záměr ještě dnes, nezbývalo času.

Unavení vojáci rozložili tábor uprostřed džungle, žízňiví a hladoví. Přivábeni pachem koní, počali se kolem trnové ohrady potulovat lvi. Jejich divoký řev se mísil s vyplašeným křikem drobné zvěře. Muži téměř nezamhouřili oka. Byly rozestaveny hlídky, aby střežily ležení před případným útokem šelem a udržovaly oheň, který se zdál být účinnější ochranou než ohrada z trní.

Bylo dávno po půlnoci, když Jane přemohl slabý spánek. Předešlé bezesné noci ji zcela vyčerpaly. Předzvěst čehosi zlého se klenula nad táborem jako černý mrak. Staří vojáci byli neklidní. Sám Abdul Murak vstal několikrát z lůžka a přecházel sem a tam mezi ohradou pro koně a ohništěm. Z jeho rychlých, nervózních pohybů bylo zřejmé, že má strach. Řev lvů stále silil. Koně se vzpínali a snažili se zbavit ohlávek. Jeden z bojovníků, odvážnější než jeho druzí, vběhl mezi vyděšená zvířata a snažil se je uklidnit.

V té chvíli skočil k ohradě obrovský lev. Na okamžik stanul, ozářen světlem dopadajícím sem od ohně. Nejbližší strážce strhl pušku a vystřelil. Vzápětí se v táboře rozpoutalo hrozné peklo.

Kulka zasáhla lva do boku a probudila v něm bezmeznou zuřivost. Kdyby zůstal nezraněn, patrně by ho odradila ohrada a plameny. Bolest a vztek jej však zbavily ostražitosti. S mocným řevem přeskočil trnový zátaras a ocitl se mezi koňmi. Zmatek, který tu již tak panoval, se proměnil v šílenou paniku. Kůň, jemuž lev dopadl na hřbet, se vzpínal a divoce ržál. Několik dalších převalo řemeny a zběsile pobíhalo po táboře. Muži vyskočili z lůžek a s puškami v rukou vyběhli k ohroženému místu, zatímco se k táboru ze všech stran blížila nová pohroma v podobě množství velkých koček, rozdrážděných hlukem. Záhy bylo ležení plné rozběsněných šelem, s nimiž muži sváděli nelitostný boj o holý život.

Při útoku prvního lva Jane Claytonová procitla. Vstala a strnule přihlížela hrůznému divadlu, které se kolem odehrávalo. Jeden splašený kůň ji srazil k zemi a v příští chvíli proběhl v její těsné blízkosti lev. Rachot výstřelů a řev šelem se mísil s křikem mužů a řeháním koní. Volně pobíhající zvířata bránila Habešanům bojovat pohromadě. Ti v celé té vřavě zcela zapomněli na svou bílou zajatkyni. Její život byl bezpočtukrát ohrožen útočícími lvy, prchajícími koňmi či výstřely, ozyvajícími se ze všech koutů.

Zdálo se, že odtud není úniku. Rozlícené šelmy drtily nešťastné oběti svými mohutnými tlapami a ostrými tesáky. Znovu a znovu se některá kočka ocitla uprostřed bezhlavě prchajících Habešanů či jejich koní. Jedno ze zvířat, zasaženo zbloudilou kulkou, kleslo přímo vedle Jane Claytonové. Vzápětí přeskočil umírajícího koně lev a dopadl plnou vahou na záda jednomu z bojovníků. Muž se otočil a pažbou své ručnice zasáhl lva do otevřené tlapy. V příštím

okamžiku však již ležel na zemi a obrovská šelma se tyčila nad ním. Vykřikl děsem a snažil se lvu zvrátit hlavu, aby unikl jeho tesákům. Numa se k ubožákovi sklonil a dokonil krvavé dílo...

Jane stála opodál, oči vytržité hrůzou. Viděla, jak lev vleče svůj úlovek do džungle. Vtom se objevila další šelma, upřela na ni zelené oči a vycenila zuby. Pak strašlivě zařvala a přikřčila se k osudnému skoku...

Ticho zavládlo tábořem, kde leželi Tarzan a Werper, pevně svázaní. Kolem přecházeli sem a tam dva strážci, bloudíce očima po pralese. Ostatní muži buď spali, nebo se snažili usnout. Tarzan nezahálel - ze všech sil se snažil zbavit provazů. Svaly na pažích a ramenou se mu napínaly a na spáncích mu vystupovaly žíly. Konečně byly jeho ruce volné! Náhle se z džungle ozval skřek. Tarzan ustal ve svém počínání, proměněn v sochu, naslouchal a věřil. Zpoza tábořiště zazněl zvuk ještě jednou. Také strážce zpozorněl a zahleděl se do porostu. Kudrnaté vlasy na skráních se mu počaly ježtit. Zavolal tlumeně na svého druhu.

"Slyšel jsi?" zeptal se.

Druhý voják přistoupil blíž. Trásl se po celém těle.

"Co jsem měl slyšet?"

V té chvíli se zvuk opakoval, následován odpovědí přímo z tábora. Strážci se přitiskli jeden ke druhému a upírali zraky k místu, odkud děsivý hlas vycházel. Větve stromů tu přesahovaly přes trnovou ohradu. Muži se neodvažovali přiblížit - strach jim dokonce zabránil zburcovat ostatní. Stáli bez hnutí a čekali, kdo na ně z pralesa vyskočí.

Nemuseli čekat dlouho. Z větví se svezlo na zem mohutné tělo. Při pohledu na ně se jeden ze strážců natolik vylekal, že hlasitě vykřikl a probudil celý tábor. Tím se konečně vzpamatoval i jeho druh. Sebral ze země náruč chrastí a přihodil ji do skomírajícího ohně. Plameny vysoko vyšlehly a ozářily ležení.

Bílý důstojník a černí vojáci vyskočili z lůžek, aby se jim vzápětí naskytla hrůzostrašná podívaná. Na konci tábořiště se počala spouštět ze stromů celá smečka zarostlých a divoce vyhlízejících veleopů! Současně se z hromady pytlů zvedl bílý obr a vítal přichozí podivnou směsí skřeků a štěkotu.

Werper se s námahou posadil. Také on uviděl velké opice a v tom okamžiku nevěděl, má-li se radovat, či se bát o život. Tlupa se s halasem a vřeštěním hnala k Tarzanovi. Vedl ji Chulk. Belgický důstojník přikazoval svým lidem, aby na nezvané hosty zahájili palbu. Černoši však neměli odvahu postavit se veleopům a zároveň se báli bílého obra, o kterém nabyli přesvědčení, že není pozemskou bytostí.

Důstojník tedy sám tasil revolver a vystřelil. Tarzan, obávaje se, aby hluk střelby nevyplašil jeho divoké přátele, vyzýval opičáky ke spěchu. Několik zvířat se zaleklo a zarazilo, ale Chulk a ostatní se nezadržitelně řítily vpřed. Dbali Tarzanových pokynů, uchopili jeho i Werpera a unášeli oba zajatce do tmavé džungle.

Pod kletbami a výhrůžkami svého velitele vypálili vojáci salvu za uprchlíky. Ani přitom příliš nemířili, takže kulky většinou minuly svůj cíl. Jen jediná nechybila - Chulk, nesoucí Belgičana, náhle zavrával a upadl na zem. Znovu se vzchopil, avšak Werper z jeho nejistého kroku poznal, že je těžce raněn. Brzy zůstali daleko za ostatními.

Opi na Tarzanovu žádost zpomalili a čekali na svého druhu. Blížil se zvolna, kymácej se ze strany na stranu, až nakonec pod tíží svého břemene klesl. Pustil Werpera a sám dopadl přímo přes něho.

Werper se snažil vyprostit zpod mohutného těla, a tehdy nahmatal na opičákově trupu jakýsi předmět. Prsty jej počal zkoumat a vzápětí zjistil, že jde o kožený měšec, naplněný až po okraj. Belgičanovi se zatajil dech - ač se to zdálo nemožné, bylo tomu tak! Klenoty z Oparu!

Pokoušel se váčku zmocnit, leč pouta na rukou mu v tom bránila. Tarzan seděl opodál a rozvazoval si poslední provazy na nohách. Konečně byl zcela volný. Usedl vedle Werpera, pohlížeje smutně na Chulkovo tělo.

"Je mrtev," řekl. "Je mi to moc líto. Byl velmi statečný!"

Pak se jal osvobozovat Belgičana. Nejprve odvalil opičáka a poté zbavil Werpera pout, svírajících mu zápěstí.

"Zbytek již mohu sám," ujistil ho poručík. "Mám kapesní nůž, kterého si nevšímli, když mě prohledávali."

Sotva se ubezpečil, že mu Tarzan přestal věnovat pozornost, odřízl Werper Chulkovi váček od těla a vsunul si jej za košili. Pak vstal a vrátil se k Tarzanovi. Opět uvízl v osidlech vlastní hrabivosti. Rázem zapomněl na dobré úmysly, které v něm vzbudila důvěra Jane Claytonové. Díky měšci byla ušlechtilost ta tam! Jak se dostal váček k opičákovi, netušil - snad byl Chulk svědkem jeho souboje s Ahmadem Zakem, viděl Araba prchat a vzal mu jej. Ale že byl plný drahokamů, tím si byl jist - a nic jiného ho v téhle chvíli nezajímalo!

"A teď," pravil pojednou Tarzan, "splňte, co jste slíbil! Zaveďte mě k místu, kde jste viděl moji ženu!"

Cesta noční džunglí s Belgičanem probíhala velmi pomalu. Tarzan mu v duchu spílal, leč Werper nebyl s to pohybovat se větvemi tak rychle jako jeho zarostlí průvodci. Ti putovali s oběma muži jen několik mil. Jejich zájem o lidskou společnost postupně ochaboval, až posléze jeden z opičáků usedl na malém palouku a ostatní vzápětí učinili totéž. Seděli bez hnutí a v měsíčním svitu se dívali za Tarzanem a jeho společníkem, dokud nezmizeli v porostu na druhé straně mýtiny. Vůdce smečky si poté vyhledal pohodlné místo pod stromem a uleh k odpočinku. Jeho soukmenovci jej okamžitě následovali.

Tarzan s Werperem pokračovali dál sami. Syna divočiny počínání opic nijak nepřekvapilo, ani se na ně kvůli tomu nezlobil. Neurazili více než pět mil od místa, kde je veleopi opustili, když zaslechli pronikavý lví řev. Tarzan nevěnoval tomuto důvěrně známému zvuku žádnou pozornost. Vtom se však k němu přidaly výstřely z pušek a ozvalo se zoufalé řehotání koní.

"Kdosi má potíže," řekl Tarzan, otáčeje se k Werperovi. "Půjdu mu na pomoc - třeba je to přítel!"

"Mohla by tam být i vaše žena," usoudil Belgičan. Od chvíle, kdy se zmocnil měšce, měl z Tarzana strach a cestou spřádal plány, jak se Angličana zbavit.

Na Belgičanova slova sebou Tarzan trhl, jako by jej někdo šlehl bičem.

"Bože!" zvolal. "Možná, že je mezi nimi - a útočí na ni lvi! Budou asi v tábořišti - slyšel jsem řehotat koně a křičet muže."

Počkejte tady! Vrátním se pro vás, ale nejdřív musím za těmi lidmi!"
Vyhoupal se do větvi a vyrazil do noci, rychle a tiše jako přízrak.
Werper zůstal na okamžik stát. Náhle se dal do smíchu.
"Počkat tady?" opakoval. "Až se vrátíš a vezmeš mi drahokamy? Ne ne, kamaráde! Ani nápad!"
A vnořil se do labyrintu lián, maje v úmyslu zmizet svému společníkovi nadobro.

DOMŮ

Čím víc se Tarzan blížil k místu, kde Habešané bojovali se lvy, tím silnějšího nabýval dojmu, že ti lidé jsou ve smrtelném nebezpečí. Konečně zahlédl záři ohně, probleskující mezi stromy. V příští chvíli již seděl na jedné z větví, jež přečnívaly přes trnové hrazení, a sledoval krvavé divadlo odehrávající se pod ním. Vtom spatřil ženu, jak nehybně stojí tvář v tvář obrovskému lvu. Šelma se právě chystala ke skoku. Bylo to nedaleko stromu, na němž měl Tarzan své stanoviště. Neváhal ani vteřinu - bylo třeba ihned jednat!

Jane si v tom okamžiku připadala ztracena. Zůstala na místě, očekávající útok šelmy, která ji vzápětí strhne k zemi a ukončí její muka. Proč se pokoušet utéci? Nesnažila se ani zavřít oči. A tak právě v momentě, kdy zpozorovala lva, připraveného skočit, zahlédla také urostlou postavu, jak se spouští z větvi. Vytřeštila oči leknutím a údivem zároveň. Zapomněla na lva i na nebezpečí. Byl to zázrak! S otevřenými ústy a roztaženými rukama vyběhla vstříc tomu, jenž nemohl být nikým jiným než jejím domněle mrtvým manželem!

Viděla, jak polonahý obr dopadl šelmě na hřbet a srazil ji k zemi. Ne, nikdo jiný na světě nedovede takhle bojovat! Tarzan, její Tarzan žije! Ze rtů se jí vydral výkřik radosti - leč hned nato jí úsměv strnul v němž hrůze. Tarzan se náhle zdál bezbranný, a lev se chystal k smrtící odplatě...

U mužových nohou ležela poškozená puška mrtvého Habešana, kterého jiný lev odtáhl do pralesa. Tarzan ji zahlédl, a právě když se Numa stavěl na zadní, aby zaútočil na vetřelce, který mu zkřížil cestu za kořistí, zasvištěla ručnice vzduchem a udeřila zvíře do hlavy.

Žádný smrtelník nedokáže zasadit takovou ránu! Zbraň se roztříštila napadrt', avšak šelmě úder prorazil lebku a lev klesl k zemi bez známky života. V té chvíli se Jane Claytonová vrhla svému muži do náručí. Na moment ji k sobě přivinul, ale okamžitě znovu zpozorněl, připraven čelit dalšímu nebezpečí.

Lvi stále neúnavně útočili. Splašení koně ohrožovali své jezdce, pobíhající zběsile sem a tam. Všude svištěly kulky. Zůstat zde znamenalo téměř jistou smrt.

Tarzan uchopil Jane a zdvihl šiji na ramena. Černoši užasle hleděli na bílého obra, jak stoupá vysoko do větvi a mizí kdesi v džungli, unášeje ženu s sebou. Na jeho pronásledování nebylo ani pomyšlení - museli se především starat o to, jak zachránit holé životy. A každého náboje, vypáleného zbytečně, byla škoda.

A tak, nikým nerušení, dostali se Tarzan i jeho žena z tábora. Hluk dramatu, které se tu odehrávalo, je provázal do džungle, až posléze zcela zanikl. Tarzan zamířil k místu, kde zanechal Werpera. Byl neskonale šťasten, že konečně našel tu, kterou nikdy nepřestal hledat. Velkomyslně se proto rozhodl, že Belgičanovi odpustí.

Když dorazili na místo, Werper byl pryč. Ačkoli jej volali, nedostalo se jim odpovědi. Tarzan usoudil, že Belgičan měl k odchodu své důvody, a nehodlal se jím už nadále zabývat. Zejména však tím ušetří Jane dalšího nepohodlí, spojeného s jeho stíháním.

"Utěkem přiznal svou vinu," konstatoval. "Nechme ho jít. Ať si lehne tak, jaksi ustlal!"

Jako dva ptáci vracející se do svého hnízda vykročili ruku v ruce k troskám své farmy, jež vždy byla a znovu se měla stát příbytkem míru a štěstí. Cesta je vedla kolem osady Ahmada Zaka. Našli tu jen zbytky ohrady a několik ohořelých chatrčí - důkaz odvety silného nepřítele. "Waziriové!" pravil Tarzan s úsměvem. "Bůh jim žehnej!" zvolala Jane.

"Nemohou být daleko," prohlásil její muž, když zběžně prohlédl místy ještě doutnající spáleniště. "Byl to Busuli a jeho věrní. Zlato i klenoty z Oparu jsou pryč - ale jsme tu my dva a Waziriové. Zůstala nám láska a věrnost. Co jsou proti tomu peníze či drahé kameny?"

"Kdyby alespoň žil ubohý Mugambi," povzdechla Jane, "a ti, kdo za mě nasadili vlastní životy!"

Mlčky, pociťující radost i smutek, putovali džunglí. Náhle Tarzanův citlivý sluch zachytil jakési zvuky.

"Jsme nablízku Waziriů!" řekl. "Myslím, že právě budují tábor, aby přenocovali."

Po chvíli skutečně dorazili ke skupině wazirijských bojovníků. Pod vedením Busuliho dobyli slavného vítězství nad nájezdníky a nyní odpočívali. Měli s sebou ženy, které se Arabové chystali prodat do otroctví. Mezi všemi vynikala vysoká, urostlá postava náčelníková. A po jeho boku stál Mugambi, o kterém se Jane domnívala, že zahynul v troskách jejich bungalovu!

Bylo to radostné shledání! Dlouho do noci zněl zpěv, víril tanec a ožívala předešlá dobrodružství, plná nelítostných bojů s divokými šelmami a ještě divočejšími lidmi. Teprve k ránu se Busuli dostal k vyprávění o tom, jak s hrstkou válečníků pozorovali bitku Habešanů s Araby o zlato, i o tom, jak vyčkali, až vítězové odtáhnou, a ukryli zlaté pruty na bezpečném místě.

Z nejedné historky vyšlo najevo, že Werper nebyl nic jiného než prohnáný ničema. Jen lady Greystoková jej hájila. Nevěřila, že by muž, který se k ní zachoval jako gentleman, mohl být tak špatný.

"V hloubi duše každého muže," řekl Tarzan, "je alespoň kus rytíře. Více než tvá bezmocnost to byly tvé ctnosti, které v něm tuhle vlastnost probudily. A jediný dobrý skutek možná vyváží všechny špatné, až předstoupí před tvář Všemohoucího."

"Amen," uzavřela Jane.

Plynuly měsíce. Pracovitost Waziriů a výtěžek za zlato z Oparu způsobily, že Greystokova farma byla záhy uvedena opět do původního stavu. Na místě trosek stál teď nový bungalov, snad ještě honosnější než ten předchozí. Smutek a

strádání byly zapomenuty. Poprvé po dlouhé době lord Greystoke cítil, že si může dopřát odpočinku.

Rozhodl se pro všechny, kdo přiložili ruku k dílu, uspořádat hon. Poté se měla konat okázalá hostina. Honitba byla úspěšná, a tak se střelci po několika dnech vraceli s bohatým úlovkem.

Manželé Greystokovi, Busuli a Mugambi jeli společně na čele karavany, zabráni do družného hovoru. Náhle kůň Jane Claytonové uskočil před čímsi, ukrytým ve vysoké trávě. Tarzan zbystřil zrak, aby zjistil, co bylo příčinou jeho leknutí. "Co se děje?" otázal se a seskočil ze sedla.

Vzápětí se všichni shlukli kolem lidské kostry. Tarzan se sehnul a zvedl ze země malý kožený váček. Z úst se mu vydral překvapený výkřik.

"Klenoty z Oparu!" zvolal a podržel měšec nad hlavou. "A toto jsou pozůstatky Alberta Werpera!"

Mugambi se dal do smíchu. "Podívej se dovnitř, Bwana! Uvidíš, jaké jsou to klenoty! Poznáš, zač Belgičan obětoval život!"

"Proč se směješ?" ptal se Tarzan.

"Protože ještě před útekem z tábora Habešanů jsem naplnil Belgičanův měšec říčními oblázky! Nechal jsem mu bezcenné kameny a diamanty jsem vzal s sebou. Když jsem pak jednou v pralese usnul, někdo mi je ukradl. Ale sotva to mohl být Belgičan. Otevři měšec a uvidíš!"

Tarzan rozvázal řemínek a obrátil obsah váčku do dlaně. V té chvíli všichni kolem užasli. Z váčku se vysypala hrst nádherných třpytivých drahokamů!

"Klenoty Oparu!" opakoval Tarzan. "Ale jak k nim Werper přišel?"

Nikdo nedokázal odpovědět. Jediný, kdo by tak mohl učinit - opičák Chulk - byl po smrti.

"Ubožák..." řekl Tarzan, když se znovu vyšvihl do sedla. "Ještě po smrti činí pokání! Ať odpočívá v pokoji!"